

Marcu - comentarii F. B. Hole

Marcu 1

Autorul acestei Evanghelii este acest Ioan, numit Marcu, de care ne vorbesc Faptele 15:37, care esuase in slujire cand ii insotise pe Pavel si Barnaba in prima lor calatorie misionara, si care prin urmare, devenise intre ei un subiect de discordie. Mai intai gresise el insusi si apoi devenise si un prilej de slabiciune pentru altii mai mari ca el. Trist inceput intr-o viata in care mai tarziu este atat de deplin restaurat, incat devine o unealta folositoare Domnului, in aceasta lucrare eminenta care este redactarea Evangheliei care Il prezinta pe Domnul Isus ca slujitorul desvarsit al Domnului, adevaratul profet al Domnului.

Isi initituleaza cartea „Evanghelie” sau „veste buna” a lui „Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”; astfel, de la inceput, nu ne este permis sa uitam cine este acest Slujitor desavarsit. Este Fiul lui Dumnezeu, si acest fapt mai este subliniat de citatele extrase din Maleahi si din Isaia in versetele 2 si 3, unde Cel al carui precursor trebuia a-l pregati calea este prezentat ca fiind de origine divina: Insusi Domnul. Misununea solului, a celui care striga in pustiu, marcheaza chiar inceputul anuntarii vestii bune pe care o aduce Domnul.

Acest sol este Ioan Botezatorul si in versetele 4-8 avem un scurt rezumat al misiunii si marturiei sale. Botezul pe care il predica este botezul pocaintei spre iertarea pacatelor, si cei care se supun la acesta, vin marturisindu-si pacatele. Trebuie sa recunoasca faptul ca in ei nu exista nimic bun. Si deci, dupa cum intr-adevar este potrivit, Ioan se tine in intregime separat de aceasta societate pe care trebuie sa o condamne. Cu ce este imbracat, cu ce se hraneste, locul unde sta, mergand in pustiu, il fac sa ocupe un loc separat. Moise daduse legea; Ilie acuzase poporul de a se fi indepartat de ea si il chemase sa se supuna ei din nou. Ioan, desi invie in duhul si puterea lui Ilie, nu-i indeamna sa pazeasca legea, ci mai degraba sa marturiseasca sincer ca au calcat-o in intregime. Aceasta ii pregateste pentru urmarea mesajului sau cu privire la Cel care este nespus mai mare, care este pe punctul de a veni si a-i boteaza cu Duhul Sfânt. Botezul cu care ii va boteza va fi mult mai mare decat cel al lui Ioan, intocmai cum chiar Persoana Sa este intr-adevar mai presus de a lui Ioan. Cel care poate astfel sa toarne Duhul Sfânt nu poate fi mai putin decat Insusi Dumnezeu.

Inceputul anuntarii vestii bune in lucrarea lui Ioan fiind astfel descrisa, suntem apoi adusi la botezul lui Isus, rezumat de versetele 9-11. Aici, ca in toata aceasta Evanghelie, o scurtime si o concizie extreme caracterizeaza povestirea. Isus vine din Nazaret, acest loc umil si dispretuit al Galileii, si Se supune botezului lui Ioan, nu pentru ca avea ceva de marturisit, ci pentru ca vrea sa Se identifice cu aceste suflete care, prin pocainta, fac un pas in directia cea buna. De aceea se cuvine, inainte de intrarea Lui in slujirea publica, sa fi fost aratata aprobarea cerului cu privire la Slujitorul desavarsit de teama sa nu fie gresit interpretata smerenia de care da dovada lasandu-se botezat. Duhul coboara peste El ca un porumbel, si glasul Tatalui se face auzit, dand marturie despre Persoana si desavarsirea Sa. Slujitorul Domnului este El Insusi pecetluit de Duhul Sfânt, porumbelul fiind

emblema puritatii si a pacii. Dupa ce a devenit om, trebuie sa primeasca El Insusi Duhul; in curand, in inaltarea Sa, va turna acest Duh ca botez peste altii. In puterea acestui Duh inaintea pentru a sluji. Trebuie notat de asemenea ca, pentru prima data, exista o revelatie clara a Dumnezeirii ca Tata, Fiu si Duhul Sfânt.

Prima actiune a acestui Duh in ceea ce-L priveste pe Domnul ne este prezentata in versetele 12 si 13. Inaintand pentru a raspunde vocii lui Dumnezeu, trebuie sa fie pus la incercare, si Duhul Il duce la aceasta. Aici gasim pentru prima oara cuvântul „indata”, pe care il gasim atat de des in aceasta Evanghelie. Pentru a fi implinita cum se cuvine, slujirea trebuie sa fie caracterizata de o ascultare grabnica; de aceea Il vedem pe Mantuitorul nostru ca pe Cel care nu a pierdut niciodata o clipa pe calea pe care a slujit.

Trebuie sa fie pus la incercare inainte de a intra in slujirea publica, si aceasta incercare are loc imediat. Cand a aparut primul om, a fost pus repede la incercare de diavolul si a cazut. Acum al doilea Om este acolo, si El trebuie sa fie pus la incercare de catre diavol. Numai ca in loc de a fi intr-o gradina frumoasa, este in pustiu – este ceea ce a facut din gradina sa primul om. El este cu fiarele care sunt salbatice din cauza pacatului lui Adam. Este pus la incercare timp de patruzeci de zile, un timp complet de punere la incercare, si iese din aceasta biruitor, fiindca la sfarsit ingerii li slujesc.

Nici un detaliu cu privire la diferitele ispitiri nu este mentionat aici, doar faptul ca ispitirea a avut loc, in ce conditii, si ce a rezultat. Slujitorul Domnului este din plin pus la incercare si desavarsirea Lui este facuta cunoscuta. El este gata sa slujeasca. De aceea, in versetul 14, Ioan paraseste scena. Introducerea la anuntarea Evangheliei este facuta si, fara nici o alta explicatie, patrundem imediat intr-o scurta relatare a slujirii minunate indeplinite de Domnul.

Mesajul Sau este descris ca fiind „Evanghelia Imparatiei lui Dumnezeu” (v. 14), si un foarte scurt rezumat a ceea ce comporta ea se gaseste in versetul 15. In Vechiul Testament, se vorbeste de Imparatia lui Dumnezeu, indeosebi in Daniel. In capitolul 9 din aceasta carte, o anumita perioada fusese stabilita pentru venirea lui Mesia si implinirea profetiei. Timpul era implinit si, in El, Imparatia se apropiase. El cheama oamenii sa se pocaiasca si sa creada in Evanghelie. Vestind aceasta, vine in Galileea. Pentru moment, este singur in aceasta slujire.

Dar nu ramane singur mult timp. Ici si colo mesajul Lui este primit, si din randurile celor ce cred, incepe sa cheme pe unii care trebuie sa fie mai strans legati de El in slujirea Sa pentru a deveni la randul lor „pescari de oameni” (v. 17). El Insusi este marele Pescar de oameni, cum este aratat in cele doua circumstante, raportate in versetele 16-20. Stie pe cine vrea sa cheme in slujba Sa. Vazandu-i pe fiii lui Zebedei, ii cheama deindata, si se spune despre fiii lui Iona ca atunci cand i-a chemat „indata, lasandu-si plasele, L-au urmat”(v.18). Ca mare Slujitor al lui Dumnezeu, Isus a fost prompt in a adresa chemarea Sa; ca slujitori asezati sub ordinele Lui, ei au fost prompti in a asculta. Merita sa remarcam ca acesti patru oameni care au fost chemati sunt sarguinciosi in munca lor. Petru si Andrei sunt ocupati sa pescuiasca, Iacov si Ioan nu se intindeau in timpul lor de odihna, reparau plasele. In versetul 16 citim: „trecand”, dar in versetul 21 ei intra. Oamenii pe care i-a chemat sunt acum cu EL ascultand ce spune si vazand lucrarile Lui de putere. Intrand in Capernaum, invata „indata” in ziua sabatului, si ce spune, poarta semnul autoritatii. Carturarilor repetau doar gandurile si

parerile altor persoane, bazandu-se pe autoritatea marilor rabini din secolele precedente; de aceea acest semn de autoritate uimeste oamenii. El este atat de evident incat il remarca imediat. El este cu adevarat acel profet care rostise cuvintele Domnului si despre care vorbise Moise in Deuteronom 18:18-19.

Si in El exista nu numai autoritate, ci si putere, o adevarata forta activa. Aceasta se arata cu prima ocazie in felul in care se ocupa de omul posedat de un duh necurat. Sub dependenta de demon, omul Il recunoaste ca fiind Sfantul lui Dumnezeu, desi vazandu-L ca Cel care a venit pentru a-l distruge. In fata acestei provocari, Domnul Se descopera ca eliberator si nu distrugator. Diavolul este distrugatorul, si deci demonul, care este slujitorul lui, face ce poate in acest sens scuturandu-l pe bietul om inainte de a iesi din el. Nu-si poate pastra influenta asupra victimei sale in prezenta puterii Domnului.

Oamenii sunt cuprinsi din nou de uimire. Vad autoritatea care se exprima in ceea ce face, cum o simtiseră înainte in ce spunea, de unde dubla lor intrebare: „Ce este aceasta? Ce invatatura noua este aceasta?” (v. 27). Aceste doua lucruri trebuie sa fie mentinute intotdeauna impreuna in slujba lui Dumnezeu. Ce spunem trebuie sa fie sprijinit de ceea ce facem. Cand nu e asa, sau si mai rau, faptele noastre contrazic vorbele noastre, slujirea noastra este slaba sau zadarnica.

In cazul lui Isus, cele doua lucruri sunt desavarsite. Invatatura Sa este plina de autoritate si cu aceeasi autoritate, cere ascultarea demonilor; de aceea faima Lui se raspandeste cu o rapiditate care se potriveste cu promptitudinea cu care Il slujeste pe Dumnezeu in chip admirabil in favoarea omului.

Inca nu am terminat cu activitatile acestei zile admirabile la Capernaum, pentru ca versetul 29 ne spune ca, dupa ce a parasit sinagoga, au intrat in casa lui Simon si Andrei. Ei fac aceasta „indata”, este tot acelasi cuvânt caracteristic, aratand promptitudinea. Fara pierdere de timp pentru preaiubitul nostru Invatator, fara pierdere de timp pentru cei care Il urmeaza acum, pentru ca li vorbesc indata (acelasi cuvânt) de nevoia care se gaseste in aceasta casa. Nevoie omeneasca, rod al pacatului omului, care i se prezinta in orice clipa. Se arata la fel de bine in casa celor care au devenit ucenicii Lui, cum se arata in sinagoga, centrul local al ceremoniilor religioase.

Puterea demonului era intr-adevar prezenta in cercul religios, si boala in cercul familial. Si Isus poate raspunde din plin la aceste doua nevoi. Demonul paraseste omul complet si de indata. Febra paraseste femeia cu aceeasi promptitudine; si nu este nevoie de nici o perioada de convalescenta inainte sa-si reia sarcinile gospodaresti obisnuite. Nimic uimitor daca, rapid, „toata cetatea este adunata la usa” (v.33).

Tabloul prezentat in versetele 32-34 este foarte frumos. „Cand s-a facut seara, cand a apus soarele”, munca zilei fiind terminata, multimile se aduna, aducand un mare numar de persoane in nevoie, si El da harul puterii Sale in vindecare. Nu vrea ca vreo marturie sa-i fie facuta din partea puterilor intunericului. Harul si puterea pe care o arata sunt o marturie suficienta pentru a spune cine este Cel care slujeste printre oameni. In Evanghelia sa, Ioan ne spune ca sunt multe alte lucruri pe care le-a facut Isus si care nu au fost relatate. Unele sunt indicate aici fara sa fie date amanunte.

Povestirea pe care ne-o prezinta Marcu avanseaza rapid. Seara tarziu, lucrarea de har continua si apoi cu mult inainte de zi, Isus Se scoala si cauta singuratatea pentru rugaciune. Tocmai am remarcat autoritatea si puterea Slujitorului desavarsit al lui Dumnezeu. Aici vedem dependenta Lui de Dumnezeu, fara de care nu poate fi slujire adevarata. Trebuie ca slujitorul sa ramana strans legat de Stapan si, desi Cel care slujeste este Fiu, nu renunta la aceasta dependenta; dimpotriva, El este expresia sa cea mai inalta in ascultarea Sa desavarsita. In Evrei 5:8, citim ca a invatat ascultarea „din cele ce a suferit” si aceste cuvinte, fara indoiala, se aplica tot drumului Sau pe pamant, si nu numai ultimelor scene de suferinta de ordin fizic.

Cum vorbeste aceasta celor care slujesc, oricat de modesta ar fi slujba! Ziua Lui era atat de plina de activitati, incat consacra o mare parte a noptii rugaciunii, si El era Fiul lui Dumnezeu. Neputinta noastra este cauzata in principal de insuficienta noastra in domeniul rugaciunii individuale in taina. Urmatoarele patru versete, 36-39, ne arata consacrarea Slujitorului lui Dumnezeu. Simon si altii par sa fi considerat retragerea Lui intr-un loc departat ca un inexplicabil exces de modestie sau poate ca o pierdere a unui timp care era pretios. Toti Il cautau si El pare sa lase sa-l scape acest val de popularitate in crestere. Dar popularitatea nu era in nici un fel ceea ce urmarea. Inaintase ca slujitor pentru a predica mesajul divin si astfel, fara a tine cont de sentimentele multimii, Isi continua slujba in cetatile Galileii. Se consacra misiunii care l-a fost incredintata.

Si acum, in ultimele versete ale acestui prim capitol, avem un tablou fermecator al acestui Slujitor desavarsit al lui Dumnezeu. Un lepros vine la El, si nu poate exista, din punct de vedere al aspectului fizic, specimen mai respingator al umanitatii. Acestui biet om nu-i lipseste credinta, dar credinta lui este imperfecta. Are credinta in puterea lui Isus, dar indoieli fata de harul Sau. Ce ne-ar fi animat pe noi, este dezgustul, insotit de indignare fata de reaua cunoastere a sentimentelor noastre binevoitoare. Domnul este patruns de compasiune. Este miscat de ea, remarcati. Nu numai ca priveste aceasta persoana nenorocita cu o dragoste plina de compasiune, ci actioneaza. Sursa profunda a dragostei divine care este in El tasnesze si se revarsa. Cu mana Sa, Isus il atinge, cu buzele Lui vorbeste, si omul este vindecat. Nu este cu adevarat necesar sa-l atinga, pentru ca Domnul a vindecat de departe multe cazuri disperate. Nici un iudeu nu s-ar fi gandit sa se intineze astfel. Dar aceasta este ceea ce a facut Domnul. Era absolut imposibil ca El sa fie intinat si, daca a atins bolnavul, este pentru a-Si exprima indurarea ca si puterea. Aceasta confirma cuvantul Sau – „vreau” – si indeparta pentru totdeauna din mintea acestui om orice indoiala cu privire la voia Domnului.

Vedem inca o data cum Domnul nostru nu cauta entuziasmul multimilor nici notorietatea. Instructiunile pe care le da omului sunt destinate permiterii ca marturia vindecarii lui sa se poata face potrivit cu ce prescrisese Moise. Dar el, in marea sa bucurie, face exact ce i se spusese sa nu faca, astfel incat, cateva zile Domnul trebuie sa evite cetatile si sa stea in locuri pustii. Putine lucruri starnesc mai mult interesul si pasiunea omului decat o vindecare miraculoasa. Dar Domnul cauta rezultate spirituale. Exista in prezent miscari religioase pentru vindecare care sunt la originea a multa tulburare, in ciuda faptului ca pretinsele lor vindecari seamana intr-adevar putin cu cele pe care le facea Domnul nostru. Actorii, in aceste miscari nu fug de proiectoarele publicitatii, ci isi gasesc mai degraba placerea in ea.

Marcu 2

Capitolul se deschide cu o alta lucrare de putere care are loc intr-o casa particulara cand dupa un anumit timp, Domnul se gaseste din nou la Capernaum. Ce apare aici este o credinta caracterizata de tenacitate si, ceea ce este destul de remarcabil, nu cel care sufera face dovada unei asemenea credinte, ci prietenii sai. Domnul este pe cale sa predice din nou Cuvantul. Aceea este slujba Lui inainte de toate; lucrarea Sa de vindecare se exercita doar cand se prezinta ocazia.

Cei patru prieteni au acest fel de credinta care rade de imposibilitati, care spune: Aceasta se va face si Isus o vede. Se ocupa imediat de partea spirituala a lucrurilor, acordand paralticului iertarea pacatelor. Pentru carturarii care rationeaza, care sunt prezenti, aceasta nu este decat o blasfemie. Este intr-adevar sigur ca aveau dreptate gandind ca nimeni in afara de Dumnezeu nu poate ierta pacatele, dar se inseala in intregime neintelegand ca Dumnezeu este prezent in mijlocul lor, si ca vorbeste in Fiul Omului. Fiul Omului este pe pamant, si pe pamant are puterea sa ierte pacatele.

Cu toate acestea iertarea pacatelor nu este ceva care este vizibil in ochii oamenilor, trebuie sa fie acceptata prin credinta in Cuvantul lui Dumnezeu. Vindecarea instantanee a unui caz de grava infirmitate corporala este vizibila in ochii oamenilor, si Domnul face apoi aceasta minune. Cei care sunt acolo nu pot sa-l scape pe om de boala care il tine rob, mai mult decat pot sa-i ierte pacatele.

Isus poate face cele doua lucruri cu aceeasi usurinta. Este ceea ce face, prezentand minunea facuta in trup ca dovada minunii care priveste sufletul. Astfel pune lucrurile in ordinea corecta. Minunea de ordin spiritual vine in primul rand, cea care priveste trupul vine doar apoi. Si aici minunea este instantanee si deplina. Omul care fusese complet neputincios, se ridica imediat, isi ia patul si iese in prezenta tuturor intr-un fel care aduce glorie lui Dumnezeu prin toate buzele. Domnul porunceste si omul nu are decat sa se supuna, pentru ca posibilitatea de a o face ii este data in acelasi timp in care primeste porunca Domnului.

Aceasta imprejurare, care subliniaza scopul spiritual al slujirii pe care o implinea Domnul nostru, este urmata de chemarea lui Levi care ne este cunoscut mai tarziu ca Matei vamesul. Chemarea acestui om de a-L urma pe Invatator ne arata atractia puternica a Cuvantului Domnului nostru. Era un lucru sa cheme niste umili pescari sa-si lase plasele si munca lor grea. Dar era altceva sa cheme un om care avea avere si sarcina placuta de a face sa incaseze banii. Dar Isus o face cu doua cuvinte: „Urmeaza-Ma!” (v. 14), doua cuvinte care cad in urechea lui Levi cu o asemenea forta incat se ridica si Il urmeaza. Dumnezeu vrea sa simtim puterea acestor doua cuvinte in inima noastra.

Ce minunata vedere de ansamblu ne-a fost data cu privire la Slujitorul lui Dumnezeu, despre promptitudinea, autoritatea, puterea, dependentia, consacrarea, indurarile, refuzul Sau pentru ce este superficial si demagogic pentru a ne atasa de ce este spiritual si ramane, si in cele din urma cu privire la atractiile puternice ale Persoanei Sale!

Dupa ce S-a ridicat pentru a-L urma pe Domnul, Levi arata intr-adevar repede ca a devenit ucenic de o maniera practica. Il primeste pe noul sau Stapan in casa sa, in acelasi timp cu un mare numar de vamesi si de pacatosi, manifestand prin aceasta ceva din spiritul Invatatorului. El care era asezat la

vama arata acum darnicie, pentru ca altii sa se poata aseza la masa lui. Se apuca sa implineasca acest cuvint: „El raspandeste, da saracilor” (Psalmul 112:9), si aceasta fara sa i se spuna sa o faca. A inceput sa exercite ospitalitatea fata de cei din anturajul sau, pentru ca si ei sa-L intalneasca pe Cel care i-a castigat inima. In aceasta el este un excelent model pentru noi. A inceput prin a cheltui pentru altii. A facut lucrul care era cel mai la indemana lui. I-a adunat ca sa-L intalneasca pe Domnul pe cei care aveau nevoi si stiau, mai degraba decat pe cei care erau multumiti de ei insisi in practica lor religioasa. A descoperit ca Isus este un donator care ii cauta pe cei care sunt dispusi sa primeasca.

Toate acestea sunt observate de carturari si de farisei, oameni drepti firesti, care isi exprima dezaprobarea sub forma unei intrebari puse ucenicilor lui Isus. De ce frecventeaza Isus oameni atat de josnici, atat de degradati. Ucenicii nu trebuie sa raspunda, pentru ca Insusi Domnul raspunde acestor atacuri. Raspunsul Lui este complet si satisfacator si aproape a devenit proverb. Cei care sunt bolnavi au nevoie de doctor, si pacatosii au nevoie de Mantuitorul. Nu pe cei drepti, ci pe pacatosi a venit sa-i cheme.

Poate carturarii si fariseii erau intr-adevar versati de lege, dar nu intelegeau nimic despre har. Ori Isus era Slujitorul harului lui Dumnezeu. Si Levi intelesese ceva din aceasta. Si noi? Mult mai mult decat Levi, ar trebui sa intelegem aceasta in masura in care traim in momentul in care ziua harului este in amiaza mare. Cu toare acestea se poate intampla sa avem vreun resentiment impotriva lui Dumnezeu pentru ca este atat de bun fata de oamenii pe care ne place sa-i denuntam ca vinovati: este ceea ce face Iona in cazul locuitorilor din Ninive, si ceea ce faceau fariseii pentru pacatosi. Marele Slujitor al harului lui Dumnezeu este la dispozitia tuturor celor care au nevoie de El.

Imprejurarea urmatoare (versetele 18-22) ii arata pe contrazicatori din nou la lucru. Se plansesera ucenicilor si acum niste ucenici se plang Invatatorului. Evident le lipseste curajul pentru a spune lucrurile in fata. Acest mod sucit de a critica este foarte curent, sa-l respingem. In cele doua cazuri, ucenicii nu au avut nimic de raspuns. Cand fariseii au sustinut caracterul excusiv al legii, Isus li s-a opus facand sa fie pretuit caracterul liberal al harului, si Isus i-a redus la tacere. Acum vor sa-i puna pe ucenici sub jugul legii, si cu forta Isus revendica libertatea harului.

Parabola sau imaginea de care se foloseste implica in mod evident ca El este Mirele, Persoana importanta, in centrul a tot. Prezenta Sa guverneaza totul si aduce un belsug minunat. Curand va fi absent si numai atunci se va cuveni sa se posteasca. Sa notam aceasta, pentru ca suntem intr-un timp in care a posti este un lucru care se cuvine. De mult timp Mirele este absent si Il asteptam. In momentul in care vorbea Domnul, ucenicii erau in pozitia unei ramasite evlavioase in Israel, primindu-L pe Mesia la venirea Sa. Dupa Rusalii, au fost botezati intr-un singur trup, si au fost asezati ca temelie a acestei cetati care este numita „Mireasa, sotia Mirelui” in Apocalipsa 21:9. In acel moment, aveau locul de Mireasa mai degraba decat cel de prieteni ai Mirelui. Aceasta pozitie este a noastra astazi. Aceasta nu face decat sa redea si mai clar ca nu ni se potriveste sa sarbatorim, ci sa postim. A posti inseamna a te abtine de la lucruri legitime pentru a te consacra mai mult lui Dumnezeu, si nu pur si simplu de a te abtine de la hrana un anumit timp.

Fariseii se gandeau doar la a mentine intacta legea. Pericolul pentru ucenici, dupa cum evenimentele au aratat mai tarziu, nu era atat acesta, cat mai degraba a incerca sa amestece iudaismul cu harul pe care il aducea Domnul Isus. Sistemul legal era ca o haina veche sau ca un butoi vechi. Isus aducea ceea ce parea o solida bucata de stofa noua, sau vin nou cu puterea lui de revarsare. In Fapte, putem vedea cum vechile forme exterioare ale legii au cedat in fata puterii debordante a Evangheliei.

Intr-adevar, vedem aceasta in incidentul care urmeaza imediat si care termina capitolul 2. Din nou, fariseii vin sa se planga de ucenici Invatatorului. Acestia sunt vinovati de a nu-si conforma activitatile butoiului vechi care erau anumite prescriptii cu privire la sabbat. Fariseii duceau respectul lor pentru sabbat atat de departe incat condamnau chiar si faptul de a smulge spice de grau cu mana, ca si cum ar fi fost vorba de a actiona o moara. Sustineau o interpretare foarte rigida a legii in aceste chestiuni minore. Erau dintre cei care pazeau legea cu o grija minutioasa, in timp ce ii considerau pe ucenici ca putin zelosi.

Domnul primeste plangerea lor si li apara pe ucenici amintindu-le fariseilor doua lucruri. In primul rand, ar fi trebuit sa cunoasca Scripturile, care relateaza cum i se intamplase lui David sa se hraneasca, el si cei care il urmau, intr-o situatie critica. Ceea ce in mod normal nu era dupa lege, fusese ingaduit intr-o zi in care lucrurile nu erau normale in Israel, din cauza respingerii imparatului legitim. 1Samuel 24 ne vorbeste despre aceasta. Din nou lucrurile nu sunt normale si Imparatul legitim va fi respins. In cele doua cazuri, nevoile privind Unsul Domnului trebuiau sa fie considerate ca mai importante decat detaliile care se raportau la exigentele ceremoniale ale legii.

In al doilea rand, sabbatul a fost instituit pentru om si nu invers. Deci omul trece inaintea sabbatului si Fiul Omului, care are sub autoritatea Sa toti oamenii, conform Psalmului 8, trebuia in mod necesar sa fie Domn al sabbatului si, in consecinta, este abilitat sa dispuna de el potrivit voinței Lui. Cine erau fariseii pentru a contesta dreptul Lui de a face, chiar daca Isus venise printre oameni sub forma de slujitor?

Domnul sabbatului era printre oameni si era respins. In aceste circumstante preocuparile celor care erau strans legati de respectarea legii ceremoniale erau deplasate. „Butoaiele” lor erau vechi si incapabile sa contina harul coplesitor si autoritatea Domnului. „Butoiul” sabbatului lor se sparge chiar inaintea ochilor lor.

Marcu 3

Totusi fariseii nu erau deloc convinsi, si deschid din nou toata dezbaterea, putin mai tarziu, cand intr-o alta zi de sabbat, Isus intra in contact cu o nevoie a omului, in una din sinagogile lor. Conflictul se dezlantuie in jurul acestui om care avea mana paralizata. Il privesc pe Isus, scontand ca le va fi dat un prilej de a-L ataca. El accepta aceasta provocare care, desi neexprimata, se gaseste in inima lor,. Spunand omului: „Ridica-te si vino in mijloc!” (v. 3), punandu-l astfel in vazul tuturor pentru ca toti cei care asista sa fie martori ai acestei provocari.

O alta chestiune cu privire la sabat este acum ridicata. Prin lege Dumnezeu a vrut sa interzica a face binele ca a face raul? Sabatul face dintr-un singur act de indurare o incalcare de lege?

Se poate alatura aceasta intrebare: „Este permis... a face bine, sau a face rau?” (v. 4), de Iacov 4:17. Daca stim sa facem binele si nu il facem, pacatuim. Trebuia ca Slujitorul desavarsit al lui Dumnezeu, care cunostea binele si care mai mult, avea toata puterea de a-l face, sa-si opreasca mana sa lucreze pentru ca era o zi de sabat? Imposibil!

In aceasta maniera frapanta sfantul Slujitor al lui Dumnezeu Isi justifica slujba de har, in prezenta celor care l-ar fi legat mainile prin interpretari rigide ale legii lui Dumnezeu. Este important sa invatam lectia care ne invata toate acestea, in cazul in care am cadea intr-o greseala asemanatoare. „Legea lui Hristos” este foarte diferita in caracterul si in spiritul ei de legea lui Moise; totusi, in acelasi fel poate fi rau folosita. Daca jugul lui Hristos, care este usor si comod, este strambat pentru a deveni o sarcina apasatoare si de asemenea un adevarat obstacol la revarsarea harului si a binecuvantarii, aceasta devine o pervertire mai grava decat tot ce vedem in aceste versete.

Inima fariseilor era dura. Era intr-adevar sensibila la toate aspectele tehnice ale legii, dar dura cand era vorba de a avea vreun sentiment al propriului lor pacat. Isus vedea in ce stare ingrozitoare se gaseau si era intristat, dar nu retine binecuvantarea. Il vindeca pe acest om si ii lasa in pacatul lor. Erau indignati pentru ca El calcase legea in unul din punctele la care ei tineau atat. Ei insisi ies pentru a calca una dintre cele mai importante prescriptii ale legii tinand sfat pentru a-L omori. Iata fariseul!

Inaintea acestei uri ucigase, Domnul Se retrage cu ucenicii Sai. Il vedem, la sfarsitul capitolului 1, Se retrage din toata stralucirea pe care o da popularitatea. Nu cauta sa Se faca bine vazut, nici nu doreste sa starneasca cearta. Aici Il gasim pe Slujitorul desavarsit al lui Dumnezeu lucrand exact cum este indemnat sa o faca robul Domnului in 2 Timotei 2:24.

Dar Persoana Lui are o asemenea putere de atractie incat oamenii se indreapta catre El, chiar cand Se retrage. O mare multime se imbulzeste in jurul Lui; puterea si harul Lui se manifesta in multe feluri, si mintile necurate recunosc in El pe Stapanul pe care trebuie sa-L asculte, desi El nu accepta marturia lor. El aduce binecuvantarea oamenilor si ii elibereaza; totusi El nu asteapta nimic de la ei. Mai intai are la dispozitie pe lac o mica barca in care Se poate retrage departe de multimea care Il imbulzeste; si apoi urca pe un munte unde ii cheama la El numai pe cei care vrea El si, dintre ei, alege doisprezece destinati sa fie apostoli.

De aceea, nu numai ca raspunde la ura conducatorilor religiosi retragandu-Se de la ei, dar si chemand pe cei doisprezece care, la momentul dorit, vor urmari slujba Lui incomparabila. Astfel pregateste largirea slujbei si a marturiei. Cei doisprezece care au fost alesi trebuie sa fie cu El, si apoi, cand timpul lor de instruire si de pregatire va fi terminat, ii va trimite. Aceasta perioada de instruire dureaza pana la versetul 6 din capitolul 6. In versetul 7 din acelasi capitol, avem relatarea adevaratului inceput al misiunii lor.

Faptul de „a fi cu El” este de o imensa importanta pentru cel care este chemat sa slujeasca. Aceasta este la fel de necesar pentru noi cum era pentru ei. Aveau prezenta si tovarasia Lui pe pamant. Noi

nu le avem, dar avem Duhul Lui care ne este dat si Cuvantul Sau scris. De aceea ne este ingaduit, intr-un duh de rugaciune, sa pastram contactul cu El, si sa primim aceasta educatie spirituala, care numai ea ne formeaza pentru a-l sluji cu intelepciune. Cei doisprezece au fost mai intai alesi, apoi formati, apoi trimisi cu puterea care le fusese data. Aceasta este ordinea divina, si vedem aceste lucruri prezentate in versetele 14 si 15. Dupa ce i-a chemat si i-a ales pe cei doisprezece pe munte, Se intoarce la locurile frecventate de oameni si Se gaseste intr-o casa. Imediat multimile se aduna. Atractia pe care o exercita este irezistibila si se cere atat de la El, incat nu are timp sa ia masa. De aceea primul lucru la care sunt martori cei doisprezece, cand sunt cu El, este acest val puternic de interese, si aparenta popularitate a Invatatorului lor.

Cu toate acestea, ei vad repede un alt aspect al lucrurilor, si in primul rand ca Isus nu este deloc inteles de cei care sunt cei mai apropiati de El dupa carne. Fara indoiala, sunt plini de grija binevoitoare pentru El. Nu pot sa inteleaga o asemenea munca neincetata si au sentimentul ca se cuvine sa-L ia pentru a-L opri ca si cum Si-ar fi iesit din minti! Ioan 7:5 face lumina asupra acestei atitudini extraordinare din partea lor. Cand Domnul a ajuns in acest punct al slujbei Lui, fratii Lui nu credeau in El si aparent mama Sa nu are inca decat o idee obscura a ceea ce este El cu adevarat pe cale sa faca.

Dar in al doilea rand, sunt dusmani care devin si mai duri si care sunt si mai putin scrupulosi. In versetul 6 din capitolul nostru, i-am vazut pe farisei aliniindu-se cu adversarii lor irodieni, pentru a tine sfat impotriva Lui pentru a-L omori. Acum ii gasim pe carturarii care coboara din Ierusalim pentru a l se opune si a-L acuza. Este ceea ce fac in modul cel mai nechibzuit, atribuind lucrarile Lui de har puterii diavolului. Nu era vorba doar de insulta grosolana, ci de ceva deliberat, inspirat de viclenie. Nu puteau nega ce facea, dar incercau sa-l pateze reputatia. Admiteau realitatea evidenta a miracolelor si apoi, in mod voluntar si oficial, declarau ca erau lucrarile diavolului. Acesta era caracterul blasfemiei lor, si se cuvine sa fim lamuriti asupra acestui subiect pentru a cerceta cuvintele Domnului din versetul 29.

Dar pentru a incepe, ii face sa vina la El, si raspunde printr-o chemare la bunul simt. Opozitia lor blasfematoare era o absurditate. Sugerau intr-adevar ca Satan incepuse sa-l alunge pe Satan, ca imparatia si casa lui erau dezbinata impotriva lor inele. Si daca era adevarat, aceasta implica sfarsitul a tot ce este activitate satanica. Satan era prea avizat pentru a lucra astfel.

Trebuie sa admitem, vai, ca noi ceilalti, crestinii, nu am fost prea avizati pentru a lucra astfel. Crestinatatea este plina de diviziuni care sunt propriu-zis suicidare, si Satan insusi este, fara indoiala, la originea acestui lucru. Fara puterea Domnului Isus din cer, care a ramas intotdeauna la fel, si fara prezenta Duhului Sfant care locuieste in adevarata Biserica a lui Dumnezeu, marturia publica a crestinatatiei ar fi fost moarta de mult. Credinta nu a pierit pentru a dispere de pe pamant, iar lauda nu este a intelepciunii oamenilor, ci a puterii lui Dumnezeu. Dupa ce a demonstrat absurditatea smintita a cuvintelor lor, Domnul incepe sa le dea adevarata explicatie a ceea ce s-a intamplat. El este Cel care este mai tare decat omul tare, si acum este pe cale sa-i jefuiasca bunurile, eliberand pe multi din cei care au fost inrobiti de Satan. Acesta este legat cand Domnul este prezent acolo.

În al treilea rând, îi avertizează clar pe acești nefericiți carturari și farisei de enormitatea păcatului pe care l-au comis. Slujitorul desăvârșit a eliberat oamenii de influența lui Satan în puterea Duhului Sfânt. Pentru a evita să admită aceasta, taxează lucrarea Duhului Sfânt drept lucrarea lui Satan. Este blasfemie pură, blasfemia oarbă a oamenilor care închid ochii la adevăr. Se plasează dincolo de iertare, având ca singură perspectivă condamnarea eternă. Sunt atinși de această îngrozitoare stare de împietrire în ura și orbirea care caracterizase altădată pe faraon în Egipt, și care mai târziu marcaseră împărăția din nordul Israelului când Cuvântul Domnului fusese: „Efraim s-a alipit de idoli: lasați-!” (Osea 4:17). Voia lui Dumnezeu este de a lăsa pe acești carturari din Ierusalim, și aceasta înseamnă: nu iertare, ci condamnare. Iată ce era păcatul care nu putea fi iertat. Înțelegând ce este el cu adevărat, putem cu ușurință să vedem că persoanele care au o conștiință sensibilă și care astăzi sunt tulburate pentru că se tem de a-l fi comis, sunt ultimele care ar fi putut cu adevărat să-l comită.

Capitolul se termină cu sosirea celor apropiați despre care ne-a vorbit versetul 21. Cuvintele Domnului cu privire la mama și frații Sai au părut unora inutile de dure. Era cu siguranță în ele o notă de severitate, care era consecința atitudinii lor. Domnul a prins ocazia să dea ucenicilor Sai învățătura de care aveau nevoie. Îl văzuseră în mijlocul a multă muncă și aparent popular, și de asemenea în centrul unei opoziții blasfematoare. Acum trebuie ca ucenicii să aibă o demonstrație frapantă a faptului că relațiile pe care Dumnezeu le recunoaște și le onorează, sunt cele care au o bază spirituală.

Altădată, în Israel legăturile de rudenie în carne contau mult. Acum trebuie să fie pusă deoparte, pentru a face loc legăturilor spirituale. Și baza a ceea ce este spiritual se găsește în ascultarea vocii lui Dumnezeu; și pentru noi astăzi, voia lui Dumnezeu se găsește intercalată în Sfintele Scripturi. Ascultarea este lucrul fundamental. Este la baza oricărei slujiri adevărate și trebuie să ne caracterizeze, dacă vrem să fim legați de singurul Slujitor adevărat și desăvârșit. Să nu uităm această nicidecum.

Marcu 4

Capitolul precedent se termină prin această declarație solemnă a Domnului că legăturile pe care avea să le recunoască acum erau cele care aveau o bază spirituală în ascultarea de voia lui Dumnezeu. Această declarație cu siguranță a făcut să se nască în mintea ucenicilor întrebări asupra felului în care puteau ști care este voia lui Dumnezeu. Începând acest capitol, găsim răspunsul. Prin Cuvântul Sau ne face cunoscut ce este și ce a făcut El pentru noi. Din acestea decurge voia Lui pentru noi. Sunt încă mulți mari adunați lângă El, astfel încât le învață stând în barcă; dar în acest moment începe să vorbească în parabole. Motivul ne este dat în versetele 11 și 12. Conducătorii poporului L-au respins deja, cum a arătat într-adevăr capitolul precedent; oamenii însăși sunt, în ansamblu, indiferenți, când nu sunt atrași de pasiunea senzationalului, curiozitate, „pâini și pești”. Mai târziu își vor schimba părerea, vor susține conducătorii în ostilitatea lor ucigătoare. Domnul știe aceasta, de aceea începe să dea învățătura sub o formă pe care o rezerva celor care au urechi de auzit. Vorbeste în versetul 11 de „cei de afară”.

Aceasta arată că deja se manifesta o ruptură și că se puteau deosebi cei care erau înăuntru de cei care erau afară. Cei care erau înăuntru, puteau să vadă și să aude, să simtă și să înțeleagă, și astfel

„misterul” sau „taina” Imparatiei lui Dumnezeu devenea clara pentru ei. Ceilalti erau orbi si surzi, si calea convertirii si iertarii se inchidea pentru ei. Daca nu vrei sa auzi, vine un moment cand nu mai poti s-o faci. Oamenii vroiau un Mesia care sa le aduca prosperitate si glorie in aceasta lume. Nu aveau ce face, cum au aratat evenimentele, cu un Mesia care le aducea Imparatia lui Dumnezeu sub forma tainica a convertirii si iertarii pacatelor.

Astazi avem Imparatia lui Dumnezeu tocmai sub aceasta forma tainica si intram in ea prin convertire si iertare, pentru ca astfel se stabileste autoritatea lui Dumnezeu in inima noastra. Asteptam inca Imparatia in manifestarea ei in glorie si putere.

Prima parabola a acestui capitol este cea a semanatorului, a semintei si a ceea ce se produce. Dupa ce a spus aceasta parabola, Isus incheie prin aceste cuvinte solemne: „Cine are urechi de auzit, sa auda” (v. 9). A avea urechi de auzit sau a nu avea, arata imediat daca un om apartine celor care sunt inaintea sau celor care sunt afara. Marea majoritate a ascultatorilor Domnului au crezut evident ca era o poveste placut de auzit, dar nu merg mai departe, aratand ca sunt afara. Pentru altii, ca pentru ucenici, aceasta nu este de ajuns. Vor sa ajunga la sensul profund al parabolei si se informeaza mai mult. Apartin celor care sunt inaintea. Ce spune Domnul in versetul 13 arata ca trebuie sa intelegem aceasta parabola a semanatorului, daca nu, celelalte parabole ale Lui nu vor fi inteligibile. Ea detine cheia care le deschide pe toate celelalte. Domnul Isus, cand a venit, l-a supus mai intai pe Israel la o incercare capitala. Va fi primit Fiul preaiubit si va fi adus lui Dumnezeu rodul care era datorat sub regimul legii? Devine evident ca nu. Ei bine, o a doua ordine a lucrurilor trebuie atunci sa inceapa. In loc de a cere orice ar fi din partea lor, Domnul va semana Cuvantul; acesta, la timpul potrivit, in anumite cazuri cel putin va aduce rodul dorit. Este ceea ce ne arata aceasta parabola, si daca nu pricepem ce semnifica ea, nu vom intelege ce are Domnul sa ne spuna mai tarziu.

Insusi Domnul este Semanatorul, fara nici o indoiala, si Cuvantul este marturia divina pe care o raspandeste caci „o marturie asa de mare... incepand sa fie vestita de Domnul, a fost intarita fata de noi de cei care au auzit-o” (Evrei 2:3). In Evanghelia dupa Ioan, descoperim ca Isus este Cuvantul. Aici El seamana Cuvantul. Cine putea sa-l semene ca El care era Cuvantul? Dar chiar si cand El este Cel care seamana Cuvantul, nu toate semintele pe care le seamana, rodesc. Numai intr-un caz din patru este adus rod. Este la fel de sigur ca parabola se aplica in principiile ei tuturor celor care au iesit dupa Invatator pentru a semana Cuvantul, ca trimisi de El, de atunci pana astazi. Deci, orice semanator al semintei trebuie sa se astepte sa cunoasca aceste diferite experiente, cum se arata in parabola. Slujitorii nedesavarsiti de astazi nu pot spera mai mult decat ceea ce au indicat semintele Slujitorului desavarsit cand era pe pamant. Samanta era aceeaasi in fiecare caz. Diferenta se gasea in starea solului pe care cadea samanta.

La cei care au auzit Cuvantul si sunt asemenea semintei cazute la marginea drumului Cuvantul nu are absolut nici o intrare. Inima lor este ca o carare pe care s-a trecut iar si iar. Nu exista nici macar o impresie superficiala, si Satan, prin numerosii lui agenti, indeparteaza Cuvantul. Cazul acestor ascultatori este cel al unei indiferente complete.

Ascultatorii asemanati terenurilor stancoase sunt cei care sunt impresionabili dar superficiali. Primesc Cuvantul imediat cu bucurie, dar nu sunt deloc sensibili la ceea ce implica el cu adevarat.

S-a spus despre adevaratii convertiti, ca au „primit Cuvantul insotit de mari intristari, cu bucuria Duhului Sfant”. Aceasta intristare care precedase bucuria lor, rezulta din faptul ca fusesera facuti constienti de pacatul lor, convinsi de lucrarea puternica a Cuvantului. Ascultatorul terenului stancos nu cunoaste acest timp de intristare pentru ca nu este constient de adevaratele lui nevoi, pentru a se aseza intr-o bucurie care nu este decat superficiala, si care dispare – si el cu ea – in prezenta incercarii. Ascultatorii asemanati cu un pamant plin de spini sunt cei care sunt preocupati. Lumea le umple gandurile. Daca sunt saraci, sunt coplesiti de grijile ei. Daca sunt bogati, de bogatiile si de placerile pe care le aduc bogatiile. Daca nu sunt nici saraci, nici bogati, poftesc alte lucruri. Au reusit sa iasa din saracie, si poftesc pentru a avea si mai mult din aceste lucruri bune ale lumii care par sa fie acum la indemana lor. Absorbit de lume, Cuvantul este inabusit.

Ascultatorii asemanati cu semintele cazute in pamant bun, sunt cei care nu numai asculta Cuvantul, ci il primesc si rodesc. Pamantul a indurat lucrarea plugului si a grapei. Astfel a fost pregatit. Cu toate acestea, chiar si asa, nu tot pamantul bun este la fel de roditor. Se poate sa nu fie aceeasi cantitate de rod, dar este rod.

In toate acestea era o mare invatatura pentru ucenici; este una si pentru noi. In curand, Domnul ii va trimite sa predice, si atunci ei vor deveni semanatori. Trebuia ca ei sa stie ca trebuiau sa semene Cuvantul, si la ce trebuiau sa se astepte cand il vor semana. Atunci nu vor fi prea afectati cand o mare parte din samanta va parea sa se fi pierdut, sau cand, dupa cateva rezultate, la sfarsitul unui anumit timp nu se va mai vedea nimic; sau chiar cand rodul va fi adus, nu va fi atat cat sperasera. Daca stim pe de o parte care este telul urmarit, si pe de alta la ce trebuie sa ne asteptam, suntem mult intariti in slujba noastra.

Trebuie sa ne amintim ca aceasta parabola se aplica tot atat Cuvantului care este semanat in inima sfintilor ca si in inima pacatosilor. Astfel sa meditam la ea cu inimi foarte deprinse cu privire la felul in care noi insine primim Cuvantul care ne este dat sa-l auzim, si de asemenea cu privire la felul in care altii vor primi Cuvantul pe care li-l vom prezenta.

In versetele 21 si 22 urmeaza scurta parabola a luminii, si apoi in versetul 23 un alt cuvânt de avertizare, pentru ca sa avem urechi de auzit. La prima vedere, a trece de la samanta care a fost semanata in camp la parabola luminii aprinse intr-o casa, poate sa para bizar si fara o legatura aparenta. Dar daca avem cu adevarat urechi de auzit, vom vedea repede ca, in semnificatia lor spirituala, cele doua parabole sunt intr-adevar impreuna si sunt legate intre ele. Cand Cuvantul lui Dumnezeu este primit intr-o inima deprinsa si pregatita, ea aduce rodul pe care-l apreciaza Dumnezeu si astfel, lumina care este vazuta si apreciata de oameni.

Nici o lumina nu este aprinsa ca sa fie ascunsa sub o banita sau sub un pat. Trebuie sa lumineze tot in jurul ei, incepand de la piciorul sfesnicului. A doua parte a versetului 22 este destul de frapanta: „Nici nu a fost ceva tainuit, decat ca sa vina la lumina”. Lucrarea lui Dumnezeu in inima prin Cuvantul Sau are intr-adevar loc in mod tainic, si privirea lui Dumnezeu discerne rodul cand incepe sa apara. Dar cand vine momentul, acest lucru tainic care a avut loc trebuie in mod necesar sa fie pus in lumina. Orice convertire adevarata este ca o lumina noua care se aprinde.

Banita poate reprezenta problemele vietii, si patul, multumirile si placerile vietii. Nu trebuie sa ingaduiam nici unora nici celorlalte sa ascunda lumina, cum nu trebuie sa ingaduiam ingrijorarilor si bogatiilor si altor lucruri sa inabuse samanta care este semanata. Avem urechi pentru a auzi aceasta? Lasam sa straluceasca lumina micii noastre lampi? „Nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit” (v. 22); de aceea este cu totul sigur ca, daca o lumina a fost aprinsa, trebuie neaparat sa straluceasca. Daca nu se arata nimic, este pentru ca nu este nimic de aratat.

Aceasta parabola este urmata de avertizarea cu privire la ce auzim. Caile lui Dumnezeu, in guvernarea de catre El a oamenilor, fac parte din acest subiect. Cu ce masura masuram, ni se va masura. Daca intr-adevar auzim Cuvantul in asa fel incat ni-l vom insusi, vom profita mai mult de el. Daca nu, vom incepe sa pierdem chiar si ce avem. In Luca 8:18, avem declaratii asemanatoare care se refera la felul in care auzim. Aici ele se refera la ce auzim.

Accentul este pus pe cum auzim, in parabola semanatorului, dar ce auzim este de o importanta cel putin egala. Multi au vazut luandu-li-se chiar si ce aveau plecand urechea la eroare. Au auzit si au auzit foarte atent, dar vai, ce au auzit nu era adevarul, si i-a pervertit. Daca, trecand prin urechea noastra, eroarea este semanata in inima noastra, va produce fructe dezastruoase, si guvernarea lui Dumnezeu va ingadui si nu va impiedica aceasta.

Versetele 26-29 contin parabola care priveste lucrarea tainica a lui Dumnezeu. Un om seamana samanta si, cand secerisul este gata, reia munca, punand in ea secera pentru recolta. Dar cu privire la insasi cresterea semintei, de la inceput pana ce rodul este produs, nu poate face nimic. Timp de multe saptamani doarme si se scoala, noapte si zi; lucrarle naturii pe care le-a randuit Dumnezeu isi face munca in tacere, desi omul nu le intelege. Acest „fara sa stie el cum” (v. 27) este adevarat astazi. Oamenii si-au impins foarte departe cercetarile, dar adevaratul cum al acestor lucrari minunate care se deruleaza in marele laborator al naturii lui Dumnezeu tot le scapa.

La fel este in ceea ce putem numi atelierul spiritual al lui Dumnezeu si este un lucru bun pe care trebuie sa ni-l amintim. Unii dintre noi tin mult sa analizam si sa descriem exact ce sunt lucrarile Duhului in suflete. Aceste lucruri ascunse exercita uneori o mare fascinatie asupra mintii noastre, si vrem sa intelegem pe deplin tot ce se petrece. Este imposibil. Este fericitul nostru privilegiu sa semanam samanta si, de asemenea, la timpul potrivit, de a trimite secera si a recolta. Ceea ce opereaza Cuvantul in inima oamenilor este implinit in taina de Duhul Sfânt. Lucrarea Sa, bineinteles, este desavarsita.

Lucrarea omului poarta intotdeauna marca imperfectiunii. Daca se intampla sa ne fie ingaduit sa fim ceva in lucrarea Dumnezeu, aducem imperfectiunea in ceea ce facem. Este ceea ce ne arata parabola urmatoare in versetele 30-32. Imparatia lui Dumnezeu exista astazi in mod vital si real in sufletele celor care, prin convertire, au trecut sub autoritatea si controlul lui Dumnezeu. Dar o putem, de asemenea, considera ca un lucru mai exterior care se va gasi oriunde oamenii marturisesc ca-L recunosc pe Dumnezeu. Prima este Imparatia asa cum este asezata de Duhul. Cealalta este Imparatia asa cum este asezata de oameni. Cea din urma a devenit un lucru mare si impozant pe pamant, intinzandu-si protectia peste multe „pasari ale cerului”. Si ce reprezinta aceste pasari, tocmai am vazut in versetele 4 si 15: agentii lui Satan.

Aceasta parabola care termina seria este plina de avertizari pentru ucenici, cum celelalte au fost pline de invatatura. Ei sunt cu Domnul si sunt formati inainte de a fi trimisi pentru misiunea lor. Am vazut cel putin sapte lucruri, si anume:

1 – In prezent, lucrarea ucenicilor este in principal de a semana.

2 – Ce trebuie sa fie semanat, este Cuvantul.

3 – Rezultatele muncii semanatorului trebuie sa fie clasate in patru categorii; si numai intr-un caz exista rod, si inca in mod variabil. 4 – Cuvantul produce lumina ca si rod, si aceasta lumina trebuie sa fie aratata in mod public.

5 – Ucenicul insusi este ascultator al Cuvantului, si in aceasta privinta, trebuie sa fie atent la ce aude.

6 – Lucrarea Cuvantului in suflete este lucrarea lui Dumnezeu si nu a noastra. Lucrarea noastra este de a semana si recolta.

7 – Cum lucrarea omului ia parte la aceasta lucrarea actuala care este de a largi Imparatia lui Dumnezeu, raul va patrunde in ea. Imparatia, considerata ca opera omului, va da ceva impozant si totusi corupt. Este avertizarea solemna din care trebuie sa tragem folos.

Au fost multe alte parabole expuse de Domnul si totusi nu ne-au fost relatate. Cele care au fost expuse si explicate ucenicilor erau fara indoiala foarte importante pentru ei in circumstantele lor particulare, dar nu de aceeasi importanta pentru noi. Cele care ne privesc direct sunt raportate in Matei 13.

Cu versetul 34 se termina invataturile Domnului si, din versetul 35 la sfarsitul capitolului 5, reluam povestirea faptelor Lui minunate. Ucenicii aveau nevoie sa observe cu atentie ce facea si modul Lui de a lucra, ca si de a auzi invataturile iesind de pe buzele Lui; si noi de asemenea.

Multimea care a ascultat ce a spus El, fara a-L intelege, este atunci trimisa, si Isus si ucenicii Lui trec pe celalalt tarm. Este seara, si Isus este la carma, si doarme la capatai. Lacul este cunoscut pentru furtunile bruste si violente care il tulbura si una dintre ele, de o rara violenta, se ridica, amenintand sa scufunde barca. Satan este „Conducatorul autoritatii vazduhului”, si credem deci, ca puterea lui se afla in spatele fortelor dezlantuite ale naturii. Imediat, deci, ucenicii sunt pusi in fata unei incercari si a unei provocari. Cine este aceasta Persoana care doarme la carma?

Putea Satan dispune de fortele naturii astfel incat sa faca sa se rastoarne o barca in care se odihnea Fiul lui Dumnezeu? Dar Fiul lui Dumnezeu este vazut in umanitatea Lui si doarme. Ei bine, ce importanta are, tinand cont ca este Fiul lui Dumnezeu! Actiunea adversarului ridicand furtuna in timp ce El doarme este intr-adevar o provocare pe care o lanseaza. Cu toate acestea, pana atunci ucenicii nu au inteles aceste lucruri decat de o maniera foarte obscura – si nici macar aceasta nu este sigur. In consecinta, sunt plini de teama, pentru ca resursele lor in arta navigatiei sunt epuizate. Si Il trezesc cu un strigat de necredinta care este un afront la bunatatea si dragostea Lui, desi,

marturisind o oarecare credinta in puterea Sa.

Domnul Se scoala imediat in maretia puterii Lui. Mustra vantul, care este instrumentul cel mai direct al lui Satan. Spune marii sa faca liniste si sa taca, si ea asculta. Cum cainele de vanatoare zgomotos se culca smerit la vocea stapanului sau, la fel, marea se culca la picioarele Sale. El este Stapanul absolut al situatiei.

Dupa ce a mustrat astfel fortele naturii si puterea care se ascunde in spatele lor, Isus Se intoarce catre ucenici pentru a le adresa reprosuri blande. Credinta are o viziune spirituala a lucrurilor si, pana atunci, ochii lor de-abia se deschisesera pentru a discerne cine era El. Daca ar fi inteles chiar si putin care era gloria Lui personala, nu ar fi fost atat de tematori. Dupa ce au fost martorii defasurarii puterii Lui, sunt inca tematori si inca se intreaba ce fel de Om este. Un om care poate porunci vanturilor si marii si poate sa le supuna voii sale, evident nu este un om obisnuit. Dar cine este El? Iata intrebarea.

Nici un ucenic nu poate inainta pentru a sluji, atat timp cat nu a raspuns la aceasta intrebare odata pentru totdeauna in sufletul lui. Iata de ce, inainte de a-i trimite, Isus trebuie sa prezinte alte marturii ale puterii si harului Sau inaintea ochilor lor, cum ne este relatat in capitolul 5.

Si noi, in zilele noastre, trebuie sa fim pe deplin incredintati ca stim cine este El inainte de a incerca sa-l slujim. Aceasta intrebare: „Cine este deci Acesta?” (v. 41) este o intrebare care intr-adevar cere atentia noastra. Atat timp cat nu vom putea sa raspundem la ea cum se cuvine si in mod foarte clar, trebuie sa stam linistiti.

Marcu 5

„Cine deci este Acesta?” Cand credinta a fost adusa la o convingere deplina raspunzand la aceasta intrebare care Il priveste pe Domnul Isus, aceasta antreneaza siguranta care trebuie sa fie in mod necesar, chiar sa raspunda la orice circumstanta dificila. Totusi, in ciuda a orice, este bine pentru ucenic de a-L vedea cu adevarat avand de-a face cu oamenii si cu grijile pe care le cunosc din cauza pacatului, in harul Sau care elibereaza. In acest capitol, Il vedem pe Domnul care Isi arata puterea si, chiar prin aceasta, continua formarea ucenicilor Sai. Aceasta formare poate fi si a noastra parcurgand relatarea care ne este data.

In timpul traversarii lacului puterea lui Satan a fost la lucru, ascunsa in spatele furiei furtunii; la sosirea pe celalalt mal, ea devine cu totul evidenta in omul posedat de un duh necurat. Dupa ce a cunoscut infrangerea in lucrarile lui cele mai secrete, adversarul lanseaza in mod deschis o provocare fara a pierde timpul, pentru ca acest om Il intalneste imediat pe Isus in clipa cand Acesta debarca. Este un fel de incercare-test. Diavolul a facut din acest biet nefericit o fortareata in care spera sa reziste cu orice pret si, in aceasta fortareata, a aruncat o intreaga legiune de demoni. Daca vreodata a fost un om care a fost mentinut iremediabil captiv de puterile intunericului, el este. In istoria lui, vedem reflectarea conditiei in care s-a cufundat omenirea, sub puterea lui Satan.

„Isi avea locuinta in morminte” (v. 3), si oamenii de astazi locuiesc intr-o lume care devine din ce in ce mai mult un vast cimitir, pe masura ce o generatie dupa alta dispare in moarte. Atunci „nimeni nu putea sa-l lege” (v. 3), pentru ca adeseori incercasera cu obezi si lanturi, dar in zadar. Nici nu putea fi vorba de a-l stapani. Astfel astazi nu lipsesc miscari, metode care au ca tel de a infrana inclinatiile rele ale omului, de a reprima actiunile cele mai violente si de a supune aceasta lume pentru a o face placuta si pentru a face ca in ea sa domneasca ordinea. Dar nimic nu functioneaza.

Atunci, cu acest demonizat, s-a incercat altceva. Si daca i s-ar schimba natura? Se spun totusi ca „nimeni nu putea sa-l stapaneasca” (v. 4). De aceea, aceasta idee s-a revelat inutila si intotdeauna a fost astfel. Nu este mai mult in puterea oamenilor de a-si schimba natura decat a-i pune frau si a o impiedica sa actioneze, „Gandirea carni... nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru ca nici nu poate” (Romani 8:7). De aceea nu poate fi constransa. Se mai spune: „Ce este nascut din carne, este carne” (Ioan 3:6), oricare ar fi tentativele pentru a o ameliora. De aceea nici nu se pune problema de a o modifica sau schimba. „Si tot timpul, noapte si zi, era in morminte si in munti”(v. 5), intotdeauna agitat, strigand, intotdeauna nefericit, taindu-se cu pietre, distrugandu-se el insusi in nebunia lui. Ce tablou! Si trebuie sa adaugam, ce tablou caracteristic al omului sub puterea lui Satan! Era un caz exceptional, este adevarat. Influenta lui asupra majoritatii oamenilor se face intr-o maniera mai blanda si simptomele sunt intr-adevar mai putin pronuntate. Ele sunt totusi acolo. Se poate auzi strigatul omenirii, cand oamenii isi fac rau lor insile prin pacatele lor.

Cand omul vorbeste, cuvintele se formeaza pe buzele lui, dar mintea care este in spatele lor este cea a demonilor care il controleaza. Ei stiau ce fel de Om era Domnul, chiar daca altii nu stiau. Pe de alta parte, nu stiau deloc cum era intocmai slujba Lui. Intr-adevar, va fi un ceas cand Domnul ii va da pe acesti demoni cu Satan, stapanul lor, chinurilor, dar nu aceasta era slujba Sa in acel moment. Si mai putin era aceasta slujba Sa fata de oameni. Demonizatului, Isus vine sa-i aduca nu chinuri, ci eliberare.

Domnul a poruncit demonilor sa iasa, si ei stiu ca nu se pot impotrivi. Sunt in prezenta Celui Atotputernic si sunt obligati sa faca ce li se porunceste. Trebuie chiar sa ceara permisiunea sa intre in porcii care pasteau nu departe de acolo. Porcii, animale necurate dupa lege, nu ar fi trebuit sa se gaseasca acolo. Duhurile, fiind de asemenea necurate, exista afinitate intre ele si porci, afinitate care are consecinte mortale pentru aceste animale. Demonii l-au adus pe om la autodistrugere servindu-se de pietre ascutite; cu porcii, influenta este imediata si completa. Omul este eliberat, porcii sunt distrusi.

Rezultatul, in ceea ce-l priveste pe omul insusi, este minunat. Ratacirile lui neincetate iau sfarsit, caci sta asezat. Altadata nu purta vesminte, cum ne spune Luca. Acum este „imbracat”. Halucinatiile lui au incetat, pentru ca este „intreg la minte” (v.15). Aplicatia care se poate face din toate acestea pentru evanghelizare este cu totul evidenta.

Rezultatul, in ceea ce priveste oamenii tinutului, este totusi cu totul tragic. Ei arata o stare de spirit care ne face sa ne indoim de bunul lor simt, desi nici un demon nu a intrat in ei. Nu au nici o intelegere sau justa apreciere a lui Hristos. In revansa, se acomodeaza foarte bine cu prezenta porcilor. Daca prezenta lui Isus inseamna pierderea porcilor, atunci prefera sa se lipseasca de ea,

chiar daca aceasta prezenta face sa dispara un demonizat furios. Si iata-i ca El roaga sa plece din tinutul lor.

Domnul asculta dorinta lor si pleaca. Toate aceste sunt intr-adevar o mare tragedie, chiar daca ei nu-si dau seama in acel moment. Va urma o tragedie si mai mare: Fiul lui Dumnezeu va fi alungat din aceasta lume; si consecinta sunt nouasprezece secole pline de rau de orice fel. Plecarea Domnului a creat o noua situatie pentru omul care tocmai fusese eliberat de demoni. Natural el doreste prezenta Eliberatorului sau, dar afla ca, pentru moment trebuie sa ramana la locul unde il lasa absenta lui Isus si sa aduca marturie pentru El, indeosebi la ai sai.

Pozitia noastra de astazi este cu totul asemanatoare. In curand vom fi cu Isus, dar in prezent se cuvine sa aducem marturie pentru Domnul acolo unde El nu este. Si noi putem povesti la ai nostri ce lucruri mari a facut Domnul pentru noi.

Dupa ce a traversat din nou lacul, Domnul Se gaseste imediat in prezenta altor cazuri de mizerie omeneasca. In drum spre casa lui Iair, unde este culcata fiica sa care e la capatul vietii, este oprit de o femeie care are o scurgere de sange. Raul ei dureaza de doisprezece ani si scapa complet competentei medicilor. Cazul ei este disperat, la fel cum era cel al demonizatului. El era iremediabil captiv al unei multimi de demoni, ea era captiva unei maladii incurabile. Din nou, putem vedea aici o analogie cu starea spirituala a omenirii, si in particular cu eforturile unui suflet trezit, cum ne este descris in Romani 7.

Multe lupte, multe eforturi sincere, dar nici o usurare ca rezultat; mai degraba o agravare a starii bolnavei care va descrie cazul care ne este prezentat aici, pana ce sufletul ajunge la capatul cautarilor sale si, dupa ce a cheltuit totul, aude vorbindu-se de Isus. Atunci, cand a incetat orice efort pentru a obtine o ameliorare si a venit la Isus, El se descopera a fi marele Eliberator.

In cazul demonizatului, nu putem sa vorbim cu adevarat de credinta, pentru ca era complet stapanit de demoni. In cazul femeii putem vorbi doar de o credinta care este nedesavarsita. Are incredere in puterea lui Isus, putere atat de mare incat chiar si vesmintele Sale o transmit. Totusi ea se indoieste de a putea ajunge pana la El. Multimile care se imbulzesc o impiedica si ea nu-si da seama pana la ce punct El, Slujitorul desavarsit, este la dispozitia tuturor celor care au nevoie de El. Cu toate acestea, vindecarea de care are nevoie, o primeste in ciuda a orice. Accesul de care are nevoie este facut posibil si binecuvantarea ii este adusa. Satisfacuta de aceasta binecuvantare, s-ar fi indepartat in graba.

Dar nu trebuie sa fie astfel. Si ea trebuie sa marturiseasca despre ce a facut puterea lui Isus, si prin aceasta trebuie sa primeasca o alta binecuvantare pentru ea insasi. Modul pe care Domnul nostru il are de a actiona fata de ea este plin de invatatura spirituala. Deplina cunoastere pe care Isus o are despre toate lucrurile este revelata. Stie ca a iesit o putere din El si ca cineva s-a atins de hainele Lui. A pus intrebarea, dar cunoaste raspunsul, pentru ca Se intoarce pentru a o vedea pe „aceea” care a facut aceasta. Intrebarea lui reveleaza si faptul ca multi L-au atins in multe feluri; totusi nimeni altcineva nu a facut sa iasa putere din El atingandu-L. De ce aceasta? Pentru ca dintre toti, numai ea a facut-o in constienta nevoilor ei si cu credinta. Cand aceste doua lucruri sunt prezente, nu suntem

in zadar in contact cu Isus. Unui mare numar dintre noi, ne-ar placea sa fim ca aceasta femeie si am dori sa primim binecuvantarea, fara a recunoaste public pe Cel care ne-a binecuvantat. Nu trebuie sa fie astfel. Domnul merita sa marturisim adevarul si sa facem cunoscut harul Sau care mantuieste. De cand puterea a iesit din El pentru eliberarea noastra vine pentru noi clipa de a aduce marturie. Si cum omul a trebuit sa mearga in casa lui la ai lui, femeia trebuie sa ingenuncheze la picioarele Lui in public. Amandoi au adus marturie si, sa observam, cu totul diferit de ceea ce ne-am fi putut astepta. Cea mai mare parte dintre oameni ar gasi poate ca a aduce marturie la sine acasa este dificil.

Pentru femei ar insemna mai degraba sa aduca marturie in public. Omul a trebuit sa vorbeasca acasa si femeia in prezenta multimei. Cu toate acestea, nu multimea s-a adresat ea, ci Lui.

Ca rod al marturisirii ei, femeia insasi primeste o alta binecuvantare: primeste siguranta definitiva, prin cuvantul Domnului, ca vindecarea ei este deplina si completa. Cu cateva minute mai inainte, a simtit in trupul ei ca era vindecata, si apoi declara tot adevarul, stiind ce i se intamplase. Era foarte bine, dar nu pe deplin suficient. Daca Domnul i-ar fi ingaduit sa plece pur si simplu cu sentimentele ei bune si cu aceasta cunostinta a ceea ce i se intamplase, ar fi putut cadea prada multor indoieli si multor temeri in zilele urmatoare. Cea mai mica senzatie de rau ar fi facut sa se nasca nelinistea cu privire la o eventuala recadere, dar in acest caz primeste cuvantul definitiv al lui Isus: „Fii vindecata de boala ta” (v. 34). Iata ce regleaza tot, cuvantul Lui era mult mai sigur decat sentimentele ei.

La fel este pentru noi: ceva a fost cu adevarat implinit in noi de Duhul lui Dumnezeu la convertire, si noi o stim, si sentimentele noastre pot fi sentimente de fericire. Dar cu toate acestea, nu exista o baza solida pe care se poate intemeia siguranta noastra, nici in sentimente, nici in ce a fost facut in noi. Baza sigura pentru siguranta se gaseste in Cuvantul Domnului. Numerosi sunt cei carora astazi le lipseste siguranta, pur si simplu pentru ca au comis eroarea pe care aceasta femeie a fost pe punctul sa o comita: nu L-au marturisit niciodata cu adevarat pe Hristos si nu au recunoscut ce li datorau. Daca accepta sa repare aceasta greseala, cum a facut aceasta femeie, Cuvantul Sau le-ar da siguranta deplina.

Chiar in clipa cand femeia este eliberata, cazul fiicei lui Iair devine mai critic. Soseste vestea mortii ei, si cei care au trimis mesajul, admiteau ca boala poate dispare in fata puterii lui Isus, dar considera ca moartea este un domeniu care li scapa. L-am vazut pe Isus triumfand asupra demonilor si a bolii, chiar cand victimele nu se puteau baza pe nici un ajutor omenesc. Moartea este, dintre toate lucrurile, cel iremediabil. Isus o poate birui? Poate si aceasta face. Felul in care sustine credinta oscilanta a conducatorului sinagogii, este foarte frumos. Iair fusese cu totul increzator ca Isus putea vindeca, dar acum este vorba de moarte. Este marea punere la incercare a credintei sale si de asemenea a puterii lui Isus. „Nu te teme, crede numai” (v. 36) este cuvantul care vine de la El. Credinta in Isus va indeparta teama mortii pentru noi ca si pentru acest om.

Moartea nu era decat un somn pentru Isus; cu toate acestea, bocitoarele profesionale rad de El in necredinta lor. Le da afara si, in prezenta parintilor si a acelorora dintre ucenici care sunt cu El, aduce copilul la viata. Astfel, pentru a treia oara in acest capitol, eliberarea este adusa cuiva al carui caz este disperat din punct de vedere omenesc.

Dar inceputul versetului 43 se opune complet versetelor 19 si 33. De aceasta data nu trebuie sa fie marturie. Aceasta se explica, noi credem, prin necredinta dispretuitoare care tocmai s-a aratat. In acelasi timp, Domnul arata cea mai mare grija pentru nevoile de hrana ale copilului. La fel cum a aratat pentru nevoile spirituale ale lui Iair cu cateva clipe mai devreme. Isus Se gandea totodata la trupul ei si la credinta lui.

Marcu 6

Dupa aceste lucruri, parasind malul marii, Isus merge in regiunea unde Si-a petrecut copilaria. Cum invata in sinagoga, cuvintele Lui uimesc pe cei de fata. Ei recunosc perfect intelepciunea invataturilor Sale, si puterea faptelor Sale, si totusi aceasta nu produce nici o convingere, nici o credinta in inima lor. Il cunosc pe El si pe rudele Lui dupa carne (a se citi v. 3), si aceasta nu face decat sa-i orbeasca privitor la identitatea Lui reala. Nu Il insulta prin felul in care isi exprima necredinta, dar aceasta nu este mai putin necredinta pura, si este atat de mare incat El se mira.

Ideea pe care si-o fac despre Isus este exact cea a unitarienilor moderni. Sunt deplin convinsi de umanitatea lui Isus pentru ca li cunosc bine originile dupa carne. O vad atat de clar, incat aceasta ii face orbi la tot ce este dincolo de aceasta, si sunt scandalizati de El. Unitarianul vede numai umanitatea lui Isus, dar nimic dincolo de aceasta. Noi vedem unamintatea Lui la fel de clar ca unitarianul, dar dincolo de ea, vedem divinitatea Sa. Nu ne tulbura ca nu putem intelege din punct de vedere intelectual cum se pot gasi in El cele doua lucruri. Stiind ca mintea noastra este marginita, speram sa explicam ce comporta infinitul. Daca am putea intelege si explica, am sti ca ce pricepem astfel, nu este esenta divina.

Ca urmare a acestei necredinte, „n-a putut sa faca nici o lucrare de putere acolo” (v. 5), decat sa vindece cativa bolnavi care, evident, aveau credinta in El. Aceasta subliniaza ceea ce tocmai am remarcat cu privire la versetul 53 din capitolul 5. La fel cum in prezenta necredintei grosolane si batjocoritoare, Domnul a retras orice marturie pentru El, la fel, in prezenta compatriotilor Sai necredinciosi, nu face nici o lucrare de putere. Ori am putea fi indemnati sa gandim ca ar fi trebuit sa actioneze cu totul diferit. Dar Scripturile par sa arate intr-adevar ca, atunci cand necredinta se ridica la inaltimea batjocorii, marturia se opreste. A se vedea Ieremia 15:17; Fapte 13:41; Fapte 17:32 pana la primul verset din capitolul 18. Este la fel de evident ca daca Isus din Nazaret era „adeverit de Dumnezeu... prin lucrari de putere si minuni si semne” (Fapte 2:22), totusi scopul principal nu era sa convinga necredinta incapatanata, ci sa incurajeze si sa intareasca acea credinta care era slaba. Vedem in Ioan 2:23-25 ca atunci cand lucrarile de putere ale lui Isus produceau convingerea intelectuala la anumiti oameni, El Insusi nu Se incredea in convingerea produsa astfel. De acolo vine faptul ca nu face mari lucrari de putere in tinutul Nazaretului. Nu „poate” sa faca. Este limitat de consideratii morale si nu fizice. In asemenea circumstante, nu se cuvenea sa fie miracole, dupa caile lui Dumnezeu si Isus era slujitorul voii lui Dumnezeu.

Dar se cuvenea, era sa dea cu credinciosie o marturie clara, si atunci strabatea „satele din jur, invatandu-i” (v. 6). O mare desfasurare de lucrari de putere ar fi putut produce o schimbare in sentimente si o convingere intelectuala care nu ar fi fost de nici un folos. Invatatura sustinuta a Cuvantului inseamna semanarea semintei, si din aceasta va fi rod care ar face sa merite osteneala,

cum am vazut.

Aceasta ne duce la versetul 7 din acest capitol, unde citim ca cei doisprezece sunt trimisi pentru prima lor misiune. Perioada de ucenicie este acum terminata. Au ascultat, asa cum sunt date in capitolul 4, instructiunile Domnului, si au fost martori ai puterii Lui asa cum se arata in capitolul 5. Avusesera de asemenea aceasta ilustrare frapanta a locului pe care trebuie sa-l ocupe lucrarile de putere, si a faptului ca, daca sunt momente in care ele nu se cuvin, invatatura si predica Cuvantului lui Dumnezeu sunt intotdeauna potrivite.

Nu se vad deloc in zilele noastre lucrari de putere si semne demne de acest nume; dar Cuvantul lui Dumnezeu ramane. Sa fim recunoscatori ca acest Cuvant este intotdeauna potrivit, si sa fim sarguinciosi in a-l semana.

Trimiterea celor doisprezece este inceputul unei prelungiri a slujirii si a slujbei Domnului. Pana atunci, totul intrase in propriile Lui maini, cu ucenicii ca spectatori. Acum trebuiau sa lucreze in Numele Lui. Domnul singur poate raspunde la toate. Ei nu pot raspunde la toate; de aceea trebuie sa mearga cate doi. Exista ajutor si curaj in faptul ca sunt doi, pentru ca tocmai acolo unde unul este slab, celalalt poate fi tare, si Cel care ii trimisese stia exact cum sa le gaseasca perechea. A fi doi este util indeosebi in lucrarea misionara; si astfel in Fapte il vedem pe Pavel care lucreaza dupa aceasta instructiune a Domnului. Slujba este o lucrare individuala, este adevarat, dar chiar si astazi facem bine sa consideram la justa sa valoare comuniunea in slujire. „Noi suntem impreuna lucratori ai lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9).

Inainte de plecarea lor, le este data putere sau autoritate peste toata puterea lui Satan. Le este poruncit de asemenea sa se lipseasca si de ce pare in mod normal necesar calatoriilor din acea vreme. Mai mult, mesajul lor le este dat. La fel cum Invatatorul lor predicase pocainta in vederea Imparatiei (a se vedea capitolul 1:15), si ei trebuiau sa o predice.

Cei care slujesc astazi nu sunt trimisi de un Hristos care este pe pamant, ci de un Hristos care este in cer, si aceasta aduce anumite modificari. Mesajul nostru se raporteaza in mod esential la moartea, invierea si gloria lui Hristos, in timp ce al lor, chiar in natura lucrarilor, nu se putea raporta la ele. Puneau deoparte ce este necesar calatoriilor, dat fiind ca Il reprezentau pe Mesia pe pamant, care nu avea nimic, dar era cu totul capabil sa-i sustina. Noi urmam un Hristos care a fost inaltat in glorie, si in general puterea Lui se exercita pentru a-Si elibera slujitorii de orice dependenta de sprijin de ordin spiritual, mai degraba decat de ordin material. Totusi putem cu siguranta sa fim mangaiati la gandul ca nu-Si trimite slujitorii fara a le da putere pentru slujba care le este pusa inainte. Daca suntem chemati sa scoatem demoni, ne da puterea sa o facem. Si daca slujba noastra nu consta in aceasta, ci in altceva, ne va fi data de asemenea puterea de a raspunde la ea.

Ei, ca noi insine, trebuie sa fie caracterizati de cea mai mare simplitate. Nu este vorba sa alerge aici si colo, din casa in casa pentru a cauta ceva mai bun. Ei sunt reprezentantii Lui. El lucreaza prin procura prin intermediul lor; in consecinta, a-i respinge, insemna a-L respinge pe El. Cei care Il slujesc astazi nu sunt apostoli, si totusi, intr-o masura mai mica, acelasi lucru fara indoiala ramane adevarat. Mesajul lui Dumnezeu nu este mai putin mesajul Lui, chiar daca este dat prin buze care arata

slabiciunea.

Slujba lor, fie pentru a predica, a alunga demonii sau a vindeca, produce un asemenea efect incat Numele Lui, si nu al lor, este facut cunoscut, si chiar Irod aude vorbindu-se de faima Lui. Acest imparat mizerabil avea o constiinta atat de rea, incat crede imediat ca Ioan Botezatorul, victima lui, a inviat. Altii cred ca Hristos este Ilie, sau unul dintre profetii de altadata. Nimeni nu stie, printru ca nimeni nu are idee ca Dumnezeu poate face un lucru nou. In acel moment, Marcu face o mica digresiune pentru a ne povesti, in versetele 17-28, cum Ioan a fost omorat la ordinul unei femei razbunatoare. Oricat de rau era, Irod avea o constiinta care ii vorbea, si vedem viclenia magistrala prin care diavolul pune stapanire pe el. Cursa este intinsa prin intermediul unei tinere femei frumoase la chip si trup, de o femeie mai in varsta, seducatoare, care viseaza la razbunare, ca si de o vanitate stupida care face ca acest imparat nefericit sa faca mai mult caz de juramantul sau decat de legea lui Dumnezeu. Astfel, acest om vanitos si senzual este, fara sa-si dea seama, impins pana la crima, avand ca sfarsit judecata eterna. Constiinta lui indispusa nu face sa se nasca decat temeri superstitioase.

In versetul 29, Marcu raporteaza pur si simplu ca ucenicii lui Ioan au pus intr-un mormant trupul sau executat. Nu adauga ca Matei ca „au dat de stire lui Isus” (Matei 14:12). El continua relatand intoarcerea ucenicilor din calatoria lor, povestind Invatatorului lor tot ce facusera si tot ce invatasera pe altii. Atunci Domnul ii face sa vina deoparte intr-un loc pustiu, pentru ca, departe de multimea si de slujba care i-a preocupat, sa petreaca un moment de liniste in prezenta Sa. Este instructiv de remarcat ca pasajul lui Matei lasa foarte putin de presupus ca ucenicii lui Ioan, intristati, au ajuns de asemenea exact in acelasi moment.

Sa nu uitam niciodata ca o perioada de odihna in prezenta Domnului, departe de oameni, este necesara dupa o perioada in care am fost ocupati cu slujirea. Ucenicii lui Ioan s-au intors din trista lor slujire, intristati, cu inima grea . Ce doisprezece s-au intors din intalnirile lor triumfatoare cu puterea demonilor si a bolii, si probabil foarte incantati de succes. Si unii si ceilalti au nevoie de pacea pe care o aduce prezenta Domnului, care este la fel de buna pentru a se revela inimilor abatute, ca si pentru a pune frau unui entuziasm exagerat. Totusi aceasta perioada de calm nu este decat de scurta durata, pentru ca oamenii Il cauta pe Domnul in mijlocul multimii, si El nu vrea sa Se ascunda de ei. Inima marelui Slujitor se descopera in mod foarte fumos in versetul 34, unde ni se spune ca „l s-a facut mila de ei”. A-i vedea „ca niste oi fara pastor” facea sa se nasca in El doar compasiune, si nu, precum atat de des in cazul nostru, sentimente de impotrivire sau de dispret. Este miscat de compasiunea pe care o simtea. Iata ceea ce este minunat.

Compasiunea Lui Il impinge sa actioneze in doua domenii diferite. Mai intai sa Se ocupe de ei cu privire la lucrurile spirituale, apoi sa Se ingrijeasca de nevoile trupurilor lor. Remarcati ordinea: ce este spiritual vine in primul rand. „A inceput sa-i invete multe” (v. 34), desi nu ni se relateaza ce a spus. Apoi, cum a venit seara, le potoleste foamea. Dupa acest exemplu, cum trebuie actionat? Daca oamenii au nevoi materiale, este bine sa ne ingrijim de ele, dupa puterea noastra. Dar sa dam intotdeauna prioritate Cuvantului lui Dumnezeu. Nevoile trupului nu trebuie niciodata sa aiba intaietate asupra nevoilor sufletului, in slujirea noastra.

Hranind pe cei cinci mii, Domnul ii pune mai intai la incercare pe ucenici. Ce intelesesera despre puterea pe care o avea de a raspunde tuturor nevoilor? Foarte putin, se pare, pentru ca raspunzand la cuvintele Lui: „Dati-le voi sa manance” (v. 37), se gandesc doar la resursele omenesti si la bani. Dar resursele de ordin omenesc nu sunt deloc neglijate. Sunt foarte insignifiante, dar Domnul face astfel incat puterea Sa sa se desfasoare in ele. Ar fi putut schimba pietrele in paine sau, ce-i drept, sa faca paine din nimic, dar felul Lui de a face este de a folosi cele cinci paini si cei doi pesti.

Lucrarea Lui s-a continuat exact in acelasi fel in toata epoca actuala. Slujitorii Lui au anumite lucruri mici pe care Lui li place sa le foloseasca. Si in plus foloseste darnicia in mod foarte ordonat, oamenii fiind asezati in randuri de cate o suta si de cate cincizeci, si ii foloseste pe ucenicii Sai la aceasta lucrare. Picioarele si mainile care aduc oamenilor mancarea sunt cele ale ucenicilor. Astazi picioarele si mainile slujitorilor sunt folosite, mintea si gura lor sunt puse la dispozitia Sa pentru ca painea vietii sa ajunga la cei in nevoie. Dar puterea care produce rezultate este in intregime a Sa. Chiar slabiciunea instrumentelor folosite face aceasta clar.

Ca Slujitor desavarsit, Isus avea grija sa lege de cer tot ceea ce facea. Inainte ca lucrarea Sa de putere sa aiba loc, ridica ochii spre cer si aduce multumiri. Prin aceasta gandurile multimei sunt indreptate spre Dumnezeu, sursa a toate, mai degraba decat spre El, Slujitorul lui Dumnezeu pe pamant. Un cuvint pentru noi continand un principiu asemanator se gaseste in 1 Petru 4:11. Slujitorul care imparte hrana spirituala trebuie sa o dea ca venind de la Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu sa fie glorificat in ea si nu slujitorul.

Putem de asemenea sa fim incurajati de faptul ca, atunci cand aceasta multime mare este hranita, le ramane mult mai mult decat putinul cu care au inceput. Resursele divine sunt inepuizabile si slujitorul care se bazeaza pe Stapanul sau, nu va duce niciodata lipsa. Din acest punct de vedere, exista o asemanare foarte fericita intre painile si pestii pusi in mainile ucenicilor, si Biblia pusa in mainile ucenicilor de astazi.

Dupa ce a hranit multimea, Domnul ii trimite imediat pe ucenicii Sai de cealalta parte a lacului si Se consacra rugaciunii. Nu numai ca lega totul de cer aducand multumiri in prezenta oamenilor, ci pastra intotdeauna legatura pentru El Insusi ca Slujitor al voii divine. Din Ioan 6 aflam ca in acest moment poporul este foarte entuziast si L-ar fi facut cu forta Imparat. Ucenicii s-ar fi putut lasa prinsi in cursa, dar nu Isus. Traversarea marii furnizeaza ucenicilor o noua dovada a identitatii Invatatorului lor. Vantul impotriva se opune inaintarii lor, si ei inainteaza cu greutate si incet. Din nou El Se arata mai presus de vant si de valuri, umbland pe mare si putand trece pe langa ei. Cuvintele Lui le linisteste spaimile, si prezenta Lui in barca pune capat furtunii; si orice s-ar intampla, sensul profund al acestor lucruri le scapa. Inimile lor nu erau inca pregatite sa-L inteleaga. Cu toate acestea, oamenii in general invatasera sa-L recunoasca pe Domnul si puterea Sa. O multime de nevoi ii sunt prezentate, si El raspunde cu un belsug de har.

Marcu 7

Incepand acest capitol, vedem manifestandu-se din nou opozitia conducatorilor religiosi. Ucenicii, prinsi de lucrare, cum ne-a spus versetul 31 din capitolul precedent, nu respectau anumite spalari

traditionale, ceea ce ii irita pe fariseii care aratau un atasament riguros fata de traditia batranilor. Domnul primeste provocarea in contul ucenicilor si raspunde scotand la iveala, mergand in profunzimea lucrurilor, pozitia fariseica. Erau niste fatarnici, si El le-o spune.

Esenta fatarniciei lor era ca se laudau cu un cult constand din rituri exterioare, in timp ce in interior inima lor era complet instrainata. Nimic nu conteaza pentru Dumnezeu daca inima nu este dreapta.

Apoi, implinindu-si ceremoniile religioase, puneau deoparte porunca lui Dumnezeu pentru a o inlocui cu propria lor traditie. Domnul nu face doar sa afirme aceasta, ci da dovada luand ca exemplu felul in care puneau deoparte a cincea porunca prin regulile lor privind „corbanul”, adica lucrurile consacrate slujirii lui Dumnezeu. Sub pretextul de „corban”, nu doar un iudeu se debarasa de toate datoriile legitime fata de parintii sai batrani si saraci. Si facea aceasta cu o aparenta de sfintenie, pentru ca nu era aparent mai multa evlavie in a consacra lucruri lui Dumnezeu mai degraba decat parintilor sai?

Lucrurile intelese prin „corban” nu erau lucruri pe care le cerea Dumnezeu. Daca ar fi fost astfel, aceste cerinte ar fi trebuit sa aiba intaietate. Erau lucruri care puteau fi consacrate lui Dumnezeu daca se voia, in timp ce porunca de a avea grija de tatal sau si de mama sa, era o porunca formala. Traditia fariseica permitea unui om sa foloseasca o porunca facultativa pentru a evita sa respecte o porunca formala. Puteau intr-adevar sa incerce sa-si justifice traditia cu argumente inselatoare care aveau o aparenta de evlavie, dar Domnul ii acuza de anulara Cuvantului lui Dumnezeu. Ceea ce este scris in Exod 20:12 era, pentru Isus, „Cuvantul lui Dumnezeu”. Nu exista in acest pasaj nici o justificare pentru aceasta religiozitate care se ocupa de fleacuri, care refuza titlul de „Cuvantul lui Dumnezeu”, Cuvantul scris.

Credem ca suntem indreptatiti sa spunem ca orice traditie omeneasca in lucrurile lui Dumnezeu merge in cele din urma in sens opus fata de ceea ce invata Cuvantul lui Dumnezeu. Cei care sunt la originea traditiei nu au probabil o asemenea gandire, ci duhul raului, care conduce toate acestea si care se afla in spate, care are tocmai aceasta intentie.

Dupa ce i-a demascat pe farisei ca fiind oameni a caror inima era departe de Dumnezeu si care au indraznit sa anuleze Cuvantul lui Dumnezeu, Domnul cheama multimea si proclama public adevarul care taie din radacina orice pretentie religioasa. Omul nu este intinat de contactul cu lucrurile exterioare, ci in el insusi locuieste ceea ce-l intineaza. Cuvant dur acesta, si nu numai cei care au urechi de auzit, il vor primi.

Ucenicii L-au intrebat despre aceasta in particular si, din versetul 18 la versetul 23, avem explicatia. Omul este corupt in natura sa. Chiar ce vine din inima lui il intineaza. Din inima lui vin gandurile rele care devin tot felul de fapte rele. Este actul de acuzare cel mai teribil care a fost rostit vreodata impotriva naturii umane. Deloc uimitor ca inima fariseului este departe de Dumnezeu, dar ce lucru teribil ca oamenii, cu o astfel de inima, declara ca se apropie de Dumnezeu si Il adora!

Aceste cuvinte patrunzatoare ale Domnului nostru taie din radacina orice mandrie omeneasca, si arata putina valoare a tuturor demersurilor omului pe plan religios ca si pe plan politic, cand nu se ocupa decat de lucruri exterioare si lasa inima omului asa cum este.

Ucenicii nu intelegeau inca aceste lucruri decat cu greu, si experienta ne va arata, crestini marturisitori sunt foarte inceti in a le accepta si a le intelege in zilele noastre. Dar nu vom merge prea departe, daca nu le intelegem cu adevarat.

Totusi, este un lucru sa descoperi inima omului, dar mai trebuie altceva, trebuie sa cunosti ce este inima lui Dumnezeu. Este ceea ce face Domnul, cum arata restul capitolului.

Se duce chiar la granitele acelei tari care adapostea atata fatarnicie, si acolo intra in contact cu o biata femeie dintre natiuni, care avea nevoia cea mai mare. Renumele Domnului ajunsese la urechile ei si nu vrea sa se vada lovindu-se de un refuz. Totusi Domnul pune la incercare prin mica Lui parabola despre painea copiilor si catei. Raspunsul ei: „Da, Doamne, dar si cateii de sub masa mananca din firimiturile copiilor” (v. 28), este din fericire lipsita de fatarnicie. De fapt ea spune: Da, Doamne, este adevarat ca nu sunt un copil al Imparatiei, ci un biet caine al natiunilor, fara nici un drept de valorificat; totusi, am incredere ca exista destula putere in Dumnezeu, si destula bunatate in inima Sa, pentru a hrani un biet caine ca mine.

Iata credinta. Matei, intr-adevar, ne spune ca Domnul a numit-o o mare credinta, si ea Il bucura. Ea aduce acestei femei tot ce doreste inima ei. Fiica ei este eliberata. Cat de mare este contrastul dintre inima lui Dumnezeu si inima omului! Una plina de bunatate si de har, cealalta plina de toate felurile de rau. Ce fericite de noi cand, in loc sa intretinem fatarnicia, suntem caracterizati de dreptate si de credinta.

In versetul 31, Isus Se intoarce din nou catre tinuturile Marii Galileii, pentru a intalni acolo un om care este surdomut, conditia care, in mod uimitor, simboliza starea in care se gaseau iudeii. Biata femeie dintre natiuni a avut urechi de auzit, si in consecinta limba ei s-a dezlegat, si a putut rosti cuvinte de credinta; dar ei sunt surzi, si nu au nimic de zis.

Vindecand acest om, Domnul implineste anumite actiuni care, fara nici o indoiala, au un sens simbolic. Il ia deoparte, departe de multimi, pentru a Se ocupa de el in particular. Degetele Lui, simbol al actiunii divine, ii ating urechile. Ce vine din gura Lui, atinge gura mutului. Astfel se implineste lucrarea, si surdomutul aude si vorbeste in acelasi timp. Daca exista urechi care se deschid pentru a auzi glasul Domnului, acesta este rodul actiunii divine care se face in taina. Si daca o limba poate rosti lauda lui Dumnezeu sau Cuvantul lui Dumnezeu, este pentru ca ce vine din gura Lui a fost adus in contact cu a noastra.

Nu se spune nimic despre credinta acestui om. Ce resimte, nu poate exprima, si altii l-au adus la Isus. Totusi un har deplin si fara rezerva vine in intampinarea lui. Inca o data este un caz in care bunatatea inimii lui Dumnezeu este aratata prin Isus.

Evident multimea, intr-o anumita masura, este constienta de aceasta, si in uimirea lor, ei marturisesc: „Toate le face bine” (v. 37). In acest punct al povestirii, aceste cuvinte sunt cu atat mai frapante. Inceputul capitolului ni-l descopera pe om sub adevaratul lui caracter, si gasim ca inima lui este o sursa de unde nu iese decat rau. Toate le face rau. Slujitorul desavarsit descopera bunatatea inimii lui Dumnezeu. Toate le face bine.

Cate motive avem si noi de a fi de acord cu acest verdict!

Marcu 8

Cand cei cinci mii au fost hraniti, cum ne este relatat in capitolul 6, ucenicii au luat initiativa atragand atentia Invatatorului lor despre nevoile multilor. In aceasta a doua ocazie, Domnul ia initiativa si atrage ucenicilor atentia despre lipsa desavarsita a multilor, exprimandu-Si indurarea si grija fata de ele. Din nou, ca prima data, ucenicii au doar omul in fata lor, si nu se gandesc decat la ce poate face el, ceea ce nu raspunde deloc situatiei. Nu invatasera inca sa masoare dificultatea raportand-o la puterea Domnului lor.

De aceea, invatatura pe care o daduse Isus hranind o mare multime cu resurse materiale intr-adevar infime, este repetata. Sunt diferente neinsemnate, in numarul de persoane, ca si in numarul de paini si de pesti folositi, dar esentialul este ca aceasta lucrare de putere este o repetare a alteia, si inca o data versetul 15 din Psalmul 132 este implinit, in timp ce puterea lui Dumnezeu se arata inaintea ochilor lor.

Dupa ce a hranit multimea, Isus o trimite El Insusi, si imediat dupa, pleaca impreuna cu ucenicii Sai pentru a ajunge de cealalta parte a marii, ca data trecuta. La sosirea Lui, vin anumiti farisei cu intentii ostile, cerand un semn din cer. De fapt, Isus tocmai a dat semne din cer impresionante, in prezenta a mii de martori. Fariseii nu aveau nici o intentie de a-L urma, si deci nu fusesera acolo pentru a vedea semnul ei insisi; cu toate acestea exista o marturie suficienta, daca vroiau sa o asculte. Bineinteles fapt este ca, pe de o parte, nu aveau nici o dorinta de a fi martori ai unui semn care autentifica pe Isus si misiunea Lui, si pe de alta parte, erau incapabili sa vada si sa recunoasca semnul cand era aratat inaintea ochilor lor. Necredinta lor deplina umple de intristare inima Domnului.

In versetul 34 din capitolul precedent, cand era confruntat cu slabiciunea omeneasca si cu infirmitatea trupezasca, Isus a suspinat. Aici, pus inaintea orbirii spirituale, suspina adanc in duhul Sau. Infirmitatea spirituala este ceva mult mai grav decat infirmitatea trupezasca. Ei erau conducatorii orbi ai unei generatii oarbe, si care bajbaind cautau un semn. Nici un semn nu le va fi dat, pentru ca pentru orbi, semnele sunt inutile. Este ocazia in care, cum ni se relateaza la inceputul lui Matei 16, Domnul le spune ca stiau sa deosebeasca infatisarea cerului, dar nu si semnele timpurilor. Sa nu lasam acest subiect ca si cum ar fi ceva care nu-i priveste decat pe farisei; in principiu, ne priveste si pe noi. De cate ori adevaratul credincios a fost tulburat si descurajat, crezand ca Dumnezeu nu a vorbit, nu a lucrat, nu a raspuns, cand in realitate a facut-o; numai ca nu am avut ochi de vazut. Poate am continuat sa-L rugam fierbinte sa dea mai multa lumina, cand in tot acel timp, tot ce trebuia erau cateva ferestre in casa noastra.

Mobilul care ii facea sa actioneze pe acesti farisei era in intregime rau pentru ca scopul lor era sa-L ispitasca. De aceea Domnul ii lasa brusc si ajunge din nou pe celalalt mal, pe care tocmai il parasise cu putin timp inainte, si ucenicii nu au paine. Astfel, pentru a treia oara, sunt in prezenta problemei ridicate de cei cinci mii si cei patru mii care trebuiau hraniti, dar la scara mica.

Vai, ucenicii nu infrunta in taria credintei o problema relativ mica, nu mai mult decat au facut-o cand s-a pus intr-o masura mai mare. Pana atunci ei de asemenea nu avusesera ochi pentru a vedea puterea si gloria Invatatorului, cum fusesera aratate de doua ori in inmultirea painilor si a pestilor. Credinta adevarata are o viziune patrunzatoare. Ar fi trebuit sa priceapa cine era El, si atunci ar fi privit nu la bieteile lor paini si la bieteii lor pesti, ci la El, si toate greutatile s-ar fi evaporat. In micile crize care marcheaza propria noastra viata, pretuim noi mai mult decat ei?

Acuzatia Domnului cu privire a aluatul fariseilor si la aluatul lui Irod nu ne este explicata aici ca in Matei, dar trebuie sa notam ce inseamna ea. Isus face aluzie la doctrina acestor doua fractiuni, care lucra ca un aluat in cei care fusesera pusi sub influenta uneia sau celeilalte. Aluatul fariseilor era fatarnicia, cel al irodienilor era o mondenitate extrema. In Matei citim ceea ce priveste aluatul saducheilor, si era vorba de mandrie intelectuala care ii ducea la necredinta rationalista. Nimic nu orbeste mai mult mintea si priceperea ca aceste trei feluri de aluat.

Orbul din Betsaida, despre care ni se vorbeste in versetele 22-26, ilustreaza intocmai starea ucenicilor in acel moment. Cand orbul este adus la Domnul, Acesta il ia de mana si il duce afara din sat, departindu-l de locuri frecventate de oameni, la fel cum inainte a intors spatele fariseilor, si celor care erau cu ei. In afara cetatii, Domnul Se ocupa de el, facandu-Si lucrarea in doi timpi. Este singura data, dupa cate ne amintim, cand a lucrat astfel. Dupa ce l-a atins prima data, orbul vede „oameni... ca niste copaci umbland” (v. 24). Vede, dar lucrurile sunt teribil de amestecate. Stie ca obiectele pe care le vede sunt oameni, dar arata mult prea mari fata de cum sunt in realitate. La fel era si cu ucenicii; omul avea prea mare importanta in ochii lor. Chiar cand Il priveau pe Domnul Insusi, pare ca, in ochii lor, umanitatea Sa eclipsa divinitatea Sa. Aveau nevoie, ca orbul, sa fie atinsi o a doua oara inainte de a vedea clar toate lucrurile. Prezenta Fiului lui Dumnezeu printre ei, in carne si sange, a fost aceasta prima data cand au fost atinsi si cand prin urmare au inceput sa vada. Dupa moartea, invierea si inaltarea Sa in glorie, Domnul i-a atins o a doua oara, turnand Duhul Sau, cum ne este relatat in Fapte 2. Atunci au vazut toate clar. Ne putem intr-adevar ruga cu inflacarare ca viziunea noastra spirituala sa nu fie cea a unei vederi scurte si incetosate, de teama ca pomii mari pe care credem ca-i vedem sa nu se dovedeasca a fi doar oameni mici si lipsiti de putere care se umfla in pene. Putem cunoaste o asemenea stare, cum arata Epistola a doua a lui Petru. Si suntem de nescuzat, pentru ca Duhul Sfant a fost dat.

Orbul, odata vindecat, nu trebuia sa intre in sat; in plus Domnul Insusi se retrage acum cu ucenicii Lui la Cezareea lui Filip, satul cel mai la miazanoapte la marginile tarii, si foarte aproape de frontiera natiunilor. Este evident ca incepe sa Se retraga si sa retraga marturia data mesianitatii Lui, dinaintea acestor orbi si a conducatorilor lor si mai orbi. Aici ridica fata de ucenicii Sai aceasta chestiune de a sti cine era El. Oamenii inaintasera diferite supozitii, dar toti isi imaginau ca era vreun profet de altadata, revenit la viata, pur si simplu un om, si nimeni nu se interesa destul de aceasta chestiune pentru a gasi cu adevarat raspunsul.

Atunci Isus ii interpeleaza pe ucenicii Sai. Petru devine purtatorul lor de cuvint si raspunde marturisind ca El este Mesia, dar aceasta provoaca doar un raspuns care probabil i-a uimit mult si care ne poate uimi si pe noi cand il citim astazi. Le porunceste sa nu spuna nimanui ca El este Mesia si incepe sa-i invete dspre respingerea, moartea si invierea Sa care trebuie sa se intample in curand.

Orice marurie care l-a fost adusa ca Mesia pe pamant este acum retrasa in mod oficial. De acum inainte, El l-a acceptat moartea ca inevitabila, si incepe sa indrepte gandurile ucenicilor Sai spre ceea ce, in consecinta, se va intampla. Aceasta este derularea obisnuita a lucrurilor pe plan omenesc, si aceasta nu contrazice, nici nu loveste partea divina. Stie de la inceput ce este inaintea Lui. Mai mult, ucenicii nu sunt inca deloc pregatiti pentru a aduce o marturie mai ampla, daca ar fi fost nevoie. Petru, intr-adevar, are o anumita masura de discernamant spiritual, pentru ca tocmai l-a marturisit pe Isus ca fiind Hristosul; cu toate acestea, afirmatia ca respingerea si moartea Sa se apropie, ridica in acest om chiar o protestare vehementa. Pentru aceasta, mintea lui Petru era condusa de Satan, si Domnul mustra acest duh al raului care era in spatele cuvintelor lui Petru. Gandurile lui Petru erau gandurile oamenilor, si de aceea el este intrutotul ca acel om despre care ne-a vorbit, si care ii vedea pe oameni ca niste copaci care umbla. Desi a recunoscut in Isus pe Hristosul, avea inca oameni in fata lui, si in aceasta, ceilalti ucenici nu valorau mai mult decat el. De aceea, cum putea el sa mearga ca un martor eficient al lui Hristos pe care l-a recunostea? Nimic uimitor, la urma urmelor, ca in acel moment Isus le-a poruncit ucenicilor Sai sa nu vorbeasca de El nimanui.

Nu putem opri aici, fiecare dintre noi, pentru a intelege ca nu putem merge sa dam marturie eficient, daca nu-l cunoastem cu adevarat pe Cel pentru care depunem marturie, si daca nu cunoastem si nu intelegem ce sunt imprejurarile in care suntem chemati sa depunem marturie.

In ultimele versete din capitolul nostru, in prezenta multimii, Domnul incepe sa-i invete pe ucenicii Sai consecintele care vor urma respingerii si mortii Sale. Ucenicii se vedeau urmand un Mesia destinat sa fie primit si glorificat pe pamant, dar realitatea era ca avea sa moara si sa invieze, pentru a fi apoi glorificat in cer. Aceasta antrena o schimbare imensa in perspectivele lor despre viitorul imediat. Aceasta insemna a renunta la sine insusi, a-si lua crucea, a-si pierde viata in aceasta lume, a purta ocară fiind identificat cu Hristos si cuvintele Lui in mijlocul unei generatii perverse.

Forta expresiei „sa se lepede de sine” (v. 34) merge mai departe decat „sa se sacrifice”, care exprima ideea de a-si refuza ceva. Domnul nu vorbeste pur si simplu de a renunta la ceva, ci de a spune „nu” siesi. De asemenea, „a-si lua crucea” nu insemna numai a indura incercarile si greutatile. Omul care in acea vreme isi lua crucea, era dus la executia capitala. Era un om care trebuia sa accepte moartea din mainile lumii. A spune „nu” siesi, insemna a accepta moartea in interior pentru propriul sau duh; a-si lua crucea, insemna a accepta moartea in exterior din mainile lumii. Iata ce trebuie in mod necesar sa insemne a fi ucenic, pentru ca l-a urmat pe Hristosul care este mort, respins din aceasta lume.

Acest gand este dezvoltat in versetele 35-37. Adevaratul ucenic al lui Hristos nu aspira sa castige lumea intreaga: dimpotriva este gata sa piarda aceasta lume, si in aceasta lume, sa-si piarda propria-i viata, din dragoste pentru Domnul si Evanghelia Sa. Slujitorul desavarsit pe care l-a infatisat Marcu si-a dat viata ca sa existe o Evanghelia de predicat. Cei care l-a urmeaza si sunt slujitorii Sai trebuie sa fie gata sa-si dea viata predicand aceasta Evanghelia. Daca le-ar fi rusine de Isus acum, Lui l-ar fi rusine de ei in ziua gloriei Sale.

Marcu 9

Aceste cuvinte trebuie ca au fost o mare lovitura pentru ucenici, cat de putin le-au inteles insemnatatea. De aceea Domnul, tinand cont de aceasta in tandretea pe care o avea pentru ei, incepe sa le dea toata asigurarea necesara cu privire la realitatea gloriei viitoare. Sperasera ca Imparatia lui Dumnezeu va veni cu putere si glorie in timpul vietii lor, si aceasta iluzie fiind risipita, riscau cu usurinta sa traga in graba aceasta concluzie ca nu trebuia sa vina deloc. Atunci cei trei ucenici care par sa fie in primul plan printre ei, sunt dusi deoparte pe un munte inalt, pentru ca sa fie martori la transfigurarea Domnului. Acolo, ei vad Imparatia lui Dumnezeu venind cu putere, nu in plinatatea sa, ci ca un esantion. Le este dat sa aiba in avans viziunea ei.

In primul capitol al celei de-a doua epistole a sa, Petru ne arata efectul pe care acesta scena l-a avut asupra lui. Fusesse martor ocular la maretia lui Hristos, si prin aceasta stia ca puterea si promisiunea venirii Lui nu era un basm mestesugit inchipuit, ci un fapt glorios, si astfel, cuvantul profetic era facut „mai ferm”, sau era „confirmat”. Stia, si noi putem sti, ca nici o frantura sau o singura litera din ce a fost anuntat, privind gloria Imparatiei viitoare a lui Hristos, nu va lipsi.

Aceasta scena a transfigurarii era ea insasi o profetie. Hristos trebuie sa fie centrul stralucitor al gloriei Imparatiei, cum a fost pe varful muntelui. Sfintii vor fi cu El in conditii ceresti, la fel cum erau Moise si Ilie, unii dintre ei ingropati apoi inviati si chemati de Dumnezeu, ca Moise, altii luati la cer fara a muri, ca Ilie. In Imparatie vor fi de asemenea sfinti jos pe pamant, bucurandu-se de binecuvantari pamantesti in lumina gloriei ceresti, cum cei trei ucenici erau constienti ca aveau o binecuvantare, in timpul acestei scurte viziuni. Aceasta s-a petrecut „dupa sase zile” (v. 2), si numai sase persoane erau prezente; deci totul era la o scara redusa si incompleta, totusi esentialul era acolo.

Petru, gata sa vorbeasca precum intotdeauna, lasa sa-i scape ceea ce crede el ca este un compliment, dar care in realitate este cu totul altceva. Aceasta scena de glorie nu se putea prelungi pe pamant, si nici Hristos, nici chiar Moise si Ilie, nu puteau fi pusi in limitele restranse ale corturilor pamantesti. Dar mai grav decat aceasta eroare, era gandul ca Isus nu era decat cel dintai dintre cei mai mari oameni. El nu este cel dintai dintre cei mari, ci „Fiul Preaiubit” al Tatalui, cu totul unic, nimeni nefiind pe masura Sa, dincolo de orice comparatie. Nu se poate, in aceeași secunda, sa vorbim de altcineva si de El. El este deosebit. Este ceea ce declara glasul Tatalui, adaugand ca Isus este Cel de care trebuie sa ascultam.

Glasul Tatalui a fost foarte rar auzit de oameni. Tatal a vorbit la botezul lui Hristos, si vorbeste din nou acum, in timpul transfigurarii Lui, adaugand de aceasta data: „De El sa ascultati!” (v. 7). De atunci, glasul Lui nu a mai fost niciodata auzit de oameni in mod inteligibil. Fiul este purtatorul de cuvant al Divinitatii si de El trebuie sa ascultam. Dumnezeu a vorbit altadata prin profeti, Moise si Ilie; acum a vorbit in Fiul Sau Preaiubit. Aceasta il excludea pe Petru, ca si pe Moise si Ilie, ceea ce este important cand ne amintim de ceea ce sistemul catolic roman a facut din Petru si din pretinsa lui autoritate. In aceasta imprejurare, Petru a aratat din nou ca era inca exact ca omul a carui vedere era incetosata si care vedea oamenii ca niste copaci care umbla.

De-abia a inaltat glasul Tatalui pe Fiul Sau Preaiubit, ca toata viziunea dispare, si nu mai ramane decat Isus cu cei trei ucenici. Sfintii dispar, dar Isus ramane. Aceste cuvinte: „N-au mai vazut pe

nimeni, decat pe Isus singur cu ei” (v. 8) au multa importanta. Daca tindem catre aceasta in viata noastra spirituala, nu vom mai fi asemea unui om care vede oamenii precum copaci care umbla, ci vom fi cum a fost acest om dupa ce a fost atins a doua oara, vom vedea foarte clar. Isus va ocupa campul nostru vizual in ceea ce ne priveste, si tot ce este omul va fi eclipsat.

Toate acestea au fost revelate ucenicilor, cum ne arata versetul 9, in vederea unui timp cand moartea si invierea Lui vor fi fost implinite. Numai atunci aveau sa inteleaga toate acestea, luminati de Duhul Sfânt, si vor putea sa se serveasca eficient de ele pentru a aduce marturie. Dar inainte, nu inteleg nici macar ce inseamna cu adevarat „a invia dintre morti”, cum arata versetul urmator. Invierea mortilor nu-i va fi intrigat in mod deosebit; aceasta inviere „dintre morti” (v. 9), care a avut loc pentru prima data cu Hristos, ridica atatea intrebari. Prima inviere a sfintilor, invierea de viata, este de aceeasi natura. Nu sunt multi care se numesc crestini, si care pun astazi multe intrebari in aceasta privinta? Intrebarea ucenicilor despre Ilie si vestea venirii lui s-a nascut in mod firesc in mintea lor ca urmare a scenei transfigurarii. Domnul se foloseste de ea pentru a le indeparta inca o data gandurile catre propria Lui moarte. In ce priveste prima venire a Domnului, rolul lui Ilie fusese jucat de Ioan Botezatorul, si omorarea lui indica intr-adevar ce trebuia sa I Se intample Celui care era mai mare decat el si al carui inainte-mergator era.

Scena de pe muntele inalt se termina rapid, dar nu la fel este cu scenele de pacat, de mizerie si de suferinta ale omenirii care umplu campurile de jos. Trebuia ca din inaltimi sa coboare in adancuri, pentru a-i gasi pe ceilalti ucenici care au pierdut batalia si care sunt foarte nelinistiti in absenta Invatatorului lor. Cum apare Isus, multimile sunt uimite, si toate privirile ii parasesc pe ucenicii scosi din minti pentru a se aseza asupra Invatatorului senin, si care numai El poate sa raspunda la toate. In momentul anterior, carturarii pusesera intrebari jenante ucenicilor; acum Isus ii intreaba pe carturari, il invita pe tatal tulburat la incredere si arata ca El este de ajuns pentru toate.

Fericit sfantul care poate aduce ceva din harul si din puterea lui Hristos in aceasta lume tulburata! Cu toate acestea, va trebui sa asteptam venirea Sa si Imparatia, pentru a vedea pe deplin implinit ceea ce anunta aceasta scena. Numai atunci va transforma lumea intreaga si va face sa treaca poporul Sau incercat si netulburat, de la infrangere si neliniste la calmul prezentei Lui, intr-o biruinta deplina si cunoscuta de toti.

Exista o manifestare deosebita a gloriei lui Dumnezeu in scena linistita din varful muntelui, in timp ce la poalele muntelui puterea intunecata a lui Satan se desfasurase in toata confuzia pe care o aduce. Un baiat posedat de demon, un tata dezamagit si zapacit de durere, ucenicii abatuti dupa esecul lor, carturari carora nu le repugna sa exploateze in favoarea lor aceasta imprejurare. Domnul soseste in mijlocul a toate acestea si totul se schimba. Mai intai pune degetul acolo unde se gasea radacina esecului. Erau o generatie necredincioasa. Radacina era necredinta. Aceasta era adevarat pentru ucenicii Sai ca si pentru altii. In cazul in care credinta lor ar fi priceput pe deplin cine era El, nu ar fi fost decernati de aceasta incercare, nu mai mult decat atunci cand era vorba de a hrani multimile. Inca erau ca omul din capitolul 8, inainte de a vedea toate clar.

Dar acum Invatatorul Insusi este in mijlocul lor si cuvantul Lui este: „Aduceti-l la Mine” (v. 19). Cu toate acestea, cand baiatul a fost adus, primul rezultat este amagitor, pentru ca demonul il arunca la

pământ în convulsii teribile. Dar toate acestea se întâmplă pentru a sluji planurilor Domnului, pentru că pe de o parte aceasta nu face decât să arate și mai bine starea îngrozitoare în care se afla acest băiat, chiar înainte să fie eliberat, și pe de altă parte slujește să pună în evidență sentimentele și gândurile acestui tata îngrijorat. Strigatul lui: „Dacă poți să faci ceva, ai milă de noi și ajută-ne!” (v. 22), arată că-i lipsește credința în puterea lui Isus, în același timp nefiind prea sigur de bunătatea Lui.

Răspunsul lui Isus la: „Dacă poți”, este „Crede!”, ceea ce înseamnă a spune: Nu există „dacă” din partea Mea singurul „dacă” intervenind aici este din partea ta. Nu este „dacă pot face ceva”, ci „dacă poți crede”. Aceasta pune totul în adevărata lumină și omul o vede îndată. Văzând crede, mărturisind necredința lui trecută.

După ce a trezit credința acestui om, Domnul lucrează. Scopul Lui este să facă senzație în popor. Dacă acesta ar fi fost cazul, ar fi așteptat ca mulțimea să se adune. Scopul Lui evident era de a întări credința tatălui și a tuturor celor care au ochi de văzut. Demonul trebuie să se supună, deși face tot răul pe care-l poate face înainte de a da drumul prazii sale. Aceasta desfășurare de putere demonică, la drept vorbind, nu face decât să dea prilej unei mai mari desfășurări de putere divină. Nu numai că băiatul este eliberat pe deplin, dar este eliberat pentru totdeauna, pentru că demonul primește ordinul de a nu mai intra în el.

După ce arată astfel puterea și bunătatea lui Dumnezeu, Slujitorul desăvârșit nu caută popularitatea în mijlocul multimilor, ci se retrage într-o anumită casă. Acolo, în liniște, ucenicii Lui întreabă care este motivul eșecului lor, și primesc răspunsul Domnului. Nu ar trebui să încetăm să punem întrebarea lor, când experimentăm slăbiciune în prezența dușmanului. Facând-o, vom primi fără îndoială același răspuns pe care l-au primit ei, după cum îl găsim în versetul 29. Domnul declarase deja că la baza neputinței lor, era necredința. Acum desemnează alte două lucruri. Nu numai credința este necesară, ci și rugăciunea și postul. Credința indică un duh de încredere în Dumnezeu, rugăciunea – un duh de dependență față de Dumnezeu, postul – un duh de separare pentru Dumnezeu, sub forma abținerii de la lucruri legitime. Iată lucrurile care duc la putere în slujirea lui Dumnezeu. Contrariile lor, necredința, încrederea în sine, complezența față de sine însuși, sunt lucruri care duc la slăbiciune și la eșec. Aceste cuvinte ale Domnului nostru joacă rolul unui proiector asupra numeroaselor noastre lipsuri în slujirea noastră pentru El. În lumina lor să ne privim cu luare aminte caile.

În versetele 30 și 31, îl vedem din nou pe Domnul retrăgându-se departe de mulțime și învățându-și ucenicii despre moartea și învierea Sa viitoare. Este ceea ce am văzut, pentru prima dată, în versetele 30 și 31 din capitolul precedent.

Era următorul mare eveniment din programul divin, și Isus începe să-l prezinte în mod continuu minții ucenicilor Săi, deși în acel moment sunt incapabili să îl înțeleagă. Mintea lor era încă plină de așteptarea venirii unei Împărății vizibile. De aceea sunt incapabili să conceapă orice idee care ar veni să contrazică aceasta.

Ideea că Împărăția lui Hristos va apărea imediat le surădea, pentru că se așteptau să aibă un loc de cinste în ea. O concepeau în mod carnal, și aceasta trezea în inima lor dorințe carnale. De aceea, în

timpul calatoriei care ii duce la Capernaum, incep sa discute intre ei ca sa stie cine va fi cel mai mare. Intrebarea Domnului ajunge ca sa-i convinga de nebunia lor, cum dovedeste tacerea lor jenata. Totusi El stie tot, pentru ca incepe sa le raspunda, desi ei nu fac nici o marturisire.

Raspunsul Lui avea o dubla insemnatate. Mai intai singura cale care duce la adevarata maretie este cea care va face sa coborati cel mai jos pentru a fi slujitorul tuturor. Si asa stand lucrurile, putem vedea cum Domnul Isus este deasupra tuturor, chiar daca punem deoparte divinitatea Sa. In umanitatea Sa, a luat locul cel mai umil si a devenit slujitorul tuturor, intr-un mod care merge dincolo de tot ce-ar fi putut face cineva. Si precum se pare, cel dintai este cel care li seamana cel mai mult.

In al doilea rand, El arata ca personalitatea slujitorului are putina importanta: ceea ce conteaza, este Numele in care vine. Avem aceasta scena frumoasa si miscatoare in care pune mai intai un copilasi in mijlocul lor, si apoi il ia in brate pentru a face sa se inteleaga bine ce vrea sa spuna. Acest copil nu este decat un esantion neinsemnat al umanitatii; cu toate acestea, a primi pe unul dintre acesti copilasi, insemna a-L primi pe Domnul Insusi si de asemenea pe Tatal care Il trimisese. A primi mii de asemenea copii, in numele oricui altcuiva, sau pe un cu totul alt teren, ar avea doar putin sens. Fapt este ca Invatatorul este atat de mare incat pozitia relativa a neinsemnatilor Sai slujitori nu merita sa fie discutata.

Aceasta invatatura pare sa fi fost ca o iluminare pentru Ioan, si i-a trezit constiinta cu privire la atutidinea pe care o avusese fata de un om zelos care lucra in Numele lui Isus, desi nu-i urma pe cei doisprezece. De ce nu ii urma, nu ni se spune, dar ne face sa ne amintim ca nu oricine avea libertatea ca, daca vroia, sa se alature celor doisprezece. Alegerea Domnului hotara aceasta. In orice caz, raspunsul Domnului pune accentul pe valoarea numelui Sau. Lucrand in numele lui Isus, omul era evident pentru Isus si nu impotriva Lui.

De fapt, aceasta persoana, care nu fusese investita cu o misiune oficiala, facuse chiar lucrul pe care ucenicii nu reusisera sa-l faca: alungarea unui demon. Slujba este un lucru, puterea este un alt lucru, cu totul diferit. Ele trebuiau sa mearga impreuna in masura in care slujba este o institutie in crestianism. Dar foarte frecvent, nu acesta a fost cazul. Si in vremurile din urma, cand slujbele au fost instituite in mod nescriptural, vedem foarte des o persoana simpla, si care nu are o slujba deosebita, ca face lucrul pe care persoana investita cu o slujba nu l-a putut face. Puterea este in Nume, nu in slujba.

Versetul 41 arata ca cel mai mic dar facut in Numele lui Hristos si pentru dragostea lui Hristos are valoare in ochii lui Dumnezeu si isi va primi rasplata din mainile Sale. Versetul 42 ne da reciproca: a fi un prilej de poticnire pentru cel mai slab dintre cei care li apartin lui Isus, insemna a merita si a primi o judecata severa. A-si pierde viata in aceasta lume este un lucru mic, comparat cu a o pierde in lumea viitoare. Aceasta duce la acest pasaj foarte solemn care inchide capitolul. Unii dintre ascultatori au crezut ca ce spusese Domnul vorbind de piatra de moara, era putin excesiv. El adauga cuvinte mai tari care deschid perspectiva focului iadului. Gandurile Sale, in acel moment, evident se intind si merg dincolo de ucenicii Sai, pentru a Se adresa oamenilor in general, si arata ca orice pierdere, in aceasta lume, este foarte mica, in comparatie cu pierderea a tot ce exista in viata in lumea viitoare, si cu faptul de a fi aruncat in focul gheenei. Mana, piciorul si ochiul sunt madulare ale

trupului nostru care au un mare pret si de care nu ne despartim usor, dar viata in veacul care va veni nu are pret, si flacarile infernului sunt o realitate ingrozitoare.

Valea lui Hinon, campul de murdarii din exteriorul Ierusalimului, unde focurile ardeau intotdeauna si unde viermii isi faceau continuu treaba, era cunoscuta sub numele de Gheena. Si acest cuvânt, pe buzele Domnului, devenea o imagine care se potrivea perfect locasului celor pierduti. Intr-adevar, infernul va fi marea hazna a eternitatii, unde tot ce este iremediabil rau va fi despartit de ce este bun, si va ramane pentru totdeauna sub judecata lui Dumnezeu. Acest fapt ingrozitor ne este comunicat prin gura Celui care i-a iubit pe pacatosi si a plans pentru ei.

Prima declaratie din versetul 49 decurge din ceea ce tocmai a spus Domnul. Focul patrunde, arde, curateste. Sarea nu doar sareaza, ci conserva. Focul simbolizeaza judecata lui Dumnezeu, pe care toti trebuie sa o intalneasca de o maniera sau alta. Credinciosul trebuie sa-l cunoasca precum indica 1Corinteni 3:13, si prin el va fi „sarat”, pentru ca aceasta inseamna ca tot ce este bun va fi conservat. Nelegiuitii vor fi supusi la el in persoana lor, si chiar aceasta judecata ii va sara, adica vor fi conservati in El si nu distrusi de El.

Sfarsitul versetului este o aluzie la Levitic 2:13. S-a descris sarea ca simbolul acestei puteri de har care sfinteste, care leaga sufletul de Dumnezeu si in interior il pazeste de rau. Nu ne putem prezenta trupul ca jertfa vie lui Dumnezeu, daca acest har care sfinteste este absent. Intr-adevar sarea este buna, si nimic nu ar putea compensa lipsa ei. Trebuie sa avem in noi insine acest har sfânt care vrea sa ne judece si sa ne desparta de tot ce este rau. Daca fiecare vrea sa-l aiba in el insusi, nu va fi nici o greutate sa fim in pace intre noi.

Marcu 10

Inceputul acestui capitol ne apropie de ultimele scene din viata Domnului. El este dincolo de Iordan, dar aproape de granitele Iudeii, si fariseii vin sa l se opuna, punandu-L la incercare. Punand intrebari despre casatorie si divort, sperau sa-L antreneze in vreo contradictie cu poruncile date de Moise, si, astfel, sa gaseasca un punct prin care sa-L atace. Domnul nu-l contrazice pe Moise, ci merge mult inainte de el, la ce fusese gandul lui Dumnezeu la inceput creand omul si femeia. Fariseii erau observatori foarte scrupulosi ai legii lui Moise, dar El le arata ca in acest caz, legea nu era aplicarea a ceea ce era gandul lui Dumnezeu la inceput. Este important de remarcat, ca aceasta ne furnizeaza o explicatie a faptului ca legea nu constituie regula de viata pentru crestini. Legea se plasa la un nivel care era mai prejos de gandurile lui Dumnezeu. Domnul mentinea acest gand in plinatatea lui. Versetul 9 ridica toata aceasta chestiune a casatoriei, de la nivelul omului si al intereselor sale, la nivelul lui Dumnezeu si al lucrarii Sale. Este vorba de o institutie divina, si nu de un aranjament omenesc, de aceea omul nu trebuie sa se atinga de ea. Daca Dumnezeu uneste, omul nu trebuie sa desparta.

Acest verset stabileste un mare principiu care este un adevar de o importanta generala. Opusul ar fi de asemenea adevarat, omul nu trebuie sa uneasca ce a despartit Dumnezeu. Este o trista realitate ca, de cand pacatul este aici, omul n-a inceput sa desfacă ce a facut Dumnezeu. Este adevarat pentru lucrurile naturale, si, multe rele de care suferim, vin din faptul ca ne-am atins de cele date de

Dumnezeu, chiar in ce priveste hrana etc., bulversand, in toate domeniile, echilibrul pe care il stabilise El. Cu siguranta asa este in domeniul celor spirituale. Multe greutati, multe probleme de suflet, de care ne-am fi putut cruta, vin din necunoasterea lucrurilor pe care Dumnezeu in Cuvantul Sau le-a unit, sau din cele pe care le-a despartit.

Dupa ce a pus inaintea lor casatoria in adevarata sa lumina, Domnul Se ocupa, in versetele 13-16, de copii. In cei ii priveste, ucenicii impartasesc ideile obisnuite ale lumii, care sunt departe de a fi la nivelul gandurilor lui Dumnezeu. Ucenicii considerau ca acesti copii nu meritau cu adevarat sa retina atentia Invatatorului, dar El gandea cu totul altfel. Ii primeste cu bucurie, ii ia in brate, Isi pune mainile peste ei si ii binecuvanteaza. Arata astfel ca singurul mod de a intra in Imparatia lui Dumnezeu, este de a avea starea de spirit si starea de suflet a unui copil. Cel care se apropie de aceasta Imparatie ca fiind cineva care are ceva de pretuit, gaseste intrarea inchisa. Cel care vine ca neavand nimic de pus in evidenta, poate intra.

Apoi, in versetele 17-27, avem invatatura Domnului in ce priveste bunurile noastre. Si este uimitor de vazut cum casatoria, copiii si bunurile se succed in acest capitol, pentru ca o parte atat de importanta din viata noastra in aceasta lume este luata de aceste trei lucruri. Toate trei sunt pervertite, rau folosite in mainile oamenilor pacatosi. Toate trei sunt puse la locul care se potriveste in invataturile Domnului nostru.

Cel care alearga la Isus arata multe calitati laudabile. Matei ne spune ca era tanar, si Luca ne spune ca era un conducator al poporului. Era serios, plin de reverenta, si recunostea in Isus un mare Invatator, care putea sa arate oamenilor calea vietii eterne. Pentru El, era de inteles ca aceasta viata eterna trebuia sa se obtina prin fapte omenesti, potrivit legii. Evident, nu avea nici o idee despre divinitatea lui Isus, de unde cuvintele Domnului din versetul 18. Acesta respingea ideea de a fi bun cu exceptia lui Dumnezeu, spunand de fapt: Daca nu sunt Dumnezeu, nu sunt bun.

Cum tanarul ii punea intrebarea gandindu-se la lege, Domnul il trimite la lege, indeosebi la poruncile care privesc indatoririle unui om fata de aproapele sau. Tanarul putea pretinde ca le tinuse, cel putin in ce privea faptele sale. Si Isus, dupa ce l-a privit, l-a iubit. Aceasta arata ca atunci cand pretinde ca a tinut corect lucrurile pe care le prescria, spune adevarul. Era o persoana cu totul remarcabila ale carei trasaturi de caracter, in ele insele, erau placute lui Dumnezeu. Domnul nu a nesocotit aceste trasaturi de caracter placute. Le recunoaste si il priveste pe tanar cu dragoste.

Totusi, il pune la incercare. Ii lipsea un lucru, si acesta era credinta pe care o da Dumnezeu, cea care ar fi inteles cine era Isus si l-ar fi indemnat sa ia crucea si sa-L urmeze; credinta care ar fi preferat o comoara in cer unei comori pe pamant. Spera ca Domnul ii va indica vreo fapta a legii prin care putea mosteni viata eterna; in loc de aceasta, i s-a indicat o fapta de credinta. Intristat in inima, pleaca. Nu avea credinta, de aceea ii era imposibil sa-si arate credinta prin fapte. Aceeasi punere la incercare vine la noi. Cum am raspuns la ea?

Este o intrebare de o insemnatate imensa. Cum toti suntem inceti la a renunta la pazirea legii pentru a-L avea pe Hristos, si la pamant pentru a avea cerul! Nimic uimitor ca Domnul vorbeste de greutatea cu care bogatii intra in Imparatie. Versetul 23 vorbeste de cei care „au bogatii” si versetul

24 de cei care „se incred in bogatii”. Fapt este, bineinteles, ca este foarte greu sa ai bogatii fara sa te increzi in ele. Din fire, ne apropiem de bogatii si de pamant. Hristos ne ofera crucea si cerul.

Ucenicii, obisnuiti sa considere bogatiile ca un semn al bunavointei lui Dumnezeu, sunt cu totul uimiti de aceste cuvinte. Au sentimentul ca fac sa le fuga pamantul de sub picioare. Si intr-adevar, asa este. Si „cine poate fi mantuit?” (v. 26) este o intrebare capitala. Versetul 27 da un raspuns clar: Mantuirea este imposibila la oameni, dar posibila la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, este ca si cum Domnul ar spune: daca este vorba de a sti ce poate face Dumnezeu, nu este nimeni care sa nu poata fi mantuit.

Punem bine accentul pe acest cuvint. Mantuirea la oameni nu este improbabila, ci imposibila. Usa, in ce priveste eforturile noastre, nu este complet inchisa. Dumnezeu a deschis totusi o alta usa, dar catre moarte si inviere indreapta acum Domnul gandurile ucenicilor Sai.

Desi moartea si invierea sunt inaintea mintii Domnului, gloria pamanteasca tot ocupa mintea lui Petru, si tradeaza aceasta prin remarcă pe care o face si care este relatata in versetul 28. Bineinteles face aluzie la incercarea la care Domnul tocmai l-a pus pe tanarul conducator al iudeilor. Petru are sentimentul ca daca tanarul bogat a esuat in fata acestei incercari, nu la fel a fost si pentru el si tovarasii sai. Intr-adevar a adaugat, cum relateaza Matei: „Ce va fi deci cu noi?” (Matei 19:27). Mintea lui curioasa si impetuoasa vrea sa vada dinainte lucrurile bune care vor veni. Raspunsul Domnului arata ca in acel timp trebuie sa fie un mare castig, desi cu persecutii, si in veacul care vine, viata eterna.

Ce spune Domnul nostru este ilustrat prin viata de slujire a lui Pavel, cum vedem in pasaje ca: Fapte 16:15; 18:3; 21:8; Romani 16:3, 4 si 23; 1 Corinteni 16:17; Filipeni 4:18; Filimon 22. Case erau la dispozitia sa in mai mult de o cetate si multi considerau ca era o cinste sa joace fata de el rolul de frate, sora, mama sau copil. Persecutiile au fost cu siguranta partea sa. Viata eterna in lumea care va veni este inaintea lui. Iata starea celor care Il urmeaza si Il slujesc pe Slujitorul desavarsit al lui Dumnezeu. Ceea ce avem in versetul 31 a fost evident rostit pentru a-l avertiza si a-l muștra pe Petru. A fi in primul plan pe pamant nu inseamna obligatoriu primul loc acolo sus. Totul depinde de ceea ce ne-a impins sa slujim. Daca Petru vrea sa faca un targ – atata consacrare pentru atata rasplata – numai aceasta descopera mobilele care nu sunt cele bune. Dar versetul nu spune ca toti cei care sunt cei dintai trebuie neaparat sa fie cei din urma, si ca toti cei din urma trebuie sa fie cei dintai. Pavel i-a intrecut pe toti cei din timpul sau, si cine poate pune la indoiala puritatea intentiilor sale, sau realitatea consacrării sale fata de Domnul sau? Petru si ceilalti ucenici aveau mare nevoie sa realizeze si sa inteleaga ca moartea si invierea Invatatorului lor se apropia rapid. La nouasprezece secole dupa acest eveniment, este ceea ce avem inca mare nevoie sa realizam si sa intelegem astazi. Nu numai ca este baza oricarei binecuvantari pentru noi, ci aceasta imprima propriul Sau caracter intregii vietii crestine. Nici o slujire priceputa nu poate fi implinita daca nu este in lumina a ceea ce avem acolo.

Versetele 32-34 ne dau a patra ocazie in care Domnul ii invata pe ucenicii Sai cu privire la moartea si invierea Sa; si cererea lui Iacov si a lui Ioan, relatata in versetul 37, da Domnului o a cincea ocazie. Mintea lor era inca plina de ceea ce sperau intr-o Imparatie glorioasa pe pamant, si vor sa faca ceva

sa fie favorit intereselor lor in acea Imparatie. Dar Domnul Isus era aici Slujitorul desavarsit al voii lui Dumnezeu, si aceasta avea ca urmare pentru El paharul suferintelor si botezul mortii. Locuri de cinste in aceasta Imparatie, care va veni, vor fi date celor care vor fi slujit Acestui minunat Slujitor, in masura in care vor fi acceptat suferinta si moartea din dragoste pentru Numele Lui. Dar orice ar fi, nu Isus da aceste locuri de cinste. Totul este lasat la discretia Tatalui, pentru ca Isus pastreaza acest loc de Slujitor pe care l-a luat. Daca nu pastram locul in care am fost pusi, acest loc de identificare cu Domnul nostru respins, nu putem spera la o cinste deosebita in gloria Imparatiei.

Aceasta vanatoare nerusinata dupa onoruri pe care o fac Iacov si Ioan, ne-ar putea impinge sa-i blamam mai mult decat pe ceilalti, daca nu ar fi versetul 41 care arata ca toti ceilalti nutreau aceleasi dorinte egoiste, si ca au protestat nu pentru ca cei doi ucenici facusera aceasta cerere, ci pentru ca ii devansasera in demersul lor. Contrarietatea lor totusi, nu face decat sa dea harului desavarsit al lui Dumnezeu o alta ocazie sa se manifeste.

Ce usor era, pentru ucenicii lui Isus, si ce usor este inca, de a accepta si adopta criteriile si obiceiurile lumii care ne inconjoara, de a considera normal de a face aceasta sau aceea, pentru ca, aparent toata lumea o face! Dar Domnul nostru nu va obosi spunandu-ne: „Dar intre voi nu este asa” (v. 43). Natiunile au pe oamenii lor mari care isi exercita autoritatea cu aroganta. Printre ucenicii Domnului, maretia se manifesta intr-un mod cu totul diferit. Adevarata maretie se manifesta luand locul smerit al celui care ii slujeste pe ceilalti – si care slujeste Domnului slujindu-i. Fiul Omului Insusi este exemplul insemnat al unei asemenea slujiri. Cine este la fel de mare ca El in sfera de unde vine? „Mii de mii li slujeau” (Daniel 7:10). Cine a luat un loc atat de smerit ca El care slujea pe altii? Cine si-a implinit slujirea pana la punctul de a-Si da „viata ca rascumparare pentru multi” (v. 45)? Din acest singur motiv, netinand seama de nici o alta consideratie, locul de intaietate trebuie neaparat sa fie al Sau. Cei care acum Il urmeaza cel mai indeaproape intr-o slujire smerita, vor fi primii in acea zi. In versetul 45, Domnul nu numai ca prezinta moartea Sa ucenicilor Sai pentru a cincea oara, ci explica ce inseamna ea. Inainte insistase pe faptul ca trebuia sa moara pentru ca mintea ucenicilor sa nu mai fie obsedata de asteptarea venirii unei Imparatii vizibile. Acum apare de ce-ul mortii Lui. Va muri pentru a plati rascumpararea pentru multi. Avem aici, chiar din gura Lui, o declaratie clara ca moartea Sa va avea caracterul de substituie si de ispasire. Aici este pentru „multi”, pentru ca e vorba de rezultatele efective si reale ale vietii Sale date ca rascumparare. In 1 Timotei, unde este vorba de insemnatatea, de campul de actiune pe care il are moartea Sa, cuvantul este pentru „toti”.

Domnul Se ocupa astfel de ucenicii Lui cand „erau pe drum, suindu-se la Ierusalim” (v. 32). In versetul 46, sosesc la Ierihon, si atunci incep ultimele scene din viata Sa. Bartimeu, cersetorul orb, da Domnului o ocazie remarcabila de a desfasura indurarea lui Dumnezeu. Indurarea, este lucrul de care avea mare nevoie acest orb, atunci cand celor care nu intelegeau indurarea divina, le-ar fi placut sa-l faca sa taca. Totusi primeste indurare si dincolo de ce sconteaza el, pentru ca nu numai ca ii da vederea, ci il inroleaza ca ucenic in urma Celui care facea sa se reverse indurarea. Credinta lui Bartimeu se arata prin faptul ca Il numeste pe Isus: Fiul lui David, in timp ce altii vorbeau despre El doar ca Isus din Nazaret. Poate ca era credinta lui mica, pentru ca nu se ridica pana la a da Domnului inaltul titlu de Fiu al lui Dumnezeu; totusi o credinta mica primeste un raspuns imbelsugat la fel de sigur ca o credinta mare. Sa fim recunoscatori pentru aceasta.

Marcu 11

Acum Isus se apropie de Ierusalim. Ucenicii Lui merg in urma Lui, si nu numai cei care petrecusera trei ani in tovarasia Lui, ci si Bartimeu care poate ca nu este cu El decat de trei ore. La Betania locuiau cateva persoane pe care le iubea; si acolo gaseste magarusul, pentru a intra in cetatea Ierusalimului cum vestise Zaharia. Domnul are nevoie de acest magarus; ii cunoaste proprietarul si stie ca va fi un raspuns imediat la ce are nevoie. El era Slujitorul desavarsit al lui Dumnezeu, si stia unde sa gaseasca tot ce era necesar pentru a-Si implini slujba, fie ca este vorba de magarul din acest capitol, sau de marea camera de oaspeti din capitolul 14, sau de alte ocazii.

Isus intra in Ierusalim cum spusese profetul: drept, smerit si avand mantuire. Este un elan de entuziasm efemer, pentru ca oamenii nu au nici o dorinta durabila pentru ce este drept, si nici sfintenia nu ii atrage. Mai mult, mantuirea pe care o doreau era doar pentru pamant: ar fi fost multumiti sa fie eliberati de tirania Romei, dar nu aveau nici o dorinta de a fi eliberati de robia pacatului. Strigatele lor de osana erau cu privire la imparatia lui David pe care sperau sa o vada venind, ceea ce face ca foarte repede strigatele lor sa se stinga. Domnul merge drept la partea importanta a lucrurilor, intrand in templu. In ce priveste relatiile lui Israel cu Dumnezeul lor, era centrul a tot; si acolo se manifesta cel mai bine starea lor pe plan religios. Nimic nu scapa cercetarii Domnului, pentru ca se spune ca privea „in jur la toate” (v. 11).

Incidentul cu privire la smochin are loc in dimineata urmatoare. Smochinul este o imagine a lui Israel, si indeosebi a ramasitei natiunii care fusese restabilita in pamantul parintilor lor si in mijlocul careia venise Hristosul. Luca 13:6-9 ne arata aceasta. Intreaga natiune fusese vita Domnului si ramasita, restaurata ca un smochin plantat in aceasta vita. Imparatul intrase; dupa cuvantul profetic, momentul suprem al incercarii venise. Nu erau decat frunze. Desi nu era timpul smochinelor, ar fi trebuit sa fie multe smochine verzi, promisiune a unei rodnicii viitoare. Smochinul nu era bun de nimic, si nu trebuie sa mai dea niciodata rod.

Urmarea acestui lucru, in versetele 15-19, avem ce face Domnul pentru a curati templul. Gandul lui Dumnezeu, stabilindu-Si casa la Ierusalim, era ca aceasta sa fie un loc de rugaciune pentru toate natiunile. Daca un om, oricine ar fi fost si oricarei rase i-ar fi apartinut, Il cauta pe Dumnezeu bajbaind, putea sa vina la aceasta casa si sa intre in relatie cu El. Iudeii o transformaera intr-o pestera de talhari. Iata spectacolul infricosator pe care il intalneste privirea sfanta a lui Isus cand cerceteaza casa lui Dumnezeu, in seara precedenta.

Fara indoiala iudeii ar fi dat motive bune pentru a permite asemenea uraciune: nu erau strainii obligati sa schimbe diferitele lor monede? Nu era nevoie de porumbei pentru cei mai saraci care nu aveau mijloacele de a oferi o jertfa mai importanta? Dar toate acestea fusesera depreciate la nivelul unei intreprinderi lucrative. Cel care venea de departe sa-L caute pe Dumnezeu risca, atunci cand sosea la templu, sa fie alungat de necinstea celor care isi desfasurau acolo afacerile. Ingrozitoare situatie! Pazitorii case erau o banda de hoti, si Domnul le-o spune. Aceasta ii infurie pe carturarii si pe preotii de seama, si ei hotarasc sa-L omoare. De mult timp, rele asemenea acelorora, se manifesta in crestinatate. Este un lucru ingrozitor de spus, dar adevarul cere sa fie spus. Din nou religia a fost transformata in intreprindere lucrative, pana in punctul in care cel care pretindea ca vrea sa-L

gaseasca pe Dumnezeu a fost adeseori complet dezgustat. Se poate vedea acesta, sub formele sale cele mai exagerate, in marele sistem catolic roman, dar se pot vedea in alta parte sub o forma diferita. Este ratacirea lui Balaam, si multi se dedau la ea „pentru rasplata”, cum ne spune Iuda (v. 11). Sa veghem cu grija sa evitam aceasta. Astazi casa lui Dumnezeu pe pamant este formata din sfinti – nu din pietre moarte, ci din pietre „vii” – si trebuie sa invatam cum trebuie sa ne purtam in ea: Epistola intaia a lui Pavel catre Timotei ne da instructiunile necesare. In aceasta epistola sunt expresii cu totul remarcabile ca: „nu iubitor de bani” (2:3), „nu doritori de castig josnic” (2:9); „lipsiti de adevar, care considera ca evlavie este sursa de castig. Dar evlavie cu multumire este mare castig” (6:5). Daca ne conduc asemenea expresii, vom fi paziti de acesta capcana.

Cum intra in Ierusalim, in dimineata urmatoare, vad smochinul caruia ii vorbise Domnul, uscat din radacini. Raul care l-a lovit, a lucrat intr-o maniera care nu este naturala; altminteri s-ar fi uscat incepand de sus in jos. Acest fapt proclama ca Domnul a facut aceasta si aceasta il surprinde pe Petru care atrage atentia asupra acestui punct, invitandu-l astfel pe Domnul sa faca o dubla remarca cu privire la ce s-a intamplat.

Mai intai spune: „Aveti credinta in Dumnezeu” (v. 22). Tendinta ucenicilor era de a avea credinta in lucrurile vizibile, in sistemul mozaic, in templu, in ei insisi ca popor, sau in preotii si in conducatorii lor. Avem exact aceeasi tendinta, si nu ni se intampla cu usurinta sa ne legam credinta de sistem, de miscari sau de conducatori dotati? De aceea avem nevoie sa invatam exact aceeasi lectie, care este ca toate acestea se vor termina, dar Dumnezeu ramane. El este credincios, si ramane ca tinta a credintei cand o nenorocire cade pe micul smochin pe care l-a iubit mult. Literalmente expresia este: „Aveti credinta lui Dumnezeu”. Este ca si cum Domnul ne-ar spune: Bazati-va cu incredere pe credinciosia lui Dumnezeu, putin conteaza ce se poate usca si dispere.

Dar aceasta duce la ceea ce spune Domnul apoi cu privire la rugaciune, si unde se pune din nou accent pe credinta. „Oricine va zice... si nu se va indoi in inima lui, ci va crede... va avea orice va spune” (v. 23). Expresiile: „oricine” si „orice” fac din ea o declaratie absoluta si una dintre cele mai patrunzatoare cand ii masuram insemnatatea. Dar aceasta se leaga de rugaciunea mentionata in versetul care urmeaza, unde avem: „Tot ce veti cere... credeti... si veti avea” (v. 24). In aceste doua versete, evident, este vorba inainte de toate de a sti daca noi credem.

Dar a crede inseamna a avea credinta, si credinta nu este pur si simplu ceva care vine de la om, un fel de himera sau produs al imaginatiei. Versetul 24, de exemplu, nu inseamna ca ajunge sa-mi imaginez ca primesc ce am cerut ca sa primesc efectiv. Rugaciunile mele, dupa versetul 24, si cuvintele mele, dupa versetul 23, trebuie sa fie rezultatul unei credinte autentice; si credinta este aceasta facultate spirituala in mine care primeste Cuvantul divin. Credinta este ochiul sufletului, care primeste si apreciaza lumina divina. Daca rugaciunea mea este intemeiata pe o credinta priceputa, voi crede ca primesc si voi primi efectiv ce doresc. Si la fel va fi cu ce pot spune, cum gasim in versetul 23.

Am putea cita cazuri din lucrarea misionara contemporana care ilustreaza versetul 23. Mai mult deodata, in tinuturile pagane, slujitorii Domnului s-au aflat in prezenta unor triste cazuri de posesiune demonica, cazuri care desfidau puterea Evangheliei. Cu o deplina credinta in puterea Evangheliei,

s-au rugat si au vorbit totodata. Ce au spus, s-a implinit, si demonul a fost obligat sa plece.

Versetele 25 si 26 introduc o alta conditie indispensabila. Credinta ne aduce in relatii cu Dumnezeu care sunt ce trebuie sa fie, dar relatiile noastre cu aproapele nostru trebuie sa fie cum se cuvine daca vrem sa ne rugam si sa spunem, si sa fie rezultate. Dupa ce am fost noi insine obiecte ale indurarii, carora li s-a iertat atat de mult, trebuie sa fim noi insine umpluti de acest spirit de indurare si de iertare. Daca nu, vom avea de-a face cu guvernarea lui Dumnezeu.

Cum Domnul, din nou la Ierusalim, se plimba in templu, preotii de seama si alti responsabili ai templului vin sa conteste autoritatea prin care a lucrat in ajun, curatind aceste cladiri. Domnul le raspunde cerandu-le sa se pronunte asupra unei intrebari preliminare: slujba si botezul lui Ioan erau de primit sau nu? Cereau scrisorile de acreditare ale Invatatorului suprem, dar ce trebuia sa se creada despre cele ale umilului Sau precursor? Era intr-adevar timpul sa aprecieze problema capitala, cand vor fi reglat cea care era secundara. Sa rezolve problema in ceea ce-l privea pe Ioan.

Se tradeaza prin felul in care raspund. Nu aveau intentia sa se pronunte asupra frontului; pentru ei problema importanta era ceea ce le putea sluji pe moment, si asupra acestei chestiuni se aflau intr-o dilema. A se pronunta de o parte sau de alta, ii puneau intr-o pozitie dificila. Sunt destul de avizati pentru a-si da seama si se hotarasc deci sa pledeze pentru ignoranta. Dar acest pretext nu le mai permite ca Domnul sa-si spuna scrisorile de acreditare examinarii lor riguroase. Ei isi proclama incompetenta in ce era usor si astfel nu pot insista sa te supui exigentelor lor in ceea ce era dificil.

„Din cer, sau de la oameni?” (v. 30) aceasta era intrebarea cu privire la Ioan. Este si intrebarea care se pune cu privire la Insusi Domnul nostru. In epoca noastra, putem merge mai departe si putem spune ca aceasta intrebare se pune cu privire la Biblie. Ioan nu era decat un om, si totusi slujba lui era din cer. Domnul venise cu adevarat pe pamant, fiind nascut din Fecioara, totusi era din cer, cum era si slujba Lui incomparabila. Biblia este o carte care ne este data de oameni, cu toate acestea nu este un cuvânt de om, pentru ca cei care au scris „au vorbit sub puterea Duhului Sfânt” (2 Petru 1:21).

Cand avem in suflet o convingere care ne este data de Dumnezeu, ca si Cuvantul viu si Cuvantul scris sunt amandoua din cer, autoritatea lor este bine intemeiata in inima noastra.

Marcu 12

La sfarsitul capitolului 11, am auzit de conducatorii iudeilor pledand ignoranta. Daca botezul lui Ioan era din cer sau de la oameni, nu puteau sa spuna; si mai putin puteau intelege munca si slujba Domnului nostru. Deschidem acest capitol 12 pentru a vedea demonstrat in el in mod evident ca Isus ii cunostea si-i intelegea perfect pe acesti oameni. Stia ce ii impingea, ce gandea, si tinta pe care o urmareau. Descopera ca stie bine cine sunt ei, intr-o parabola remarcabila.

Primul verset ne vorbeste de „parabole”, si Evanghelia dupa Matei ne arata ca atunci Isus a spus trei. Marcu ne relateaza decat a doua dintre cele trei, cea care anunta in avans ceea ce conducatorii iudei aveau sa faca, si care vor fi pentru ei consecintele. In aceasta parabola, „viticultorii” ii

reprezentau pe conducatorii responsabili in Israel, si ne este dat un rezumat al felului in care, de-a lungul veacurilor, refuzasera toate cererile lui Dumnezeu. Vorbind de o vie, Domnul Isus relua o imagine care fusese folosita in Vechiul Testament in Psalmul 80, in Isaia 5 si in alta parte. In acest psalm, vita il reprezinta in mod evident pe Israel, si din el trebuie sa iasa o ramura, un butas, care este „fiul omului pe care Ti l-ai intarit” (Psalmul 5:17). In Isaia, este foarte clar ca Dumnezeu nu a scos din via Lui ceea ce era in drept sa astepte. Si iata ca acum, multi ani dupa, regasim aceasta istorie. Stapanul viei facuse ce se cuvenea furnizand tot ce era necesar si responsabilitatea pentru rod revenea viticultorilor carora le fusese incredintata via. Nu au fost la inaltimea responsabilitatii lor, si apoi s-au apucat sa nege drepturile stapanului si sa-i maltrateze pe reprezentantii sai. Si in cele din urma au fost pusi la incercare prin venirea fiului stapanului viei. La fel, conducatorii lui Israel maltratasera pe profeti si omorasera pe unii dintre ei. Si atunci a aparut Fiul, care este acea ramura de care vorbeste psalmul. Iata suprema punere la incercare.

Pozitia iudeilor aflati sub lege este descrisa in aceasta parabola. Deci problema este de a vedea daca pot sa produca ce cere Dumnezeu. Ei nu au facut-o. Nu numai ca a lipsit rodul, dar a existat prezenta unei uri declarate pentru Dumnezeu si cei care Il reprezinta, si aceasta ura a atins apogeul cand a aparut Fiul. Conducatorii responsabili erau impinsi de gelozie si vroiau sa pastreze toata mostenirea numai pentru ei; de aceea se pregateau sa-L dea mortii pe Isus. Cu o zi sau doua inainte hotarasera sa-L omoare, cum ne-a facut cunoscut versetul 18 din capitolul precedent. Acum Domnul le descopera faptul ca le cunoaste gandurile rele.

Si le arata si care vor fi pentru ei teribilele consecinte. Vor fi deposedati si nimiciti. Aceasta s-a implinit din punct de vedere istoric la distrugerea Ierusalimului si, fara nici o indoiala, va avea mai tarziu o implinire deplina care va fi definitiva in zilele din urma. Cel pe care L-au respins va deveni piatra din capul unghiului a tot ce Dumnezeu este pe cale sa zideasca pentru eternitate. Cand va realiza aceasta prezicere, va fi, cu adevarat, o minune inaintea ochilor lui Israel. Aceasta declaratie ca stapanul viei „o va da altora” (v. 9) este o anuntare a ceea ce este mai mult pus in lumina de Ioan 15. Altii vor deveni mladite ale adevaratei vite si vor aduce rod. Numai ca nu o vor mai face sub lege, si nu vor fi alesi numai dintre iudei. Cuvintele Domnului ii avertizeaza ca, pentru ca L-au respins, Dumnezeu ii va pune deoparte: altii vor fi adunati si introdusi, pana ce, la sfarsit, Cel pe care L-au respins, stapaneste peste toti. Isi dau seama ca aceasta parabola a rostit o judecata impotriva lor.

Neindraznind, pentru moment, sa puna mainile pe Domnul, se lanseaza intr-un atac verbal impotriva Lui, incercand sa-L prinda cu vorba. Mai intai vin fariseii asociati cu irodienii. Intrebarea lor despre banii tributului este combinata cu abilitate pentru ca, intr-un fel sau altul, Isus sa ofenseze sentimentele patriotice ale iudeilor sau ale romanilor. Cu toate acestea, raspunsul Lui ii face neputinciosi. Ii obliga sa admita servitutea lor fata de Cezar, dupa ce a recurs la baterea monedei lor. Si gurile lor, nu a Lui, declara ca ea era imaginea lui Cezar. Apoi, nu numai ca da intrebarii lor raspunsul care era pe deplin evident, in lumina a ceea ce au recunoscut ei insisi, dar aceasta duce la introducerea chestiunii mult mai importante a drepturilor pe care Dumnezeu le avea asupra lor. Se intelege intr-adevar ca sunt uimiti cu privire la El.

Putem remarca, in versetul 14, ca acesti adversari aduceau omagii adevarului Sau desavarsit intr-o maniera care mergea mult dincolo de tot ce puteau concepe, in sensul cel mai absolut; El era

adevarul si invata adevarul, fara a Se lasa deturnat de om si de micul lui univers. Nu s-a putut spune aceasta despre nici un alt slujitor al lui Dumnezeu. Chiar si Pavel a fost influentat de consideratii omenesti, cum arata Fapte 21:20-26. Numai Isus este Slujitorul desavarsit al lui Dumnezeu, si era atat de sarac incat a trebuit sa ceara sa I se aduca un dinar.

Apoi vin saducheii, care li cer sa descurce incurcatura matrimoniala pe care I-o prezinta. Este ceea ce face Isus si ii convinge de nebulia lor. Dar inainte de a o face, descopera cauzele profunde ale acestei nebulii. Nu cunosteau Scripturile – ceea ce era ignoranta. Nu cunosteau puterea lui Dumnezeu – ceea ce era necredinta. Eroarea lor necredincioasa se baza pe acesti doi stalpi. Necredinta moderna, pe care o putem asemana cu cea a saducheilor, se bazeaza exact pe acesti doi stalpi. Se citeaza continuu Scripturile, dar pe dos, si se interpreteaza rau, se mutileaza si se concepe Dumnezeu ca si cum nu ar fi cu adevarat cel Atotputernic, ca si cum ar fi pur si simplu un om avand doar puteri mai mari decat noi. Domnul dovedeste invierea din morti citand Vechiul Testament. Lucrul se gaseste in mod implicit in Exod 3:6. Dumnezeu era tot Dumnezeul lui Avraam, Isaac si Iacov, sute de ani dupa moartea lor. Desi morti pentru oameni, traiau pentru Dumnezeu si aceasta insemna ca trebuiau neaparat sa invieze. Faptul era acolo, in Scripturi. Negandu-l, saducheul demonstra pur si simplu ignoranta lui.

Pentru ca acest fapt se gasea acolo in Scripturi, Domnul, consecvent cu caracterul Lui de Slujitor, face apel la Scripturi si nu il afirma in mod dogmatic bazandu-se pe propria Lui autoritate. Ceea ce declara in mod dogmatic se gaseste in versetul 25, unde El arata clar in ce stare sau in ce conditii ne va introduce invierea, mergand astfel dincolo de ce invata Vechiul Testament. Lumea invierii este diferita de lumea in care suntem noi. Relatiile pamantesti inceteaza in aceasta stare cereasca. Nu suntem destinati sa fim ingeri, ci sa fim „ca ingerii in ceruri” (v. 25). Nemurirea si nestrucaciunea vor fi partea noastra. Este deci clar ca, in ignoranta lor, saducheii ridicasera o dificultate care, in realitate, nu avea motiv sa fie. Deruta lor era completa. Unul dintre carturarii care asculta, isi da seama si risca sa puna o intrebare care era deseori subiect de discutie intre ei si se referea la importanta relativa a diferitelor porunci. Raspunsul Domnului matura ratiunile lor laborioase si certurile de cuvinte cu privire la una sau alta dintre cele zece porunci, mergand drept la ce se gaseste in Deuteronom 6:4-5. Exista acolo o porunca care le cuprinde pe toate celelalte. Dumnezeu cere sa fie absolut mai presus de orice in afectiunile creaturilor Sale. Daca este astfel, restul ia locul care i se cuvine. Este vorba de porunca suprema care guverneaza totul.

In aceasta porunca se gasea un element de mare incurajare. De ce I-ar pasa lui Dumnezeu sa aiba dragostea neimpartita a creaturii Sale? La aceasta intrebare, credinta va raspunde spunand: Pentru ca El Insusi este dragoste. Fiind dragoste, si iubindu-Si creatura, chiar daca este pierduta in pacatele ei, nu poate fi satisfacuta fara dragostea creaturii Lui. Fiii lui Israel nu-si puteau atinti privirea la sfarsitul legii (2 Corinteni 3:13). Daca ar fi putut-o face, ar fi vazut.

Pentru a doua porunca, Domnul il trimite pe carturar la Levitic 19:18, alt pasaj neasteptat. Dar evident, aceasta porunca decurge din prima. Nimeni nu poate avea capacitatea si dorinta de a lucra cum se cuvine cu aproapele sau, daca nu este mai intai intr-o relatie corecta cu Dumnezeul sau. Dar dragostea este esenta acestei a doua porunci la fel ca si a celei dintai. A-ti iubi aproapele ca pe tine insuti esre masura pe care o da legea. Numai ca sub har, se poate face un pas in plus. Este ce au

facut, de exemplu, Acuila si Priscila, cum ne este relatat in Romani 16:4. Totusi „dragostea este... implinirea legii” (Romani 13:10), si aceasta se spune in legatura cu a doua porunca.

Carturarul simte forta acestui raspuns, cum arata versetele 32 si 33. Seria de intrebari incepuse cu aceasta declaratie: „Invatatorul, stim ca... inveti cu adevarat calea lui Dumnezeu” (v. 14). Aceasta fusese spus de farisei si de irodieni intr-un sprit de fatarnicie. Ea se termina cu acest carturar care spune cu toata sinceritatea: „Bine, Invatatorul, ai vorbit potrivit adevarului” (v. 32). Acest om vedea ca dragostea care ducea la implinirea deplina a acestor doua mari porunci era intr-adevar mai importanta decat darul tuturor jertfelor pe care le descria legea. Jertfele aveau locul lor, dar nu erau decat un mijloc pentru a ajunge la o tinta. „Tinta poruncii este dragostea”, cum ne spune 1 Timotei 1:5. Tinta este mai mare decat mijloacele. De aceea, acest carturar aproba raspunsul care ii fusese dat.

Replica Domnului in versetul 34 este foarte frapanta. El declara ca acest om nu este „departe de Imparatia lui Dumnezeu”, si aceasta arata doua lucruri. In primul rand: oricine se indeparteaza de ce este exterior si ritual, pentru a-si da seama de ce este interior si vital inaintea lui Dumnezeu, nu este departe de binecuvantare. In al doilea rand: oricat de important este aceasta, nu este suficient pentru a intra in Imparatie; trebuie ceva mai mult. Trebuie sa ai si dispozitia de spirit a unui copil, cum am vazut analizand capitolul 10. Acest carturar era aproape de Imparatie, dar nu intrase inca in ea. Acest raspuns, ni se pare, inchide gura acestui om, ca si a celorlalti ascultatori, si din aceasta cauza nimeni nu indrazneste sa-l spuna lui Isus alte intrebari. Un om ca acest carturar, bine versat in legea lui Dumnezeu, era considerat ca fiind din Imparatie. Aceasta venea de la sine. Cuvintele Domnului le tulbura gandurile. Totusi, pentru ca acest carturar vedea ca Dumnezeu cauta si apreciaza ce este moral si spiritual, dincolo de ce este ritual si carnal, facuse un bun inceput de drum in directia Imparatiei. Romani 14:17 subliniaza aceasta in ce ne priveste, cel putin in principiu. Am primit si noi aceasta pe deplin?

Dupa ce adversarii Lui au terminat cu intrebarile, Domnul le pune intrebarea Sa fundamentala despre ce se spune in Psalmul 110. Carturarii stiau perfect ca Mesia trebuia sa fie Fiul lui David; totusi iata-l pe David care vorbeste de El ca fiind Domnul sau. Printre oameni, in acea vreme, un tata nu se adresa niciodata fiului sau cu aceste cuvinte. Mai degraba contrariul. Fiul il numea pe tatal sau: domn.

Cum putea fi Hristosul Fiul lui David? Carturarii se inselau spunand aceasta? Sau puteau sa dea o explicatie? Nu pot sa dea explicatie. Tac. Explicatia era extrem de simpla; dar confruntati cu Hristos, si nedorind, dinadins, in mod deliberat, sa-l recunoasca drepturile, refuza sa o vada. Isus era Fiul lui David si David il numea Domn prin Duhul Sfânt; de aceea nu se insela. Iata explicatia: Fiul lui Dumnezeu devenea Fiul lui David dupa carne, cum se declara atat de clar in Romani 1:3. O data ce dumnezeirea lui Hristos este deplin recunoscuta, totul devine simplu. Aceste versete arunca multa lumina asupra a ceea ce se spune in 1 Corinteni 12:3: „Nimeni nu oate spune: „Isus este Domn!” decat prin Duhul Sfânt”.

Domnul raspunsese acum la toate intrebarile adversarilor Sai si le pusese o intrebare la care nu stiusera sa raspunda. Daca ar fi fost capabili sa raspunda, ar fi intrat in posesia explicatiei intregii

situatii. Multimii ii facea inca placere sa-L asculte, dar carturarii erau orbi si, in versetele 38-40, Domnul pune in garda poporul impotriva lor. Cei care se lasau dusi orbeste sunt pusi in garda impotriva conducatorilor lor orbi. Adevaratele mobile si scopuri ale carturarilor sunt demascate. Cuvantul lui Dumnezeu care iese din gura Domnului ating pana la despartirea sufletului si duhului in mod infailibil.

Pacatul care ii caracteriza era ca ei cautau propriul lor interes in lucrurile lui Dumnezeu. Fie in piata publica – centru de afaceri, la sinagoga, la mese – cercul social, trebuia neaparat sa aiba opozitie predominanta, se foloseau de ea pentru a strange bunuri in detrimentul vaduvelor, partea cea mai dezarmata a comunitatii. Obtinerea puterii si a banilor era sfarsitul si scopul religiei lor. Ei urmau „calea lui Balaam al lui Bosor, care a iubit rasplata nedreptatii” (2 Petru 2:15). Si sunt prea multi, in zilele noastre, cei care calca pe aceasta cale rea, al carei sfarsit este o „mai aspra sentinta” (v. 40). Calificativul, observati, nu este „mai lunga”, ca si cum ar putea fi diferente de durata in pedeapsa. Dar vor fi intr-adevar diferente cu privire la severitate.

Adversarii Domnului provocasera aceasta discutie cu intrebarile lor. Dar El este Cel care are ultimul cuvnt. Si cuvintele cu care inchide discutia au trebuit sa cada de pe buzele Lui cu forta unui cutit de ghilotina. Calm, Isi asuma functia de judecator al intregului pamant si rosteste condamnarea lor irevocabila. Daca nu ar fi fost Fiul lui Dumnezeu, aceasta ar fi fost nebunie si chiar mai rau. Dar toto Fiul lui Dumnezeu Se aseaza vizavi de vistieria templului si priveste darurile multimii, si ce aceeasi siguranta apreciaza valoarea acestor daruri. O vaduva saraca se apropie – poate o vaduva care suferise din cauza escrocheriilor carturarilor rapaci – si arunca in vistierie tot putinul pe care il are. Nu ii ramaneau decat doi banuti, cele mai mici monede, si ii arunca pe amandoi. Dupa parerea oamenilor, darul ei era absurd si de dispretuit, atat de mic era; prezenta lui nu va fi remarcata si absenta lui nu va fi resimtita. Dupa parerea lui Dumnezeu, aveau mai multa valoare decat toate celelalte daruri la un loc. Aritmetica lui Dumnezeu, in asemenea cazuri, nu este ca a noastra.

Pentru Dumnezeu, mobilele care ne fac sa actionam sunt totul. Iata o femeie care, in loc sa faca reprosuri lui Dumnezeu din cauza faptelor rele ale carturarilor care pretindeau ca Il reprezinta, consacra tot ce are in slujba lui Dumnezeu. Aceasta bucura inima Domnului nostru.

El Isi cheama ucenicii, cum ne relateaza versetul 43, si le arata aceasta femeie , proclamand valoarea a ceea ce a facut ea. Este in mod particular frapant daca remarcam cum se deschide capitolul 13, pentru ca ucenicii Lui doresc sa Il faca sa remarce grandoarea si frumusetea cladirilor templului. Ei atrag atentia pietrelor magnifice fasonate de lucrarea mainii omului. El, Domnul, subliniaza frumusetea morala a ceea ce a facut o vaduva saraca. Le spune ca marile lor cladiri se vor prabusi pentru a deveni ruine. Ce a facut aceasta vaduva va fi amintit in eternitate.

Si totusi, aceasta vaduva a dat doi banuti vistieriei care primea contributiile pentru intretinerea cladirilor templului. Domnul a intors deja spatele templului si rosteste acum condamnarea sa. Ea nu stie acest lucru; dar chiar daca mintea ei nu a priceput inca aceasta, darul ei este primit si pretuit pe masura devotamentului inimii ei care a impins-o sa il faca. Ce incurajare!

Facand un dar, Il are pe Dumnezeu inaintea ei, si Dumnezeu ramane, chiar cand templele sunt distruse. Lucrurile materiale, in care riscam sa ne punem inima, dispar. Dumnezeu ramane.

Marcu 13

Anuntul facut de Domnul ca templul trebuia sa fie complet distrus, introduce discursurile Lui profetice. Ucenicii nu pun la indoiala implinirea cuvintelor Sale: vor pur si simplu sa cunoasca vremea cand se vor implini si, ca buni iudei ce erau, care va fi semnul lor. Raspunsul Lui la intrebarile lor este foarte instructiv.

In primul rand, nu stabileste nici o data: toate raspunsurile care privesc timpul, le da in mod indirect. In al doilea rand, El revarsa perspectivele imediate ale intrebarilor lor pentru a ajunge la orizontul mai vast al zilelor din urma si a propriei Lui veniri in glorie. Gasim acest mod de prezentare in multe profetii ale Vechiului Testament care au fost date pentru un eveniment istoric apropiat, care au avut in mod efectiv o aplicatie directa a acestui eveniment si care totusi au fost de asemenea formulate pentru a se aplica, cu o insemnatate si mai mare, unor evenimente care trebuie sa vina in ziua din urma. Pentru cazul care ne preocupa acum, a fost o implinire in distrugerea templului de catre romani in anul 70 al erei noastre. Aceasta reiese mai clar in darea de seama a acestui discurs pe care ne-o face Luca. Si totusi, implinirea propriu-zisa a acestei profetii este legata de venirea Domnului. La aceasta particularitate a profetiei se face aluzie in ceea ce spune Petru in a doua sa epistola in capitolul 1, versetul 20: „Nici o profetie a Scripturii nu se interpreteaza singura”.

In al treilea rand, El face sa atarne greu importanta profetiei prezentate asupra constiintei si inimii ascultatorilor Sai. Daca intrebarea lor este dictata in mare parte de curiozitate, Domnul ridica tot subiectul la un nivel intr-adevar superior prin Cuvintele Lui de introducere: „Vedeti sa nu va amageasca cineva” (v. 5). Cursul lucrurilor pe care il reveleaza profetia merge impotriva oricarei asteptari firesti a oamenilor. Ceea ce atrage la falsii profeti, este ca prezic intotdeauna lucruri care raspund dorintelor oamenilor si care par cu totul rezonabile. Trebuie sa veghem, pentru ca falsii profeti nu lipsesc astazi din amvoanele crestinatii.

Prima avertizare, in versetul 6, ii priveste pe cei care vin, dandu-se drept Hristos. Acolo se gaseste intotdeauna centrul conflictului. Diavolul stie ca daca ii poate insela pe oameni in ceea ce Il priveste pe Hristos, poate sa-i insele in ce priveste restul. Daca ne inselam in privinta centrului, ne inselam in privinta a ceea ce este in jur. A fi inradacinati in cunoasterea adevaratului Hristos, ne pune la adapost de amagirile celor car sunt falsi hristosi.

Apoi suntem avertizati ca nu trebuie sa ne asteptam la vremuri usoare cu privire la starea lumii. Trebuie sa ne asteptam la razboaie, la necazuri printre natiuni si perturbari in univers. Nu trebuie sa interpretam aceste lucruri ca indicand marea conflagratie finala, pentru ca nu este vorba decat de inceputul durerilor. Mai mult trebuie ca ucenicii sa fie confruntati cu dificultati deosebite. Vor fi expusi la opozitie si persecutie; cei care le sunt cei mai apropiati, se vor intoarce impotriva lor; si ra oamenilor trebuie sa fie cel mai adesea partea lor. Dar in schimb, cum arata Domnul aceste circumstante adverse vor deveni prilejuri de a aduce marturie, si vor avea un sprijin deosebit, dat de Duhul Sfânt, pentru ce vor avea de spus.

Unii au dedus din versetul 10, apropiindu-l de Matei 24:14, ca Domnul nu poate veni sa-Si caute sfintii atat timp cat Evanghelia nu a fost dusa tuturor natiunilor de astazi. Dar nu trebuie uitat ca ucenicii carora Se adresa Domnul erau, in acel moment, ramasita evlavioasa a lui Israel, si nu fusese inca botezati intr-un singur trup, biserica. Nu trebuie uitat nici ca „Evanghelia”, in acest verset, este un termen general care se refera nu numai la mesajul predicat astazi, ci si la aceasta Evanghelie a Imparatiei de care vorbeste Matei, si care va fi vestita de ramasita evlavioasa care va fi ridicata dupa rapirea Bisericii.

Versetul 14 ne da semnul pe care il cereau ucenicii. Daniel vorbeste de „uraciunea pustiirii” (12:11), si la aceasta se face aluzie in versetul nostru, pentru ca acest cuvânt „pustiire”, ni se spune, este un cuvânt cu sens activ, având sensul de: „care cauzeaza pustiire”. Trebuie sa aiba loc instalarea publica a unui idol in sanctuarul din Ierusalim – cum este vestit in Apocalipsa 13:14-15 – o insulta dintre cele mai grosolane fata de Dumnezeu. Acest semn va indica doua lucruri: mai intai ca timpul de stramtorare particular, de care vorbeste Daniel 12:1, a inceput. Apoi sfarsitul timpului prezent si interventia lui Hristos in gloria Sa sunt foarte apropiate. Restul discursului Domnului trateaza aceste doua lucruri. Versetele 15-23 il trateaza pe primul; versetele 24-27 il trateaza pe al doilea.

Felul in care Se exprima Domnul in versetul 19, arata ca vorbeste de necazul cel mare, si versetele precedente arata ca va avea centrul si cea mai mare intensitate in Iudeea. Versetele 15 si 16 par sa indice ca va incepe foarte neasteptat. O fuga imediata va fi singurul mijloc de a scapa pentru cei care se tem de Dumnezeu. Violenta acestui necaz va fi astfel incat, daca ar fi fost ingaduit sa se prelungeasca, acesta ar insemna exterminare. Din cauza celor alesi, aceasta stramtorare nu se va putea prelungi, si va fi brusc intrerupta de venirea lui Hristos. Citind Daniel 9:27, intelegem ca acest necaz va incepe in momentul in care conducatorul Imperiului Roman restabilit „va face sa inceteze jertfa si darul de mancare”, mijlocul acestor ultimi sapte ani. Si astfel nu vor ramane sa treaca decat trei ani si jumatate pana ce Domnul ii va pune capat prin aratarea Lui glorioasa.

Prin acest necaz, diavolul va cauta sa zdrobeasca si sa-i nimiceasca pe cei alesi. Dar aceasta nu este tot, cum arata versetele 21 si 22. Vor exista in acel moment un numar exceptional de falsi hristosi si de falsi profeti care vor apare si prin care va cauta sa-i amageasca pe cei alesi. Ar face-o „daca este posibil” (v. 22). Gratie lui Dumnezeu, nu este posibil. Adevaratii sfinti vor sti ca adevaratul Hristos nu Se va ascunde in vreun loc tainic astfel incat oamenii trebuie sa spuna: „Iata, Hristosul este aici, iata, este acolo”. La venirea Lui, va aparea stralucind in gloria Sa, si orice ochi Il va vedea.

Acest necaz se va termina in ultimele clatinari care vor afecta chiar si cerurile, cum arata versetele 24 si 25. Soarele, luna si stele sunt folosite uneori in Scripturi ca simbol respectiv ale puterii supreme, ale puterii conferite, si ale puterilor subordonate; si aici este vorba de „puterile care sunt in ceruri”, cum arata sfarsitul versetului 25. Totusi discursul Domnului nu este marcat de o mare utilizare de simboluri, cum este Apocalipsa. De aceea, gandim ca nu trebuie sa excludem ca vor fi si clatinari care vor afecta corpurile ceresti, cu atat mai mult cu cat stim ca soarele a fost cu adevarat intunecat cand Isus a murit. Intunecarea din acea zi va sluji sa faca sa reiasa mai bine stralucirea aratarii Lui, cand va veni in nori „cu mare putere si glorie” (v. 26). Glorioasa aratare a Fiului Omului va fi urmata de strangerea alesilor Sai. Acestia au fost mentionati in versetul 20: este vorba de „cine va rabda pana la sfarsit” (v. 13) si prin aratarea lui Hristos trebuie sa fie mantuiti. Acesti alesi sunt

ramasita evlavioasa a lui Israel din zilele din urma, pentru ca Domnul se adresa ucenicilor Sai care erau atunci ramasita evlavioasa din mijlocul lui Israel, si in acel sens, fara nici o indoiala, vor fi inteles cuvintele Lui. Acesti alesi se vor gasi in toate partile pamantului, si instrumentele care vor servi la a-i strange vor fi ingerii. Odata stransi, vor deveni Israelul rascumparat care va intra in Imparatia de o mie de ani. Toate acestea trebuie sa fie deosebite de venirea Domnului pentru sfintii Sai, cum se vesteste in 1 Tesaloniceni 4, unde Domnul Insusi va cobori din cer si ne va strange la El.

Aluzia la smochinul din versetul 28 este o parabola; trebuie, deci, sa ne asteptam sa gasim in ea un sens mai profund decat cel care se leaga de o comparatie sau o ilustratie. Fara nici o indoiala smochinul il reprezinta pe Israel, cum am vazut citind capitolul 11, si deci inmugurirea ramurilor lui indica inceperea trezirii nationale ale acestui popor. Vara reprezinta epoca de binecuvantare milenara pentru pamant. Cand o adevarata renasere va incepe pentru Israel, atunci aparitia lui Hristos si a mileniului vor fi foarte apropiate.

Cuvantul „generatie” din versetul 30 este evident folosit intr-un sens moral si nu literal. El reprezinta persoane de acelasi tip si cu acelasi caracter, cum il foloseste Domnul in versetul 19 din capitolul 9 si in Luca 11 versetul 29. generatia necredincioasa nu va trece inainte de a doua venire a lui Hristos, nici chiar generatia celor care Il cauta pe Domnul. Venirea Domnului va insemna disparitia generatie necredincioase si in acelasi timp indeplinirea deplina a tuturor cuvintelor Sale, care sunt mai ferme si mai durabile ca toate lucrurile create.

Versetul 32 a prezentat multa dificultate pentru mai mult de o persoana, din cauza expresiei: „nici Fiul”. Fara indoiala, nu este posibil sa il explicam in intregime, dar putem cel putin sa spunem doua lucruri. Mai intai, in această Evanghelie, Domnul este prezentat ca mare profet al lui Dumnezeu si este vorba de o problema pastrata de catre Tatal si pe care nu li este dat s-o releveze ca profet. Apoi, daca citim Matei 20:23 si Ioan 5:30 comparandu-le cu versetul nostru, vom vedea ca cele trei pasaje sunt paralele, dar pe trei planuri diferite: respectiv a da, a sti si a face. In Matei avem: „nu este al Meu sa dau”. Am putea rezuma Marcu prin: „nu este al Meu sa stiu”, si Ioan: „Nu este al Meu sa fac”. Necredinta s-a folosit mult de ceea ce se spune in Filipeni 2:7: „S-a golit pe Sine Insusi”, construind pe aceasta teoria ca S-a lipsit El Insusi de cunoastere, pentru a deveni un iudeu cu ideile timpului sau; si astfel, cred ei, I Se pot impute erori cu privire la multe chestiuni. Intr-adevar „S-a golit pe Sine Insusi”, pentru ca Scripturile spun ca a facut-o. Cele trei pasaje pe care le-am citat, ne dau o idee exacta despre ceea ce era implicat in aceasta, si ne fac sa binecuvantam Numele Sau pentru coborarea Lui plina de har. Teoria necredintei ar vrea sa-L lipseasca pe El, de gloria Sa, si pe noi, de orice respect pentru cuvintele Lui. Cuvinte care tocmai ne-a spus, nu vor trece niciodata. Cele cinci versete care termina acest capitol contin un apel foarte solemn care ar trebui sa ne atinga pe toti. In versetul 33 avem pentru a patra oara aceste cuvinte: „Luati seama”. Cu aceste cuvinte Si-a inceput Domnul discursul. Cu ele il termina. Chiar in timpul discursului le-a rostit de doua ori (v. 9,23). Relatiile profetice pe care le-a dat sunt toate facute pentru a atrage atentia cunostintei noastre si a ne influenta viata. Ne previn ca sa fim feriti. Cunoscand infailibilitatea cuvintelor Sale, dar necunoscand cand va fi timpul, ceea ce avem de facut este sa veghem, adica sa nu dormim deloc si sa fim foarte atenti; si se cuvine si sa ne rugam, fiindca suntem o prada usoara pentru puterile intunericului, si astfel trebuie sa ramanem dependenti de Dumnezeu. Suntem lasati pe pamant pentru a face lucrarea care ne-a fost data, intr-un spirit de asteptare, avand inaintea noastra venirea

Fiului Omului.

Tripla repetitie a acestui cuvânt: „Vegheati” in aceste cinci versete este foarte frapanta. Trebuie sa-i acordam o atentie cu totul deosebita in mintea noastra, cu atat mai mult cu cat partea noastra este de a ne gasi in zilele din urma din aceasta dispensatie, cand venirea Lui nu poate fi foarte indepartata. Este foarte usor sa cadem prada amagirilor acestei lumi cand duhul nostru atipeste si nu mai vegheaza. Aceasta este o expresie de cea mai mare importanta „VEGHEATI”, si ultimul verset din capitolul nostru arata ca ne priveste, cu siguranta.

Marcu 14

Incepand acest capitol, revenind la detalii istorice, si ajungem la ultimele clipe din viata Domnului nostru. Versetele 1-11 ne dau o introducere foarte remarcabila a acestor ultime scene. In versetele 1 si 2, o ura plina de viclenie ajunge la culme. In versetele 10 si 11 este relatata pe scurt manifestarea suprema a unei tradari de neiertat. Si versetele care separa aceste doua paragrafe povestesc istoria unei iubiri pline de devotament pe care o dovedeste o femeie obisnuita. Frumusetea acestei povestiri este marita de faptul ca se gaseste intre ceea ce ni se spune despre o asemenea ura si o asemenea tradare.

Ura preotilor de seama si a carturarilor avea ca egal doar viclenia lor; totusi, ei nu erau decat unelte in mainile lui Satan. Ei spun: „Nu in sarbatoare” (v. 2), dar va fi in sarbatoare. Si: „Ca nu cumva sa fie tulburare in popor” (v. 2), dar va fi tulburare in popor, numai ca va fi in favoarea lor si impotriva Hristosului lui Dumnezeu. Cunosteau prost puterea diavolului caruia i se vandusera.

Aceasta femeie din Betania – Maria, cum stim din Ioan 12 – poate ca nu intelege deplin ea insasi, importanta si valoarea a ceea ce face. Este impinsa probabil de o intuitie spirituala, dandu-si seama de ura ucigasa care Il inconjoara pe Cel pe care Il iubeste. Si-a adus parfumul de mare pret si il varsa peste Isus. Gestul ei este interpretat gresit de catre „unii” (v. 4). Matei ne spune ca acestia sunt ucenicii si Ioan adauga ca tradatorul Iuda era la originea acestei critici. Ei se gandesc la bani si la saraci, dar mai ales la bani. Domnul ia partea acestei femei, si aceasta ajunge. El accepta ce a facut ea si pretuieste acest lucru, potrivit intelegerii pe care o are El despre ceea ce semnifica aceasta, si nu dupa intelegerea ei, chiar daca aceasta femeie era, dupa cum credem, cea mai inteligenta dintre ucenici. In aceasta putem vedea anuntarea, plina de blandetea harului, cu care trece in revista, la judecata Sa, faptele sfintilor.

Verdictul Lui este: „Ea a facut ce a putut” (v. 7), si acesta este un elogiu foarte mare. Mai mult, El vesteste ca se va vorbi despre ce a facut ea, oriunde va fi predicata Evanghelia. Numele ei este cunoscut si ce a facut ea este amintit de milioane de persoane astazi, nouasprezece secole mai tarziu si totul in cinstea ei, la fel cum Iuda este cunoscut, dar spre rusinea lui, si numele a devenit sinonim cu josnicia si perfidia.

Aceste versete introductive ne arata deci ca, atunci cand se apropie momentul decisiv, fiecare apare in adevarata sa lumina. Ura si perfidia adversarilor devin mai intunecate. Dragostea adevarata este insuflata, desi nimeni nu o exprima precum Maria din Betania. In versetul 12, trecem la pregatirea

ultimei cine, in cursul careia Domnul da o marturie mai mult decat miscatoare despre taria dragostei Sale fata de ai Lui. Sunt cateva semne ale dragostei lor fata de El, dar acestea nu sunt nimic in comparatie cu dragostea Lui fata de ei.

Domnul Isus nu avea locuinta personala, dar stia foarte bine cum sa-Si procure tot ce era necesar pentru slujirea lui Dumnezeu. Proprietarul camerei mari, asternuta gata, era, fara nici o indoiala, cineva care Il cunostea si Il cinstea. Ucenicii stiau ca Invatatorul lor putea sa Se ingrijeasca de toate. Nu incercasera nimic din proprie initiativa. Privesc pur si simplu la El pentru a avea instructiunile Lui si actioneaza in consecinta. Astfel, Cel care nu are un loc unde sa-Si plece capul, nu duce lipsa de o locuinta potrivita pentru ultima adunare cu ai Sai.

Timp de multe secole se sarbatorise Pastele, si cei care il mancau, stiau ca el comemora eliberarea lui Israel din Egipt; erau putini israeliti, daca erau, care isi dadeau seama ca el vestea moartea lui Mesia. Acum, pentru ultima oara, el trebuie sa fie mancat inainte de a-si gasi implinirea. Ce ocupa mintea ucenicilor, nu stim, dar este limpede ca ziua, ca mintea Domnului este ocupata cu moartea Lui si spre ea leintoarce gandurile, anuntand ca cel care Il va preda, este printre ei si ca era sub blestem. Apoi institutie propria Lui Cina. Totusi toatele elementele se gasesc acolo: painea si lucrul al carui semn este; paharul, ce reprezinta el si lucrul la care se poate aplica, ceea ce face ca el sa fie desemnat de Pavel ca fiind „paharul binecuvantarii pe care il binecuvantam” (). Pentru Domnul Insusi, rodul vitei – si ce simbolizeaza el, bucuria pamanteasca – a trecut in intregime. Niciodata nu va mai bea din el, pana cand, in Imparatia lui Dumnezeu, va bea din el intr-un mod cu totul diferit. Toate sperantele si toate lucrurile pamantesti care se bazau pe vechea temelie, sunt inchise pentru El.

Lectia pe care o avem de retinut este intr-adevar in armonie cu ce avem acolo. Dumnezeu poate, in darurile Lui providentiale pline de har, sa ne ingaduie sa ne bucuram pe pamant de multe lucruri care sunt fericite si placute; totusi toate adevaratele noastre bucurii de crestin nu sunt de ordin pamantesc, ci ceresc.

Din camera de sus, unde a instituit Cina Sa, Domnul Isi duce ucenicii la Ghetsimani. Un imn (sau psalm) este cantat, Psalmii 115-118 fiind, se spune, portiunea din Scripturi care era in general cantata atunci. Pentru ucenici, era fara indoiala pur si simplu ceea ce se facea de obicei; dar ce a trebuit sa fie aceea pentru Domnul? A canta, atunci cand inainta pentru a implini ceea ce era Pastele in imagine, devenind jertfa; si Psalmul 118, in ultimele lui versete, vorbeste de a lega „cu funii jertfa pana la coarnele altarului” (v. 27). El mergea catre suferinta si moarte, legat de funiile dragostei Lui si ucenicii mergeau catre slabiciuni, infrangere, imprastiere.

li avertizeaza de ceea ce ii asteapta, trimitandu-i la profetia lui Zaharia, care vestise ca Pastorul Domnului va fi batut si turma va fi risipita. Dar profetul adaugase: „si-Mi voi intoarce mana asupra celor mici” (13:7); ceea ce corespunde versetului 28 din capitolul nostru. Cei care erau oile Lui pe plan national vor fi risipiti, dar cei mici, pe care Zaharia ii numeste in alta parte „saracii turmei” (), vor fi adunati din nou pe o baza noua, de cand Pastorul va fi fost inviat. Deci in Galileea si nu in Ierusalim, trebuie sa-i intalneasca.

Petru, sigur de el, afirma ca nu se va poticni, chiar daca aceasta se va intampla altora si spune aceasta dupa declaratia foarte explicita a Domnului care prevede caderea lui. Ceilalti nu vor sa ramana mai prejos si se lanseaza in aceleasi afirmatii ca Petru. Aceasta se explica prin acea rivalitate profana care intrase intre ei pentru a sti cine va fi cel mai mare. Marcu face sa reiasa aceasta cu o claritate deosebita, cum se poate vedea daca se compara versetele 29-31 cu ce se spune in versetele 33 si 34 din capitolul 9, si in versetele 35-37, 41 din capitolul 10. Cu siguranta, Petru simte ca acum ii este oferit prilejul de a demonstra, odata pentru totdeauna, ca ii intrece pe toti ceilalti cu un cap. Si acestia sunt foarte hotarati sa nu il lase sa profite. Trebuie sa se mentina la inaltimea lui. Caderea lui Petru pare intr-adevar brusca, dar toate acestea ne arata ca radacinile tainice ale acestei caderi urcau departe in trecut.

Cuvintele temerare ale lui Petru trebuiau sa fie puse rapid la incercare si mai intai la Ghetsimani unde ajung imediat dupa aceea. Lui si tovarasilor sai, nu le este cerut decat sa vegheze un ceas. Sunt incapabili sa o faca, dar numai lui Petru, care s-a laudat atat, ii adreseaza Domnul cuvintele Sale de repros pline de blandete, folosind numele lui de altadata, Simon. Asa se cuvine pentru ca, in acel moment, Petru nu este consecvent cu noul sau nume, ci arata mai degraba caracterile firii vechi care este inca in el. Invatatorul lor este intristat, tulburat adanc si „intristat pana la moarte” (v. 34), si totusi ucenicii dorm, si nu numai o data, ci in trei reprize.

Pe aceste arierplan intunecat al slabiciunii lor, straluceste totusi, cu atat mai multa stralucire, desavarsirea Invatatorului lor. Realitatea umanitatii Sale ne este prezentata in mod foarte uimitor in versetele 33 si 34, ca si desavarsirea Lui. Fiind Dumnezeu, El stia, intr-o plinatate nemarginita, tot ce cerea a muri purtand pacatul. El era pe deplin om si tot ce face sensibilitatea omeneasca era intact in El. Sensibilitatea noastra a fost slabita de pacat, dar in El nu era pacat. El resimea deci totul intr-o masura atat de nemarginita si cu ardoare dorea ca acest ceas sa fie departat de El. Si cu toate acestea, dupa ce a luat acest loc de Slujitor, El este desavarsit in consacrarea Sa fata de voia lui Dumnezeu si astfel, desi doreste ca paharul sa se departeze de la El, adauga: „Dar nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie” (v. 36).

Putem poate sa rezumam totul spunand: ca fiind in mod perfect Dumnezeu, avea facultatea infinita de a sti si de a resimti tot ce insemna pentru El acest ceas al mortii care se apropia. Fiind in mod perfect om, intra pe deplin in tristetea acelui ceas si nu putea face altfel decat sa Se roage ca acest pahar sa se departeze de El. Slujitor desavarsit, Se prezenta El Insusi pentru jertfa, intr-o supunere totala a inimii fata de voia Tatalui Sau. De trei ori Domnul nostru vorbeste astfel cu Tatal Sau, apoi revine pentru a-l infrunta pe tradator si ceata lui de oameni pacatosi. Putem sa ne amintim ca de trei ori a fost ispitit de Satan in pustiu la inceputul slujbei Sale si pare sigur, desi aceasta nu este mentionat aici, ca puterea lui Satan era astfel prezentata la Ghetsimani, pentru ca iesind din camera de sus, spusese: „Vine stapanitorul lumii si el nu are nimic in Mine” (Ioan 14:30). Aceasta ajuta si la a explica extraordinara atipire a ucenicilor. Puterea intunericului era prea mare pentru ei, cum este si pentru noi, cu exceptia cazului cand suntem sustinuti activ de puterea divina. Sa nu uitam: nu numai ca puterea lui Satan ii provoaca uneori pe credinciosi sa comita fapte rele, ci si ca uneori, se multumeste sa-i adoarma.

Spunandu-i lui Petru: „Duhul... este plin de ravnă” (v. 38), Domnul recunoaste evident ca exista, la ucenicii Sai, ceva ce putea aprecia si pretui. Totusi carnea este fara putere si Satan, chiar in acest moment, era teribil de activ, atat de bine incat nimic, in afara de a veghea si a se ruga, nu ar fi raspuns situatiei. Sa luam aceasta si pentru noi. Atunci cand se apropie sfarsitul vremurilor, activitatea lui Satan nu poate decat sa creasca si nu sa se micsoreze, si trebuie sa fim treji, cu toate facultatile noastre spirituale in alerta si sa fim de asemenea umpluti de un duh de rugaciune in dependenta de Dumnezeu.

Versetele 42-52 se ocupa de arestarea lui Isus de catre populatia trimisa de preotii de seama, sub conducerea lui Iuda. Nu este vorba, bineinteles, de soldati romani, ci de oameni in slujba templului si de clasele conducatoare ale iudeilor. Ce relatare! Multimea si violenta ei, pe care o arata prin sabii si ciomege, Iuda cu tradarea cea mai abjecta, care Il preda pe Domnul cu un sarut, Petru care se lanseaza brusc intr-o activitate carnala, toti ucenicii care Il parasesc pe Domnul si fug, un tanar necunoscut care incearca sa-L urmeze, dar care sfarseste prin a fugi, rusinea adaugandu-se panicii lui – violenta, tradare, falsa activitate care greseste, teama si rusine. Spunem din nou: Ce relatare! Iata ce suntem cand suntem confruntati cu puterea intunericului, fara a fi in comuniune cu Dumnezeu.

Cat despre Petru, este a treia etapa pe calea sa care coboara. S-a lasat mai intai prins in aceasta rivalitate care cauzeaza atatea nedreptati, pentru a avea locul dintai printre ucenici, si care a dus la increderea in sine si la afirmarea propriei importante. Apoi lipsa lui de vigilență si de rugaciune l-a dus la somn, cand ar fi trebuit sa fie treaz. In al treilea rand, este furia si violenta sa carnale, urmate de fuga lui rusinoasa. A patra etapa, care va metra un comble la toate acestea, o gasim la sfarsitul acestui capitol.

Dar, pentru Domnul Isus, totul este serenitate intr-o supunere perfecta fata de voia lui Dumnezeu, cum a fost exprimat in Scripturile profetice. Lumina Lui nu inceteaza sa straluceasca fara a tremura:

„Credincios printre necredinciosi

Singura lumina in intuneric”.

Versetele 53-65 rezuma pentru noi procesul care se deruleaza inaintea autoritatilor religioase iudaice. Toti sunt adunati pentru a-L judeca pe Domnul si astfel lucrul se face, in ce-i priveste, in vazul si in auzul tuturor. Aceasta arata limpede ca ziua ce pasiuni s-au ridicat. Un sinedriu complet si aceasta in plina noapte! Un foc arde in curte si il vedem pe Petru care se strecoara in mijlocul dusmanilor Domnului sau, pentru a se incalzi putin.

Nu este vorba de judecata impartiala. Judecatorii Domnului, cu cinism, cauta martori care le vor permite sa pronunte impotriva Lui sentinta de moarte. Totusi puterea lui Dumnezeu este la lucru in spatele scenei. Orice incercare de a-l imputa lui Isus acuzatiile nascocite impotriva lui, este zadarnica. Eforturile nu au lipsit. Un exemplu ne este dat in v. 58 si recunoastem o deformare a ce a declarat si care ne este relatat in Ioan 2:19. O acuzatie dupa alta cade, pentru ca acesti oameni care jura fals se cufunda in confuzie si se contrazic. Este ca si cum Dumnezeu le acoperea mintea, de obicei atat de subtila, cu o ceata care ii cufunda in zapaceala.

În disperare de cauză, marele preot se ridică pentru a-l interoga, dar la prima lui întrebare, Isus nu răspunde nimic. Evident, pentru simplul motiv că nu are nimic de răspuns. Când este somat să spună dacă este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, răspunde imediat și zice: „Eu sunt” (v. 62). Întrebarea și răspunsul sunt amândouă precise. Acolo se trece Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, potrivit cu ce recunoaște El însuși la murit; și nu numai aceasta, dar afirmă că în calitate de Fiul al Omului, va avea toată puterea în mâinile Sale și că Se va întoarce din cer în glorie. Ca urmare a acestei mărturisiri, Isus este condamnat la moarte. Profetul Mica anunțase că Judecătorul lui Israel trebuia să fie supus judecării oamenilor. Este ceea ce se întâmplă. Totuși este cu totul remarcabil că, atunci când marele Judecător este chemat efectiv să fie judecat de oameni, orice tentativă pentru a-l condamna pe baza unei mărturii omenești eșuează. Toți acești oameni care mărturisesc împotriva Lui cad într-o confuzie totală. Este condamnat pe baza mărturiei pe care Și-a adus-o El însuși și făcând aceasta, încalcă ei însăși legea. Era scris în Levitic 21:20: „Și preotul care este mai mare decât frații săi... să nu-și descopere capul și să nu-și sfășie vesmintele”. Și marele preot nu ține seama de aceasta, atât este de tulburat în prezența victimei sale și purtat de mânie și de ură. Această furtună de ură se abate asupra Domnului de când au descoperit un pretext pentru a-l condamna; dar cu palmele și cu scuipatul lor, nu fac, fără să-și dea seama, decât să împlinească Scripturile. Această parodie de proces înaintea sinedrului se termină cu scene de dezordine, exact cum confuzia marcase primele lor dezbateri – confuzie pusă cu atât mai mult în evidență prin prezența Sa plină de pace în mijlocul lor. Singurele cuvinte pe care le rosteste Domnul, în relatarea din Marcu, sunt relatate în versetul 62. Versetele 66-72 ne fac să vedem, într-o paranteză, până unde ajunge în sfârșit slăbiciunea lui Petru. Am văzut deja primele etape care l-au dus acolo. Iată-l acum pe cale de a se încălzi în compania celor care îi slujesc pe adversarii Domnului Sau și în trei reprize, îl tagaduieste. Satan este în spatele scenei, cum ne arată Luca 22:31 și aceasta este ceea ce explică maniera abilă în care acești servitori diferiți, prin remarcile lor, îl împiedică să se ascundă. Prima servitoare afirmă că el a fost „cu” Isus. A doua este că „este dintre ei” (v. 69), vrand evident să spună prin aceasta că este unul din ucenicii Lui. Este ceea ce afirmă din nou al treilea servitor, care pretinde că are dovada în felul lui de a se exprima și se pare că este vorba de o rudă a celui Malhus, căruia Petru îi tăiasse urechea, cum relatase Ioan.

Pe măsura ce Petru vede plasa de acuzații, cu ochiurile ei fine strângându-se în jurul lui, tagaduirile lui devin mai violente; mai întâi, face pe cel care nu înțelege; apoi, opune o dezmințire formală; și în sfârșit declară că nici nu-l cunoaște pe Domnul și „a început să blesteme și să se jure” (v. 71). ceilalți nu erau dispuși să accepte că el declară că nu este ucenic al lui Isus, dar trebuie ca au fost convinși, de tristele fapte pe care le făcea, că Isus este cu adevărat un necunoscut pentru el. Să medităm la acest avertisment pe care ni-l dă conduita lui Petru și să vedem să avem credința care se exprimă prin fapte care o reflectă.

Dar dacă Satan este la lucru în ce-l privește pe Petru, și Domnul este, cum ne arată Luca 22:32. El S-a rugat pentru el și Domnul face ca în mintea infierbântată a lui Petru să revină clar cuvintele de avertizare pe care i le-a spus. Când își aminteste de ele, conștiința lui este trezită; este făcut să verse lacrimi și în această lucrare care se face în inimă și conștiința lui, se găsește punctul de plecare al restaurării lui. Când este permis ca un sfânt să aibă o cadere asemănătoare și ca păcatul lui să devină public și să facă scandal, putem fi siguri că acest păcat are rădăcini ascunse care urcă

in trecut. Putem fi intr-adevar siguri ca drumul de intoarcere spre o vindecare completa nu se face intr-o clipa.

Marcu 15

Primul verset al acestui capitol reia firul povestirii din versetul 65 al capitolului 14. Romanii le luasera iudeilor dreptul de a pronunta pedeapsa cu moartea si numai reprezentantul Cezarului era abilitat sa o faca. Conducatorii religiosi stiau deca ca trebuiau sa-L faca pe Isus sa apara inaintea lui Pilat si sa ceara pedeapsa cu moartea cu motive care sa i se para intemeiate. Versetul 3 ne spune ca „Il acuzau de multe”, dar Marcu nu ne spune despre ce anume era vorba. Suntem totusi frapati de felul in care o expresie revine fara incetare in prima parte a acestui capitol: „Imparatul iudeilor” (versetele 2, 9, 12, 18, 26). Luca ne relateaza in mod expres ca ei spuneau ca Isus oprea „a da tribut Cezarului, spunand ca El este Hristos, un imparat” (23:2). Este ceea ce pare sa fie subanteles in scurta relatare a lui Marcu, desi nu in mod precis.

Din nou, inaintea lui Pilat, Domnul marturiseste cine este. Somat sa spuna daca este Imparatul iudeilor, raspunde simplu: „Tu zici” (v. 3), ceea ce insemna a spune: „Da”. Pentru restul din nou nu raspunde nimic, pentru ca nu este de raspuns la acuzatiile extravagante ale preotilor de seama. Merita efortul de a remarca faptul ca Marcu nu raporteaza decat doua cuvinte ale Domnului nostru inaintea judecatorilor Sai. Inaintea ierarhiei iudaice, marturiseste El Insusi ca este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu si Fiul Omului. Inaintea guvernatorului roman, marturiseste ca este Imparatul iudeilor. Nici o marturie nu poate fi retinuta impotriva Lui. Este condamnat din cauza a ceea ce este si nu Se poate renega El Insusi.

Mai mult, Pilat era suficient de informat pentru a intelege ce era la baza tuturor acestor acuzatii: „Stia ca preotii cei mai de seama din invidie Il dasusera in mana lui” (v. 10), de unde incercarea lui zadarnica de a face multimea sa se gandeasca la Isus, cand este vorba de intemnitatul care trebuie eliberat. Influenta preotilor asupra poporului este totusi prea puternica pentru el si, in consecinta, vrand sa placa multimii, Pilat renega orice simt al dreptatii pe care il putea avea. Il elibereaza pe Baraba, rebel si ucigas si dupa ce L-a biciuit pe Isus, li-L preda pentru a fi rastignit. Glasul poporului a avut intaietate fata de cea mai buna apreciere a lucrurilor pe care o are reprezentantul lui Cezar. Cu alte cuvinte, cu acest prilej, autocratia a abdicat in favoarea democratiei si votul popular a decis. Un vechi proverb latin spune ca glasul poporului este glasul lui Dumnezeu. Ce s-a intamplat la rastignirea Domnului dezmente total acest proverb. Aici glasul poporului era glasul diavolului.

Versetele 16-32 ne descriu in mod foarte realist teribilele circumstante care inconjoara rastignirea. Toate clasele societatii sunt unite impotriva Domnului. Pilat a spus deja sa fie biciuit. Soldatii romani isi bat joc de El in mod pe cat de crud, pe atat de dispretuitor. Oamenii din multimi – simpli trecatori – Il huleau. Preotii isi bateau joc de El cu sarcasmele lor. Cei doi talhari rastigniti, care ii reprezinta pe ucigasi, insusi rebutul umanitatii, Il insulta. Ca sunt de origine nobila sau umila, toti, iudei si pagani, sunt implicati. Si totusi, in definitiv, toti contribuie la implinirea Scripturilor, desi o fac, fara nici o indoiala, fara stirea lor.

Este uimitor indeosebi cazul soldatilor romani, oameni care ignorau existenta Scripturilor. Versetul 28 face sa reiasa ca rastignirea talharilor de o parte si de alta era implinirea lui Isaia 53:12, dar au facut multe alte lucruri care implineau de asemenea Cuvantul. De exemplu, fata Lui trebuia sa fie desfigurata „mai mult decat a oricarui om” (Isaia 52:14), si a fost o implinire a acestui lucru in cununa de spini si in lovituri. Judecatorul lui Israel trebuia sa fie lovit „cu o nuia peste obraz” dupa Mica 5:1: este ceea ce au facut soldatii, cum arata versetul 19 din capitolul nostru. Versetul 24 relateaza cum au implinit versetul 18 din Psalmul 22. „Mi-au pus fiere in mancare si, in setea mea, mi-au dat sa beau otet”, spune Psalmul 69, versetul 21. Si aceasta este de asemenea ce au facut soldatii, desi implinirea acestei profetii nu este raportata aici, ci in Matei. Credem ca avem temei sa spunem ca cel putin 24 de profetii au fost implinite in aceasta zi de 24 de ore in care Isus a murit.

Toti oamenii, in acel moment, se prezinta sub aspectul cel mai intunecat si, in aceste versete, nu citim ca Isus a spus ceva. Exact cum spusese profetul: „Ca o oaie muta inaintea celor ce o tund, asa nu Si-a deschis gura” (Isaia 53:7). Este ceasul omului si apogeul puterii intunericului. Desavarsirea sfantului Slujitor al Domnului se manifesta in faptul ca sufera in tacere tot ce indura din mana oamenilor. Suferintele pe care le-a indurat Domnul din mana oamenilor au fost foarte mari si totusi aceasta devine relativ insignifiant daca incepem sa consideram ce a indurat din mana lui Dumnezeu, cand era jertfa, fiind facut pacat pentru noi. Totusi acest subiect, de o importanta ciu atat mai mare, este condensat de Marcu in doua versete: versetele 33 si 34; in timp ce povestirea despre ceea ce este de importanta mai mica, insumeaza 52 de versete (de la versetul 53 din capitolul 14 pana la versetul 32 din capitolul 15). Bineinteles, pentru ca cel mai putin important se poate descrie, in timp ce, ceea ce este cel mai important, nu poate fi descris. Intunericul care coboara la pranz acopera privirii omului chiar decorul acestei scene.

Tot ce poate fi povestit din punct de vedere istoric, este ca, timp de trei ore, Domnul a pus tacerea noptii pe pamant si ca a orbit astfel ochii oamenilor si ca, la sfarsitul acestor ore, Isus a scos acel strigat de neliniste adanca care fusese descris ca profetie cu o mie de ani inainte, in versetul 1 din Psalmul 22. Cel care este sfant si care a purtat pacatul este parasit, pentru ca trebuie ca Dumnezeu sa judece pacatul si sa-l alunge irevocabil din prezenta Sa. Aceasta alungare completa si eterna, noi am meritat-o si va cadea peste toti cei care mor in pacatele lor. El a indurat-o deplin, dar cum avea sfintenia, eternitatea, nemarginirea Dumnezeirii in plinatatea ei, a putut sa iasa din ea la sfarsitul acestor trei ore. Totusi acest strigat, iesit din gura Lui in acel moment, arata ca a resimtit toata groaza ei, si masura in care putea resimti totul era infinita.

Ce a suferit din mana omului nu trebuie considerat ca putin lucru. Evrei 12:12 spune: „care... a rabdat crucea, dispretuind rusinea”, dar trebuie sa notam diferenta dintre rusine si suferinta. Mai mult de un om, curajos din punct de vedere fizic, va resimti rusinea mai mult decat suferinta. Domnul a resimtit suferinta, dar a dispretuit rusinea in care era infinit mai presus si stia ca era, conform Isaia 49:5: „glorificat inaintea Domnului”. Credem ca se poate spune ca nu a fost niciodata mai glorios in ochii lui Dumnezeu decat in momentul cand suferea sub judecata divina ca Cel care a purtat pacatul. Acesta este paradoxul sfinteniei si dragostei divine!

Efectul pe care l-a produs acest strigat asupra celor care sunt prezenti acolo, ne este dat in versetele 35 si 36. Se vede greu cum ar fi vazut o aluzie la Ilie in cuvintele lui Isus, daca nu ar fi fost evrei. Dar

atunci ce profunda ignoranta arata, nerecunoscand acest strigat care urca spre Dumnezeu si care era cuprins in propriile lor Scripturi!

Ceea ce priveste moartea lui Isus este redat de Marcu in modul cel mai scurt. Isi da ultima suflare si Isi incredinteaza duhul in mainile lui Dumnezeu imediat dupa ce a strigat cu glas tare. Ce a spus este relatat in Luca si in Ioan. Aici ne este pur si simplu indicat felul in care a spus. Nu a existat o slabire treptata a puterilor pentru ca aceste ultime cuvinte sa nu fie mai mult de o soapta slaba. In clipa dinainte striga cu glas tare, in clipa urmatoare este mort. Moartea Lui a fost supranaturala in mod atat de clar, incat il impresioneaza mult pe centurionul care era de serviciu si care observa scena. Oricare a putut in mintea lui intelege sensul exact al cuvintelor sale, trebuie cel putin sa fi simtit ca era martor la ceva supranatural. Subscriem la ce a spus si spunem in mod absolut: „Cu adevarat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!” (v. 39).

Este adusa marturie pentru adevarul acestor cuvinte prin faptul ca perdeaua templului se rupe. Acest mare eveniment pare sa fi avut loc chiar in clipa mortii lui Isus. Mana divina este cea care o rupe, pentru ca o mana omeneasca ar fi fost obligata sa o rupa de jos in sus. Tot sistemul minutios al imaginilor instituit in Israel cu privire la jertfe si la templu, totul, dinainte, vestea moartea lui Hristos, si cand aceasta moarte s-a implinit, mana divina rupe perdeaua din templu pentru a semnifica faptul ca vremea imaginilor a luat sfarsit si ca drumul pentru a intra in locul sfant este revelat.

In caz de nevoie, Dumnezeu are intotdeauna ca rezerva un slujitor care va inainta pentru a implini voia Sa. Pietrele ar striga sau ar fi ridicate pentru a deveni oameni, daca Dumnezeu ar avea nevoie de aceasta in caz de dificultate; dar aceasta nu se intampla niciodata, pentru ca Dumnezeu nu Se gaseste niciodata in dificultate. El are intotdeauna un om de rezerva si Iosif este acest om in aceasta ocazie. Acest ucenic timid si ascuns, este deodata umplut cu curaj si il infrunta cu indrazneala pe Pilat. El este omul care s-a nascut in aceasta lume pentru a implini la vremea sa cuvantul profetic din Isaia 53:9, „cu cel bogat in moartea Lui”; si dupa ce l-a implinit, nu s mai aude deloc vorbindu-se despre el. A pierdut prilejul de a fi una cu Hristos cand Acesta era viu, dar aceasta comuniune a realizat-o cand Hristos era mort. Iata ce este remarcabil, pentru ca este exact contrariul a ceea ce au facut ucenicii. Se intovarasisera cu Isus in timpul vietii Lui si au lipsit in mod mizerabil cand a murit. Infrangerea aparenta a lui Isus a avut ca efect sa-l faca indraznet pe Iosif. Aceasta a reinsufletit credinta lui, cum se aprind deodata carbunii stinsi ai unui foc care mocneste. „Astepta si el Imparatia lui Dumnezeu” (v. 43) si putem fi siguri ca in ziua Imparatiei, credinta si faptele lui Iosif nu vor fi uitate de Dumnezeu. Aceasta credinta pe care o are este tocmai cea de care avem nevoie astazi, o credinta care se aprinde cand infrangerea pare sigura.

Ceea ce a facut Iosif are, in trecut ca efect faptul ca atrage atentia lui Pilat asupra caracterului supranatural al mortii lui Hristos. Nimeni nu putea sa-l ia viata, Si-a dat-o El Insusi, si la momentul potrivit, cand totul a fost implinit. Pentru cei doi talhari, dupa cum stim, moartea a fost mult mai lenta; agonia s-a mai prelungit timp de ore intregi si a trebuit sa fie scurtata prin mijloace crude. Pilat se mira, dar dupa confirmarea ca Isus este deja mort, cedeaza la cererea lui Iosif. Astfel se implineste voia lui Dumnezeu si incepand din acea clipa, trupul sfant al Domnului este luat din mainile necredinciosilor. Maini calauzite de credinta si dragoste fac ultimele indatoriri care se cuvin si il depun in mormant. Sunt si femeii, atasate de Domnul, care au ramas acolo ca martore, chiar cand

ucenicii au disparut si ele vad unde a fost pus.

Marcu 16

Dragostea si credinta, este evident, sunt acolo, dar credinta lor este inca inceata si fara pricepere cu privire la invierea Domnului. Chiar aceste femei devotate nu se gandesc decat sa-l imbalsameze trupul, cum arata primele versete din acest capitol. Dar acesta lipsa de discernamant care ii caracterizeaza, nu face decat sa puna in valoare ceea ce este de necombatut in aceste dovezi, care in cele din urma ii conving ca Domnul a inviat. Cum se ridica soarele, in prima zi a saptamanii, ele sunt la mormant pentru a descoperi doar ca piatra mare care inchide intrarea a fost rasturnata. Ele intra si nu gasesc trupul sfant al Domnului, ci un inger, avand infatisarea unui tanar.

Matei si Marcu vorbesc de un inger. Luca si Ioan vorbesc de doi. Aceasta nu reprezinta, bineinteles, nici o dificultate, pentru ca ingerii apar si dispar dupa cum doresc. Ingerul care le apare femeilor inspaimantate sub forma unui „tanar... imbracat in vesmant lung, alb” (v. 5), le aparuse putin inaintea pazitorilor ca cineva a carui infatisare era „ca fulgerul si vesmantul alb ca zapada” (), astfel incat ii cuprindea un fel de paralizie. Aparea lumii sub o infatisare si sub o cu totul alta infatisare ucenicilor. Stia sa faca deosebire. Stia ca aceste femei Il cautau pe Isus, chiar daca ele credeau ca Isus era tot mort. Erau nestiutoare. Totusi Il iubeau si aceasta schimba totul.

Cu toate acestea marturia ingerilor nu are mare rezultat pe moment. Fara indoiala le impresioneaza puternic, dar aceasta se traduce mai ales prin teama, cutremur, stupefactie. Nu produce aceasta siguranta calma a credintei care deschide gura pentru a marturisi altora. Nu puteau inca sa-si insuseasca aceste cuvinte: „am crezut, de aceea am vorbit” (Ps. 116:10; 2 Cor. 4:13). In curand vor imparasi acest „duh de credinta” pe care l-au avut Pavel si psalmistul, dar aceasta va fi cand vor fi puse personal in legatura cu Hristosul inviat.

Scriptura arata cu claritate ca ingerii au o slujba de implinit in favoarea sfintilor, cum marturiseste Evrei 1:14. Slujba lor, cand se adreseaza sfintilor, nu este frecventa si provoaca in general o mare spaima la cei ale caror tinte sunt, cum este cazul aici. Cu toate acestea mesajul lor este clar. „Nu este aici” (v. 6) este partea lui negativa si este ceea ce femeile pot verifica ele insele. Partea pozitiva este: „El a inviat” (v. 6). Aceasta nu pot verifica in acea clipa si in consecinta nu par sa fie profund convinse.

Urmeaza, in versetele 9-14, un scurt rezumat al celor trei aparitii marcate ale Domnului inviat, despre care avem o relatare mai detaliata in celelalte Evanghelii.

Mai intai ii apare Mariei din Magdala, aparitie care ne este descrisa cu atatea detalii in Evanghelia dupa Ioan. Ea a fost prima care L-a vazut cu adevarat pe Domnul inviat. Marcu nu permite nici o indoiala in aceasta privinta. Aceasta are importanta sa, pentru ca arata ca Domnul S-a gandit mai intai la cea a carei inima este poate mai coplecita ca oricare alta, pentru ca L-a pierdut pe Domnul. Cu alte cuvinte, dragostea are primele drepturi la atentia lui Isus. In consecinta, ea crede cu adevarat si poate deci sa vorbeasca pentru a marturisi inaintea altora. Totusi cuvintele ei au doar putin efect. Ceilalti Il iubesc cu adevarat pe Domnul, pentru ca sunt in doliu si plang si chiar profunzimea mahnirii

lor ii face insensibili la orice marturie care nu ii face sa-L vada pe El Insusi cu proprii lor ochi.

Este apoi aratarea Lui celor doi care merg pe camp, ceea ce ne este relatat cu atatea detalii in Luca. Aceia nu L-au tagaduit ca Petru, dar au pierdut atat de mult curajul incat merg in deriva, fara tinta, departe de Ierusalim, ca si cum ar vrea sa intoarca spatele unui loc care nu evoca pentru ei decat sperante pierdute, o pierdere si o nenorocire dintre cele mai tragice. Vederea unui Hristos inviat ii face sa faca o semiintoarcere si ii duce la fratii lor cu aceasta veste buna. Totusi aceasta nu pune capat descurajarii celorlalti care refuza sa creada. Si este un lucru bun pentru noi ca a fost astfel. Invierea ne transporta in afara ordinii prezente a lucrurilor si invierea Domnului este un fapt de o insemnatate atat de considerabila incat trebuie sa fie neaparat stabilita prin multiple dovezi ce nu pot fi recuzate.

In al treilea rand, aratarea Lui celor unsprezece. Se poate face bine sa nu fi fost una dintre acele ocazii care ne sunt date in mod mai detaliat in Luca si in Ioan, pentru ca se spune: „Pe cand stateau la masa” (v. 14). Luati povestirea lui Luca, de exemplu. Concepem greu ca Domnul ar fi intrebant: „Aveti ceva de mancare aici?” (Luca 24:41), daca ei ar fi fost la masa. Prezenta mancarii ar fi fost prea evidenta. Se poate deci sa fi fost o ocazie care nu a fost relatata in celelalte Evanghelii. Cu aceasta ocazie, ii face sa simta necredinta lor facandu-le reprosuri si cu toate acestea, in ciuda a orice, le incredinteaza o misiune.

Este remarcabil de vazut cum aceste misiuni, care sunt raportate in cele patru Evanghelii, difera una de cealalta. Ce ne este spus in Fapte 1:3 ne face sa intelegem de ce. Deseori, in timpul acestor patruzeci de zile, le-a aparut ucenicilor, vorbind de lucruri care privesc Imparatia lui Dumnezeu. Evident, in aceasta perioada, le-a prezentat misiunea lor din diferite puncte de vedere si Marcu ne da unul dintre ele. Ne putem intr-adevar mira ca dupa ce a fost obligat sa le repropozeze necredinta, ii trimite sa predice Evanghelia pentru ca altii sa creada. Totusi, dupa toate, cel care prin duritatea inimii, s-a incapatat in necredinta este, cand a fost el insusi complet castigat, un martor pretios pentru altii.

Campul de aplicatie al acestei misiuni, care este de a vesti Evanghelia, este cum nu se poate mai vast. Este „toata lumea” (v. 15) si nu numai micul teritoriu al lui Israel. Mai mult, Evanghelia trebuie predicata „la toata creatia” (v. 15) si nu numai iudeilor. Cu alte cuvinte, pentru toata lumea si pretutindeni. Binecuvantarea la care duce aceasta Evanghelia este spirituala in natura ei, pentru ca aduce mantuirea cand credinta este acolo si te supui botezului. Nu trebuie sa transpunem cuvintele botezati si mantuiti si sa spunem: „Cine va crede si va fi mantuit, va fi botezat”. In nici un alt pasaj din Cuvant, botezul nu este legat de indreptare sau de reconciliere, dar sunt alte pasaje care leaga botezul de mantuire. Pentru ca mantuirea este un cuvint care cuprinde multe lucruri si a carei insemnatate include eliberarea practica a credinciosului, ca este iudeu sau pagan in raport cu orice sistem din aceasta lume in care era altadata cufundat. Legaturile lui cu sistemul din aceasta lume trebuie sa fie rupte si botezul arata faptul ca aceste legaturi sunt rupte, ca exista, intr-un cuvint, „separare”. Cel care crede in Evanghelia si accepta ruptura legaturilor cu acesta lume care il tine rob, este un om mantuit. Cineva poate intr-adevar sa spuna ca el crede, si chiar s-o spuna in adevar, totusi, daca nu vrea sa se supuna acestei rupturi a legaturilor de altadata, nu se poate vorbi de el ca de cineva care este mantuit. Domnul cunoaste pe cei care li apartin, bineinteles, dar si aceasta este

o alta chestiune.

Cand este vorba de „condamnare”, botezul nu este mentionat. Este foarte semnificativ. Aceasta arata pe ce element se bazeaza condamnarea. Chiar daca cineva este efectiv botezat, dar nu crede, va fi condamnat. Porunca exterioara este prescrisa de Domnul in mod clar, dar nu poate fi administrata decat daca marturiseste credinta; si marturisirea cum stim prea bine, nu este un sinonim al posesiei. Mantuirea nu este efectiva in mod independent de credinta. Petru ne poate intr-adevar spune: „Botezul va salveaza si acum” (1 Petru 3:21) dar notati ca este vorba de „voi” si ca acesti „voi” ii reprezinta pe credinciosi.

Versetele 17 si 18 au facut obiectul multor contraverse inversunate. Semnele miraculoase care sunt mentionate insotesc, dupa unii, pe cei care predica Evanghelia si s-ar cuveni sa fie vazute, fara nici o restrictie, in zilele noastre. Este poate util sa remarcam doua sau trei puncte.

In primul rand, aceste semne ii insotesc nu pe cei care predica, ci pe cei care cred.

In al doilea rand, Domnul declara ca aceste semne se vor manifesta fara sa fie conditii prealabile pentru cel care predica. Nu este stipulat ca trebuie sa faca experienta unui anumit „botezal Duhului”, cum se afirma adesea. Daca oamenii cred, aceste semne ii vor insoti; este ce spune Domnul. Tot ce s-ar putea deduce din absenta lor este ca nimeni nu a crezut cu adevarat.

In al treilea rand, sunt cuvinte care nu apar in aceasta declaratie si unii, in duhul lor, par sa le gaseasca in lectura pe care o fac. Nu se spune ca aceste semne ii vor insoti pe toti cei care cred, in orice loc si in orice timp. Daca acesta ar fi fost cazul, am fi fost fortati sa ajungem la concluzia ca astazi, practic, nimeni nu a crezut in Evanghelie; nu am crezut nici macar noi insine!

Aceste cuvinte ale Domnului nostru, bineinteles s-au implinit. Din cele cinci semne mentionate, putem indica patru care au avut loc si care sunt raportate in cartea faptelor. Pentru al cincilea, „daca vorbea ceva de moarte, nu-i va vatama” (v. 18), nu avem nicip marturie si totusi nu exista nici umbra unei indoieli ca aceasta s-a intamplat. Domnul a zis ca se va intampla si noi o credem. Cuvantul Lui ne ajunge. El da semnele dupa bunul Lui plac si cand vede ca sunt necesare.

Cele doua versete care termina Evanghelia noastra sunt de o extrema frumusetate. Ne amintim ca L-a pus inaintea noastra pe Domnul nostru sub caracterul marelui Profet care ne-a adus din plin Cuvantul lui Dumnezeu, al Slujitorului desavarsit care a implinit deplin voia lui Dumnezeu. Totul a fost relatat cu o concizie frapanta, cum se cuvine unei asemenea reprezentari a Persoanei Sale. Si acum, la sfarsit, cu aceeasi concizie, este pus inaintea noastra sfarsitul acestei minunate istorii. Domnul, dupa ce le-a comunicat ucenicilor tot ce dorea, „a fost inaltat la cer si S-a asezat la dreapta lui Dumnezeu” (v. 19).

Pe pamant fusese respins, dar a fost primit in cer. Lucrarile Lui pe pamant fusesera refuzate si acum S-a asezat intr-un loc care vorbeste de o guvernare si de o putere carora nu am sti sa rezistam. Dar este aratat ca a fost „inaltat” si astfel accentul este pus pe faptul ca primirea si sederea Sa la dreapta lui Dumnezeu sunt consecinta unui act al lui Dumnezeu. Pe pamant Slujitorul desavarsit a putut intr-adevar sa fie respins, dar prin actul suveran al lui Dumnezeu ia acest loc de autoritate, unde

nimic nu va impiedica mana Lui sa implineasca buna placere a Domnului. Ultimul verset indica in ce directie se desfasoara activitatea Domnului in vremea actuala. Nu Se ocupa inca de pamantul razvratit pentru a-l governa in dreptate. O va face cand va veni ceasul pentru aceasta, dupa planurile lui Dumnezeu. Astazi gandurile Domnului sunt intoarse catre raspandirea Evangheliei, cum le spusese. Ucenicii Lui s-au dus intr-adevar sa predice fara a tine cont nici de frontiere, nici de limite, dar puterea care a facut eficace cuvintele si lucrarile lor, era puterea Domnului Insusi si nu a lor. Acolo sus, de pe tronul Lui inaltat, El a cooperat cu ei si le-a dat semnele care le promisese, cum se relateaza in versetele 17 si 18. A dat aceste semne pentru a confirma Cuvantul si aceasta confirmare era indeosebi necesara cand Cuvantul a inceput sa fie vestit.

Desi semnele mentionate in versetele 17 si 18 nu se vad decat rar in zilele noastre, semne vor mai insoti predicarea, semne din domeniul moral si spiritual, caractere si vietii care sunt transformate in intregime. Slujitorul desavarsit, la dreapta lui Dumnezeu, este intotdeauna la lucru.

clickbible.org